

Fremsat den 17. marts 2020 af skatteministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af momsloven, kildeskatteloven, skatteindberetningsloven og lov om afgifter af spil¹⁾

(Modernisering af momsreglerne for grænseoverskridende handel med varer og ydelser solgt til forbrugere i EU, digitale salgsregistreringssystemer, håndtering af A-skat m.v. i forbindelse med udbetaling fra feriegarantiordninger m.v. og udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog m.v.)

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 26. september 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1548 af 18. december 2018, § 4 i lov nr. 1295 af 5. december 2019, § 1 i lov nr. 1310 af 6. december 2019 og lov nr. 1434 af 17. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I fodnote 1 til lovens titel ændres »dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU« til: »Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017«, »L 311, side 3, og« ændres til: »L 311, side 3,« og »L 83, side 42« ændres til: »L 83, side 42, og Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer, EU-Tidende 2019, nr. L 310, side 1«.

2. I fodnote 2 til lovens titel ændres i 1. pkt. »L 290, side 1, og« til: »L 290, side 1,« og »L 284, side 1« ændres til: »L 284, side 1, og Rådets gennemførelsesforordning 2019/2026/EU af 21. november 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 313, side 14«.

3. Efter § 4 b indsættes:

»§ 4 c. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU i forsendelser med en reel værdi,

der ikke overstiger 150 euro, anses den afgiftspligtige person for selv at have modtaget og leveret disse varer.

Stk. 2. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler levering af varer inden for EU fra en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, til en ikkeafgiftspligtig person, anses den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, for selv at have modtaget og leveret disse varer.

Stk. 3. Ved fjernsalg af varer inden for EU forstås levering af varer, der af leverandøren eller på dennes vegne forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et andet EU-land end det, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til en køber afsluttes, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Køber er ikke registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.
- 2) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller på dennes vegne efter montering eller installation.

Stk. 4. Ved fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU forstås levering af varer, der af leverandøren eller på dennes vegne forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et sted uden for EU til en køber i EU, hvis følgende betingelser er opfyldt:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer, EU-Tidende 2017, L 348, side 7, og Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer, EU-Tidende 2019, nr. L 310, side 1.

- 1) Køber er ikke registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.
- 2) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller på dennes vegne efter montering eller installering.«

4. § 14, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., affattes således:

»Leveringsstedet er dog ikke her i landet, når varen installeres eller monteres i udlandet af leverandøren eller på dennes vegne, eller når varen sælges ved fjernsalg, jf. §§ 14 b og 21 e.«

5. § 14, stk. 1, nr. 2, 3. pkt., ophæves.

6. I § 14, stk. 1, nr. 3, udgår »eller varen sælges ved fjernsalg fra et andet EU-land, når virksomheden er registreringspligtig for dette salg her i landet, jf. § 48, stk. 3«.

7. I § 14 a indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på situationer, der er omfattet af § 4 c, stk. 1 og 2.«

8. Efter § 14 a indsættes før overskriften før § 15:

»§ 14 b. For fjernsalg af varer inden for EU er leveringsstedet her i landet, når varerne befinder sig her i landet på tidspunktet, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren afsluttes.

Stk. 2. For fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til et andet EU-land end der, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til aftageren afsluttes, anses leveringsstedet for at være i det land, hvor varerne befinder sig på tidspunktet, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til aftageren afsluttes.

Stk. 3. For fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til det EU-land, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren afsluttes, anses leveringsstedet for at være i dette EU-land, forudsat at afgiftsangivelsen for disse varer foretages i henhold til reglerne for importordningen i kapitel 16.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på leveringer af brugte genstande, kunstgenstande, samlere objekter og antikviteter eller på leveringer af brugte transportmidler, der pålægges moms i henhold til særordningen i kapitel 17.

§ 14 c. Når en afgiftspligtig person anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 1 og 2, henføres forsendelsen eller transporten af varerne til den levering, der er foretaget af denne afgiftspligtige person.«

9. § 21 c, stk. 2 og 3, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 2-5.

10. Efter § 21 d indsættes før overskriften før § 22:

»Særregel for begrænset salg inden for EU af elektronisk leverede ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester og fjernsalg af varer

§ 21 e. Uanset reglen for leveringssted i § 21 c for elektronisk leverede ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester samt reglen for leveringsstedet for fjernsalg af varer i § 14 b, stk. 1, er leveringsstedet i det land, hvor leverandøren er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted, når følgende betingelser alle er opfyldt:

- 1) Leverandøren er etableret eller, i mangel af et etableringssted, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted i ét EU-land.
- 2) Ydelser leveres til ikkeafgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted i et andet EU-land end der, hvor leverandøren er etableret, eller varerne forsendes eller transporteres til et andet EU-land end der, hvor leverandøren er etableret.
- 3) Den samlede værdi uden moms af leveringerne omfattet af nr. 2 ikke overstiger 10.000 euro i det indeværende kalenderår, hvilket heller ikke var tilfældet i det foregående kalenderår.

Stk. 2. Leverandører, der opfylder betingelserne i stk. 1, kan fravælge at anvende det efter stk. 1 fastlagte leveringssted, således at leveringsstedet i stedet fastlægges i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i kapitel 4. Dette valg skal gælde for en periode på mindst 2 kalenderår.«

11. Efter § 23 indsættes:

»§ 23 a. Uanset § 23 er leveringstidspunktet og tidspunktet for afgiftens indtræden for leveringen af varer fra en afgiftspligtig person, der anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 1 og 2, og for leveringen af varer til denne afgiftspligtige det tidspunkt, hvor betalingen er accepteret.«

12. I § 27, stk. 4, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt. og 4. pkt., udgår », jf. dog § 66 g, stk. 3«.

13. Efter § 34 indsættes før overskriften før § 35:

»§ 34 a. Når en afgiftspligtig person anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 2, er levering af disse varer til denne afgiftspligtige person fritaget for afgift.«

14. § 36, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) når afgift skal angives i henhold til importordningen i kapitel 16, og når det individuelle momsregistreringsnummer til anvendelse af denne særordning, som er tildelt leverandøren eller den formidler, der handler på vedkommendes vegne, i henhold til bestemmelser fastsat af skatteministeren, jf. § 66 u, senest ved indgivelsen af indførselsangivelsen, er blevet oplyst til det kompetente toldsted i indførselsmedlemslandet.«

15. I § 47 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Afgiftspligtige personer og formidlere, der agerer på deres vegne, som anvender særordningerne i kapitel 16, skal registreres efter reglerne for disse ordninger.«

Stk. 5-8 bliver stk. 6-9.

16. I § 47, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 5, 1. pkt., og stk. 6« til: »stk. 6, 1. pkt., og stk. 7«.

17. § 48, stk. 3, ophæves.

18. I § 52 a, stk. 2, nr. 1, ændres »kapitel 4, eller« til: »kapitel 4,«.

19. I § 52 a, stk. 2, nr. 2, ændres »kapitel 4.« til: »kapitel 4, eller«.

20. I § 52 a, stk. 2, indsættes som nr. 3:

»3) levering af varer og ydelser, der er omfattet af virksomhedens anvendelse af en af særordningerne i kapitel 16, når virksomheden er registreret her i landet for brug af særordningen.«

21. § 52 a, stk. 11, ophæves.

22. Efter § 55 a indsættes:

»§ 55 b. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler levering af varer eller ydelser til ikkeafgiftspligtige personer i EU i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 4, er den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, forpligtet til at føre et regnskab over de pågældende leveringer. Sådanne regnskaber skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at skattemyndighederne i de EU-lande, hvor de pågældende leveringer er afgiftspligtige, kan kontrollere, om momsen er bogført korrekt.

Stk. 2. Regnskaberne nævnt i stk. 1 skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor en transaktion blev foretaget, og efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for de berørte medlemslande.

§ 55 c. Told- og skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem.

§ 55 d. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 e. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en årlig omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.«

23. Overskriften til kapitel 16 affattes således:

»Kapitel 16

Særordninger for afgiftspligtige personer, der leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer eller udfører fjernsalg af varer eller visse indenlandske leveringer af varer«.

24. § 66 affattes således:

»§ 66. Ved anvendelse af særordningerne i dette kapitel forstås ved:

- 1) EU-ordning: Ordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et EU-land ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet.
- 2) Ikke-EU-ordning: Ordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.
- 3) Importordning: Ordning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, undtagen punktavgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro.
- 4) Afgiftsangivelse: En angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland.«

25. Overskriften før § 66 a affattes således:

»Særordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU (ikke-EU-ordningen)«.

26. I § 66 a indsættes som nr. 3:

»3) Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor leveringen af ydelser anses for at finde sted i henhold til kapitel 4.«

27. § 66 b, stk. 1, affattes således:

»En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, og som leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer i EU, kan vælge at tilslutte sig ikke-EU-ordningen.«

28. I § 66 b, stk. 4, ændres »elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer inden for EU« til: »ydelser, der kan omfattes af ordningen.«

29. I § 66 c indsættes som 2. pkt.:

»Har den afgiftspligtige person aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af ikke-EU-ordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i særordningen dog fradrages i afgiftsangivelsen, der skal indgives i forbindelse med denne momsregistrering.«

30. Overskriften før § 66 d affattes således:

»Særordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et medlemsland ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, der leveres af afgiftspligtige personer, der er

etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet (EU-ordningen)«.

31. § 66 d affattes således:

»§ 66 d. Ved anvendelse af reglerne om EU-ordningen forstås ved:

- 1) En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet: En afgiftspligtig person, som har etableret sin økonomiske virksomhed i EU eller har et fast forretningssted i EU, men som ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted inden for forbrugsmedlemslandenes område.
- 2) Identifikationsmedlemsland:
 - a) Det medlemsland, hvor den afgiftspligtige person har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, eller, hvis hjemstedet for den økonomiske virksomhed ikke er etableret i EU, det sted, hvor den pågældende har et fast forretningssted.
 - b) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor en afgiftspligtig person, som ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU, men har mere end ét fast forretningssted deri, angiver at ville gøre brug af EU-ordningen.
 - c) Det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes, når en afgiftspligtig person ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU og ikke har noget fast forretningssted deri. Hvis der påbegyndes forsendelser eller transporter af varer i mere end ét medlemsland, skal den afgiftspligtige person angive, hvilken af de pågældende medlemslande der er identifikationsmedlemslandet.
- 3) Forbrugsmedlemslandet er et af følgende:
 - a) I tilfælde af levering af ydelser det medlemsland, hvor leveringen anses for at finde sted i henhold til kapitel 4.
 - b) I tilfælde af fjernsalg af varer inden for EU det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.
 - c) I tilfælde af levering af varer foretaget af en afgiftspligtig person, der formidler disse leveringer i overensstemmelse med § 4 c, stk. 2, hvis forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes og afsluttes i det samme medlemsland, dette medlemsland.

Stk. 2. Den afgiftspligtige person er bundet af beslutningen om valget af identifikationsmedlemsland truffet i henhold til stk. 1, nr. 2, litra b og litra c, 2. pkt., for det pågældende kalenderår og de 2 efterfølgende kalenderår.«

32. § 66 e, stk. 1, affattes således:

»En afgiftspligtig person, der foretager fjernsalg af varer inden for EU eller formidler levering af varer i henhold til § 4 c, stk. 2, hvis forsendelsen eller transporten af de leverede varer påbegyndes og afsluttes i det samme medlemsland, eller en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet, og som leverer ydelser til en ikkeafgiftspligtig person, og som vælger at tilslutte sig EU-ordningen med

Danmark som identifikationsmedlemsland, skal til told- og skatteforvaltningen anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen«.

33. I § 66 e, stk. 2, 2. pkt., ændres »leverer ydelser,« til: »leverer varer eller ydelser,«.

34. § 66 e, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig EU-ordningen, finder denne anvendelse på alle virksomhedens leveringer af varer og ydelser, der kan omfattes af ordningen.«

35. Overskriften før § 66 g affattes således:

»Øvrige bestemmelser for EU-ordningen og ikke-EU-ordningen«.

36. I § 66 g, stk. 1, 3. pkt., ændres »leveret elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester« til: »foretaget leveringer af varer og ydelser omfattet af ordningerne«.

37. I § 66, stk. 1, 4. pkt., ændres »20 dage efter« til: »udgangen af den måned, der følger efter«.

38. § 66 g, stk. 2 og 3 ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Hvis det er nødvendigt at foretage ændringer af afgiftsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse inden for 3 år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til stk. 1, 3. pkt. Den efterfølgende afgiftsangivelse skal angive det relevante forbrugsmedlemsland, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.«

39. I § 66 h, 1. pkt., ændres »en særordning« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«.

40. I § 66 i, stk. 1, 1. pkt., ændres »en særordning« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«, og »ydelser« ændres til: »varer eller ydelser«.

41. § 66 i, stk. 2, ophæves.

42. I § 66 j, stk. 1, ændres »en af særordningerne« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«.

43. I § 66 j, stk. 1, nr. 1, ændres »elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester« til: »varer eller ydelser, der kan omfattes af den anvendte ordning«.

44. I § 66 j, stk. 2, ændres »en af særordningerne« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«, og »8 kvartaler« ændres til: »2 år«.

45. I § 66 k ændres »særordningerne for ikkeetablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU« til: »EU-ordningen og ikke-EU-ordningen«.

46. Efter § 66 k indsættes i *kapitel 16*:

»*Særordning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU (importordningen)*

§ 66 l. Særordningen for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU omfatter fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, undtagen punktafgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro.

§ 66 m. Ved anvendelse af reglerne om importordningen forstås ved:

- 1) En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU: En afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted i EU.
- 2) Formidler: En person, der er etableret i EU og af den afgiftspligtige person, der foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, er udpeget til at være betalingspligtig for momsen og opfylde de forpligtelser, der er fastlagt i ordningen, i den afgiftspligtige persons navn og på dennes vegne.
- 3) Identifikationsmedlemsland:
 - a) Det medlemsland, hvor en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, vælger at blive registreret.
 - b) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor en afgiftspligtig person, der har etableret sin økonomiske virksomhed uden for EU, men har ét eller flere faste forretningssteder i EU, angiver at ville gøre brug af importordningen.
 - c) Hvis den afgiftspligtige person har etableret sin økonomiske virksomhed i et medlemsland, dette medlemsland.
 - d) Hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed i et medlemsland, dette medlemsland.
 - e) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor formidleren angiver at ville gøre brug af importordningen, hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed uden for EU, men har et eller flere faste forretningssteder i EU.
- 4) Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.

Stk. 2. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 3, litra b og e, gælder, at hvis den afgiftspligtige person eller formidleren har mere end ét fast forretningssted i EU, er vedkommende bundet af beslutningen om valget af identifikationsmedlemsland det pågældende kalenderår og de 2 efterfølgende kalenderår.

§ 66 n. Følgende afgiftspligtige personer, som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, kan anvende importordningen:

- 1) Enhver afgiftspligtig person, der er etableret i EU, og som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU.
- 2) Enhver afgiftspligtig person der, uanset om vedkommende er etableret i EU eller ej, foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, og som er repræsenteret ved en formidler, der er etableret i EU.
- 3) Enhver afgiftspligtig person, der er etableret i et land uden for EU, med hvilket EU har indgået en aftale om

gensidig bistand, og som foretager fjernsalg af varer fra dette land.

Stk. 2. En afgiftspligtig person eller en formidler, der handler på vedkommendes vegne, som vil anvende importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen til told- og skatteforvaltningen. Herudover skal både den afgiftspligtige person og dennes eventuelt udpegede formidler give nærmere oplysninger til told- og skatteforvaltningen, før ordningen tages i brug. Anmeldelsen og afgivelse af oplysninger skal ske elektronisk.

Stk. 3. Importordningen finder anvendelse fra den dag, hvor den afgiftspligtige person og den eventuelt udpegede formidler er blevet tildelt momsregistreringsnummer til ordningen. De tildelte momsregistreringsnumre anvendes kun ved brug af importordningen.

Stk. 4. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig importordningen, finder ordningen anvendelse på alle dennes fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU.

Stk. 5. En afgiftspligtig person kan ikke udpege mere end én formidler på samme tid.

Stk. 6. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, eller formidleren, der handler på den afgiftspligtige persons vegne, skal anmelde ændring og ophør af virksomheden, som gør, at den afgiftspligtige person ikke mere opfylder betingelserne for at være omfattet af ordningen. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal anmeldelsen ske elektronisk til told- og skatteforvaltningen senest den tiende dag i måneden efter ophør eller ændring.

§ 66 o. For fjernsalg af varer fra steder uden for EU, hvor moms angives i henhold til denne ordning, anses varerne for at være leveret på det tidspunkt, hvor betalingen accepteres, og afgiftspligten indtræder således på dette tidspunkt.

§ 66 p. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal den afgiftspligtige person eller dennes formidler elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hver afgiftsperiode til told- og skatteforvaltningen. Afgiftsperioden er kalendermåneden. 1. pkt. gælder, uanset om der er foretaget fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU eller ej. Afgiftsangivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Stk. 2. Skal en afgiftsangivelse indsendes i overensstemmelse med stk. 1, pålægges der ikke yderligere forpligtelser eller andre formaliteter ved indførsel i relation til moms.

Stk. 3. Den afgiftspligtige person eller dennes formidler skal under henvisning til den relevante afgiftsangivelse indbetale momsen til told- og skatteforvaltningen, når angivelsen indsendes, dog senest ved udløbet af fristen for indsendelse af angivelsen.

Stk. 4. Hvis det er nødvendigt at foretage ændringer af afgiftsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse inden for 3 år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til stk. 1, 3. pkt. Den efterfølgende afgiftsangivelse skal angive det relevante forbrugsmedlemsland, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.

§ 66 q. Den afgiftspligtige person kan få godtgjort afgift efter reglerne i § 45, stk. 1. Har den afgiftspligtige person aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af særordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i særordningen dog fradrages i afgiftsangivelsen, der skal indsendes i forbindelse med denne momsregistrering.

§ 66 r. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. En formidler skal føre regnskab for hver af de afgiftspligtige personer, som vedkommende repræsenterer. Regnskaberne skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at forbrugsmedlemslandets skattemyndigheder kan fastslå, at afgiftsangivelsen er korrekt. Regnskaberne skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for forbrugsmedlemslandet og for identifikationsmedlemslandet.

Stk. 2. Regnskaberne nævnt i stk. 1 skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

§ 66 s. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, kan ophøre med at anvende ordningen, uanset om vedkommende fortsat udfører fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal underretning om ophøret ske til told- og skatteforvaltningen mindst 15 dage før udgangen af måneden før den måned, i hvilken vedkommende påtænker at ophøre med at anvende ordningen. Ophøret får virkning fra den første dag i den næste måned, og den afgiftspligtige person har ikke længere tilladelse til at anvende ordningen for leveringer foretaget fra denne dag.

§ 66 t. En afgiftspligtig person, der ikke gør brug af en formidler, slettes af identifikationsmedlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

- 1) den afgiftspligtige person meddeler, at denne ikke længere foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU,
- 2) det på anden måde antages, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige aktiviteter omfattet af importordningen er ophørt,
- 3) den afgiftspligtige person ikke længere opfylder betingelserne for at anvende importordningen, eller
- 4) den afgiftspligtige person gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen.

Stk. 2. En formidler slettes af identifikationsmedlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

- 1) formidleren i en periode på 2 på hinanden følgende kvartaler ikke har fungeret som formidler på vegne af en afgiftspligtig person, der gør brug af importordningen,
- 2) formidleren ikke længere opfylder de øvrige betingelser for at fungere som formidler, eller
- 3) formidleren gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen.

Stk. 3. En afgiftspligtig person, der er repræsenteret ved en formidler, slettes af identifikationsmedlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

- 1) formidleren meddeler, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige virksomhed med fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU er ophørt,
- 2) det på anden måde antages, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige aktiviteter omfattet af importordningen er ophørt,
- 3) den afgiftspligtige person ikke længere opfylder betingelserne for at anvende importordningen,
- 4) den afgiftspligtige person gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen, eller
- 5) formidleren meddeler, at vedkommende ikke længere repræsenterer den afgiftspligtige person.

Stk. 4. En afgiftspligtig person eller en formidler, der er blevet slettet af identifikationsmedlemslandet, fordi vedkommende gentagne gange ikke har overholdt reglerne for importordningen, udelukkes denne fra ordningen i 2 år efter den angivelsesperiode, hvori udelukkelsen skete. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udelukkelsen af den afgiftspligtige person udelukkende skyldes manglende overholdelse af reglerne fra formidleren, som handler på vegne af den afgiftspligtige person.

§ 66 u. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for anvendelse af importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland eller forbrugsmedlemsland.

Forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms

§ 66 v. Hvis særordningen for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU (importordningen) ikke anvendes på indførsel af varer i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro, kan den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, på vegne af den person til hvem varerne er bestemt, bruge en forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms ved indførsel for så vidt angår varer, bortset fra punktafgiftspligtige varer, hvis forsendelse eller transport afsluttes her i landet.

§ 66 x. Ved anvendelsen af den forenkledede ordning, jf. § 66 v, gælder følgende:

- 1) Den person, til hvem varerne er bestemt, er betalingspligtig for importmomsen.
- 2) Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, opkræver importmomsen fra den person, til hvem varerne er bestemt, og foretager betaling af momsbeløbet til told- og skatteforvaltningen.
- 3) Den person, der frembyder varerne, hæfter solidarisk for importmomsbeløbet.

Stk. 2. Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen og ønsker at anvende den forenkledede ordning, skal forud for anvendelse af ordningen ansøge om tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen. Tilladelse gives, hvis ansøger er eller kan blive importørregistreret efter toldlovens § 29, idet det dog er et krav for tilladelsen, at personer, der ansøger om tilladelse til at anvende den forenkledede ordning, men som ikke er etableret i et EU-land, skal registreres ved en her i landet etableret og solidarisk hæftende repræsentant.

Stk. 3. Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, skal træffe passende foranstaltninger for

at sikre, at den person, til hvem varerne er bestemt, betaler den korrekte importmoms.

§ 66 y. Importmoms opkrævet i henhold til den forenklede ordning, jf. § 66 x, stk. 1, nr. 2, anses for angivet ved de månedlige importspecifikationer dannet på baggrund af afgivne elektroniske toldangivelser, hvor det skyldige beløb til indbetaling fremgår. I tilfælde, hvor skyldig importmoms ikke er medtaget i importspecifikationen, påhviler det dog den person, der gør brug af den forenklede ordning, efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen at betale manglende beløb, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Modtager brugeren af den forenklede ordning ikke den i stk. 1 nævnte importspecifikation, eller finder brugeren af ordningen fejl i en importspecifikation, skal vedkommende selv indsende en angivelse over afgiftsperiodens skyldige importmoms til told- og skatteforvaltningen senest på tidspunktet for indbetalingen af momsen.

Stk. 3. Afregningsperioden er kalendermåneden. Uanset toldlovens §§ 32 og 33 skal importmomsen nævnt i stk. 1 betales senest den 16. i måneden efter afregningsperioden.

Stk. 4. Personer, der gør brug af den forenklede ordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. Dette regnskab skal være tilstrækkeligt detaljeret til, at told- og skatteforvaltningen kan fastslå, at den betalte importmoms er korrekt. Regnskabet skal efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen gøres elektronisk tilgængeligt.«

47. I § 77, 1. pkt., ændres »§ 47, stk. 7 og 8« til: »§ 47, stk. 8 og 9, § 55 c, stk. 1, § 55 d,«, og efter »stk. 9« indsættes: », indtil påbuddet eller pligten efterkommes«.

48. § 77, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 47, stk. 8 og 9, § 55 c, stk. 1, § 55 d, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9, eller regler udstedt i medfør af § 55 e. Dagbøderne ifaldes, indtil påbuddet eller pligten efterkommes.«

49. I § 81, stk. 1, nr. 2, ændres »stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6« til: »stk. 6, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 7«.

50. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.,«: »§ 55 d,«.

51. I § 81, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 38, stk. 3, 1. pkt.,« til: »§ 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 c, stk. 1,«.

52. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 c, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 e,«.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1310 af 6.

december 2019 og senest ved § 4 i lov nr. 1583 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I §§ 25 A, stk. 7, 1. pkt., 48, stk. 5, 5. pkt., og to steder i § 48, stk. 7, 4. pkt., ændres »§ 10 i lov om inddrivelse« til: »§§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse«.

2. I § 83, stk. 1, 1. pkt., ændres »og arbejdsmarkedsbidrag til det offentlige« til: », arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

3. § 83, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Når A-indkomst udbetales gennem en feriegarantiordning eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af den pågældende ordning, at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som den pågældende ordning fratrækker inden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse finder herved anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med 1. pkt.

Stk. 3. I forhold til indkomstmodtageren træder det beløb, som Lønmodtagernes Garantifond fratrækker efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond og beløb, som feriegarantiordningen eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning fratrækker efter stk. 2, i stedet for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af indkomsten.«

§ 3

I skatteindberetningsloven, lov nr. 1536 af 19. december 2017, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1575 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 2, nr. 4, ændres »§ 10 i lov om inddrivelse« til: »§§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse«.

§ 4

I lov om afgifter af spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret blandt andet ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, § 18 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og senest ved § 24 i lov nr. 1126 af 19. november 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 21, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 6, 7 og 10-12« til: »§§ 6 og 10-12«.

§ 5

I lov nr. 1430 af 5. december 2018 om ændring af kildeskatteloven og forskellige andre love (Initiativer mod sort arbejde m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 9, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Skatteministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for § 1, nr. 2, og §§ 2, 7 og 8.«

§ 6

I lov nr. 1310 af 6. december 2019 om ændring af momsloven, kildeskatteloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (Digitale salgsregistreringssystemer og ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 1-6, ophæves.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 30. juni 2020, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 1-21, § 55 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, § 1, nr. 23-46 og 49, og §§ 2-4 træder i kraft den 1. januar 2021.

Stk. 3. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af §§ 55 c-55 e, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, og § 1, nr. 47, 48 og 50-52. Skatteministeren kan herunder fastsætte, at §§ 55 c-55 e, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, og § 1, nr. 47, 48 og 50-52, træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
 - 1.1. *Lovforslagets formål og baggrund*
2. *Lovforslagets indhold*
 - 2.1. *Indførelse af lav fælles EU-fjernsalgsgrænse*
 - 2.1.1. *Gældende ret*
 - 2.1.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.2. *Bortfald af den gældende grænse for momsfri import*
 - 2.2.1. *Gældende ret*
 - 2.2.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.3. *Ændrede momsregler for visse platforme, markedspladser m.v.*
 - 2.3.1. *Gældende ret*
 - 2.3.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.4. *Udvidelse af Mini One Stop Shop*
 - 2.4.1. *Gældende ret*
 - 2.4.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.5. *Forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms*
 - 2.5.1. *Gældende ret*
 - 2.5.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.6. *Tekniske justeringer og mindre administrative lettelser for virksomheder*
 - 2.6.1. *Gældende ret*
 - 2.6.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.7. *Digitale salgsregistreringssystemer*
 - 2.7.1. *Gældende ret*
 - 2.7.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.8. *Håndteringen af beløb vedrørende A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte*
 - 2.8.1. *Gældende ret*
 - 2.8.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.9. *Udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog*
 - 2.9.1. *Gældende ret*
 - 2.9.2. *Den foreslåede ordning*
 - 2.10. *Justering i lov om afgifter af spil*
 - 2.10.1. *Gældende ret*
 - 2.10.2. *Den foreslåede ordning*
3. *Forholdet til databeskyttelsesforordningen*
4. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
5. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
6. *Administrative konsekvenser for borgerne*
7. *Miljømæssige konsekvenser*
8. *Forholdet til EU-retten*
9. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
10. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Regeringen ønsker at styrke danske virksomheders konkurrenceforhold på e-handelsområdet. Et vigtigt skridt i denne retning er, at varer og ydelser solgt fra udlandet til danske forbrugere i højere grad bliver pålagt dansk moms på lige vilkår med danske virksomheders salg til danske forbrugere.

Lovforslaget gennemfører allerede vedtagne EU-regler til modernisering af momsreglerne for grænseoverskridende handel med varer og ydelser solgt til forbrugere i EU, som skal gælde fra den 1. januar 2021.

De væsentligste elementer i lovforslaget er en ophævelse af de nationale fjernsalgsgrænser og indførelse af en lav fælles EU-fjernsalgsgrænse, ophævelse af momsfri import af forsendelser med lav værdi og en udvidelse den gældende Mini One Stop Shop til at gælde alle ydelser samt fjernsalg af varer.

Den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik i september 2017 aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde”. Denne aftale indeholder et initiativ om digitale salgsregistreringssystemer, som blev gennemført ved lov nr. 1310 af 6. december 2019.

Det fremgår af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«, at partierne bag aftalen er enige om at skærpe reglerne over for virksomheder, der udeholder omsætning og derved ikke opkræver, angiver og afregner moms i overensstemmelse med de gældende regler herom. Aftalepartierne er enige om at indføre mulighed for, at Skatteforvaltningen skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen konstaterer en utilstrækkelig registrering af salgstransaktioner i den pågældende virksomhed. Derudover er aftalepartierne enige om, at virksomheder inden for visse brancher generelt skal have pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer. Af lovtekniske årsager foreslås det, at bestemmelserne vedrørende digitale salgsregistreringssystemer ophæves. Bestemmelserne foreslås derfor indsat igen ved dette lovforslag. Denne del af forslaget har ingen materiel betydning.

Fra september 2020 indføres et nyt feriesystem med samtidighedsferie, hvor lønmodtagere optjener og afholder deres ferie over samme periode, jf. aftalen om en ny ferielov, som den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Konservative) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik den 31. oktober 2017. Lovforslaget indeholder således et initiativ om håndteringen af beløb vedrørende A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb i forbindelse med udbetaling af feriegodtgørelse fra feriegarantiordninger m.v.

Herudover indeholder lovforslaget et initiativ om udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog. Den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik i september 2017 aftalen ”Styrket

indsats mod sort arbejde”. Et af initiativerne i aftalen omhandler en digitalisering af logbogen. Af hensyn til at kunne tilvejebringe en hensigtsmæssig systemunderstøttelse af den digitale logbog foreslås det, at ikrafttrædelsestidspunktet udskydes.

Endelig indeholder lovforslaget en ophævelse af en ikke længere relevant henvisning i lov om afgifter af spil.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Realiseringen af det indre marked, globaliseringen og de teknologiske forandringer har medført en eksplosiv vækst i den elektroniske handel og dermed også inden for fjernsalg af varer, som leveres fra et EU-land til forbrugere i et andet EU-land og til forbrugere i EU fra steder uden for EU. For at tilpasse de fælles momsregler til denne udvikling fremsatte Kommissionen i december 2016 forslag til en række ændringer af momssystemdirektivets regler (Rådets direktiv 2006/112/EF) og reglerne om momsfrigivelse ved visse former for endelig indførsel af varer (Rådets direktiv 2009/132/EF).

På baggrund af Kommissionens forslag blev Rådets direktiv 2017/2455/EU om ændring af direktiv 2006/112/EF (momssystemdirektivet) og direktiv 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer vedtaget den 5. december 2017. Efterfølgende blev der med Rådets direktiv 2019/1995/EU vedtaget enkelte yderligere nødvendige rettelser i momssystemdirektivet.

Som opfølgning på ændringerne i momssystemdirektivet blev der i december 2019 med Rådets gennemførelsesforordning 2019/2026/EU om ændring af gennemførelsesforordning 282/2011/EU vedtaget en række bestemmelser, der skal understøtte de nye bestemmelser om e-handel i momssystemdirektivet. Gennemførelsesforordningen er direkte gældende, men for at skabe klarhed og sammenhæng i de danske momsregler foreslås enkelte af forordningens bestemmelser gengivet i enten momsloven eller momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 (momsbekendtgørelsen).

Lovforslaget har til formål at ændre momsloven i overensstemmelse med ovennævnte ændringer i de fælles EU-momsregler for e-handel. Formålet med ændringerne er at fremme adgangen til onlinevarer og -ydelser for forbrugere i EU ved at mindske de barrierer, der eksisterer for e-handel på tværs af landegrænserne, herunder at imødegå byrdefulde momsforpligtigelser og konkurrenceforvridning, der er til skade for EU's virksomheder og forbrugere. Endvidere er formålet at reducere omfanget af fejl og svig særligt i forbindelse med indførsel af småforsendelser fra lande uden for EU.

For det første foreslås, at EU-landenes forskellige nationale fjernsalgsgrænser for varer, under hvilke grænser virksomheder betaler moms i deres hjemland, erstattes af en fælles, lav grænse på 10.000 euro (svarende til 74.415 kr.) for EU-virksomheders samlede salg af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser og fjernsalg af varer til forbrugere i andre EU-lande. En sådan grænse gæl-

der i dag for det grænseoverskridende salg af elektroniske ydelser m.v. Den gældende danske fjernsalgsgrænse for varer er på 280.000 kr., hvilket betyder, at virksomheder i andre EU-lande først skal betale dansk moms af deres fjernsalg af varer til danske forbrugere, hvis deres årlige omsætning til disse forbrugere overstiger 280.000 kr. årligt. Efter forslaget om en fælles lav og samlet grænse på 10.000 euro vil der skulle betales moms i forbrugslandet (det land, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes) allerede, når en virksomheds årlige salg af elektroniske ydelser m.v. og fjernsalg af varer til forbrugere i andre EU-lande overstiger 10.000 euro. Forslaget medfører øget forbrugslandsbeskatning (dvs. at købet beskattes efter reglerne i det land, hvor varen eller ydelsen forbruges), og samtidig skabes der lige konkurrenceforhold mellem virksomheder i EU ved, at den nuværende fordel ved at etablere virksomheder i EU-lande med lave momssatser mindskes væsentligt, da kun meget små virksomheder i EU, der f.eks. kun har lejlighedsvis salg, kan undgå at betale moms i forbrugslandene.

For det andet foreslås, at den gældende momsfritagelse for indførsel af forsendelser med lav værdi fra steder uden for EU ophæves. Den gældende danske grænse for momsfri indførsel er på 80 kr. Forslaget betyder, at der skal betales moms af fjernsalg af alle varer fra steder uden for EU til forbrugere i EU uanset varens værdi. Hermed forsvinder den momsmæssige konkurrencefordel, som virksomheder etableret uden for EU hidtil har haft i forhold til EU-virksomheder. Forslaget skønnes desuden at reducere omfanget af fejl og svig, idet momsfordelen ved underdeklarering af vares værdi mindskes væsentligt.

I forbindelse med forslaget om, at der skal betales moms af alle kommercielle forsendelser af varer fra lande uden for EU, foreslås det, at hvis salget sker gennem elektroniske platforme, markedspladser og lignende, anses disse platforme m.v. for at have modtaget og solgt varerne. Sælger f.eks. en kinesisk virksomhed således gennem en platform (f.eks. Wish) en vare til en dansk forbruger, vil det ikke være den kinesiske virksomhed men platformen, der anses for at have solgt varen. Kommissionen skønner, at en meget stor del af alle salg af varer fra steder uden for EU sker gennem platforme m.v.

For det tredje foreslås det eksisterende angivelses- og betalingssystem Mini One Stop Shop (MOSS) for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser udvidet til alle ydelser og fjernsalg af varer inden for EU. Forslaget betyder, at EU-virksomheder, der sælger ydelser og varer ved fjernsalg til forbrugere i andre EU-lande, og hvor momsen skal betales i forbrugerens land, vil kunne nøjes med én momsregistrering i MOSS – der herefter blot er en One Stop Shop (OSS). Den gældende MOSS for salg af elektroniske ydelser m.v. til forbrugere i EU fra virksomheder uden for EU foreslås tilsvarende udvidet til at gælde alle ydelser, hvor momsen skal betales i forbrugslandet.

Virksomheder etableret uden for EU, der sælger varer til forbrugere i EU, vil få mulighed for at anvende en import OSS (IOSS eller importordningen) til at angive og betale

moms af forsendelser med en værdi indtil 150 euro (svarende til grænsen for toldfri import på 1.150 kr.). Bruges denne mulighed, vil sælger skulle opkræve moms af forbrugeren ved salg af varen, og der vil ikke være yderligere momsbetaling i forbindelse med importen. Sælges varerne gennem en elektronisk platform, markedsplads eller lignende, foreslås det, at det bliver disse platforme m.v., der anses for sælgere, og dermed bliver ansvarlige for registrering, angivelse og momsbetaling. I de fleste tilfælde vil brugen af IOSS være betinget af, at virksomheder, der ikke er etableret i EU, anvender en formidler etableret i EU, der bliver ansvarlig for registrering, angivelse og momsbetaling af vareimporten. For vareforsendelser med værdi over 150 euro vil der, som efter gældende regler, skulle foretages betaling af importmoms, når varerne ankommer til EU. Tilsvarende vil der skulle betales importmoms af forsendelserne indtil 150 euro, såfremt IOSS ikke anvendes.

Herudover indeholder lovforslaget visse tekniske justeringer og mindre administrative lettelser for virksomhederne, herunder en mindre forlængelse af fristen for at angive og betale momsen i OSS og IOSS og en lettere måde for virksomhederne til at angive eventuelle ændringer i tidligere angivelser.

Lovforslaget indeholder derudover en ophævelse af bestemmelserne vedrørende digitale salgsregistreringssystemer, der blev vedtaget ved lov nr. 1310 af 6. december 2019. Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer er en del af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde« fra september 2017. Aftalen blev indgået på baggrund af en beretning af 25. august 2016 fra Skatteudvalget om initiativer mod sort arbejde (SAU, alm. del bilag 265, folketingsåret 2015-16). Ophævelsen af bestemmelserne vedrørende digitale salgsregistreringssystemer foreslås af lovtekniske årsager. Bestemmelserne foreslås derfor indsat igen ved dette lovforslag. Denne del af forslaget har ingen materiel betydning.

Fra september 2020 indføres som nævnt et nyt feriesystem med samtidighedsferie, hvor lønmodtagere optjener og afholder deres ferie over samme periode, jf. aftalen om en ny ferielov, som den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Konservative) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik den 31. oktober 2017. Det var en del af aftalen om en ny ferielov, at feriepenge omfattet af feriegarantiordninger skal beskattes på samme måde som løn under ferie. Lovforslaget har til formål at skabe klarhed over håndteringen af beløb vedrørende A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb i forbindelse med udbetaling af feriegødtgørelse fra feriegarantiordninger m.v.

Herudover indeholder lovforslaget et initiativ om udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog. Den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik i september 2017 aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«. Et af initiativerne i aftalen omhandler en digitalisering af logbogen. Af hensyn til at kunne

tilvejebringe en hensigtsmæssig systemunderstøttelse af den digitale logbog foreslås det, at ikrafttrædelsestidspunktet kan udskydes, idet skatteministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for reglerne for den digitale logbog.

Endelig indeholder lovforslaget en ophævelse af en ikke længere relevant henvisning i lov om afgifter af spil.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Indførelse af lav fælles EU-fjernsalgsgrænse

2.1.1. Gældende ret

For varer solgt ved fjernsalg til forbrugere i andre EU-lande, skal der som hovedregel betales moms i det land, hvor forsendelsen eller transporten til kunden slutter. Dette medfører tilnærmelsesvis forbrugslandsbeskatning. I henhold til gældende EU-regler skal EU-landene dog fastsætte en beløbsgrænse, som betyder, at såfremt en virksomhed etableret i et andet EU-land hverken i det løbende kalenderår, eller i det foregående kalenderår, har en omsætning af varer til forbrugere, der overstiger dette lands fjernsalgsgrænse, kan virksomheden for dette salg betale moms i eget land. Virksomheden undgår hermed at skulle momsregistreres og betale moms i forbrugslandet. Denne nationale fjernsalgsgrænse varierer fra land til land, og hvor hovedparten af landene har en grænse på omkring 35.000 euro, er grænsen i Tyskland, Luxembourg, Nederlandene på ca. 100.000 euro.

Den gældende danske fjernsalgsgrænse er fastsat i momslovens § 48, stk. 3, til 280.000 kr. (svarende til ca. 37.500 euro). Bestemmelsen betyder, at virksomheder i andre EU-lande først skal betale dansk moms af deres fjernsalg af varer til danske forbrugere, hvis deres årlige omsætning til disse forbrugere overstiger 280.000 kr. årligt. Danske virksomheder kan sælge varer til f.eks. tyske forbrugere med dansk moms, hvis deres omsætning til tyske forbrugere hverken i det løbende kalenderår og det foregående kalenderår er over 100.000 euro. Da den danske moms imidlertid er højere end den tyske, kan det alt efter salgets størrelse og de administrative omkostninger til momsregistrering m.v. i Tyskland være fordelagtigt for virksomheden at vælge at lade sig momsregistrere i Tyskland og betale tysk moms af salget.

For så vidt angår det grænseoverskridende salg inden for EU af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester har der siden den 1. januar 2019 været en fælles EU-grænse på 10.000 euro. Denne grænse betyder, at en EU-virksomhed kan betale moms i eget land af salg af disse ydelser til forbrugere i andre EU-lande, hvis det samlede salg til disse forbrugere ikke overstiger 10.000 euro hverken i det løbende kalenderår eller det foregående kalenderår. Grænsen er her i landet fastsat i momslovens § 21 c, stk. 2. I overensstemmelse med EU-reglerne kan virksomhederne i henhold til § 21 c, stk. 3, vælge, at leveringsstedet fastlægges i overensstemmelse med hovedreglen for disse ydelser, hvilket vil sige i kundens land. Dette valg skal gælde for en periode på mindst 2 kalenderår.

Der findes ikke en tilsvarende grænse for ikke-EU-virksomheders salg af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser til forbrugere i EU, hvilket betyder,

at moms af alt salg af disse ydelser til forbrugere i EU skal betales i EU efter hovedreglerne, hvilket tilnærmelsesvis giver beskatning i forbrugslandet.

2.1.2. Den foreslåede ordning

I overensstemmelse med Rådets direktiv 2017/2455/EU foreslås det at ophæve den danske fjernsalgsgrænse for salg af varer på 280.000 kr.

Samtidig foreslås, at den gældende fælles EU-grænse for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester på 10.000 euro også kommer til at omfatte fjernsalg af varer inden for EU. Forslaget betyder, at der skal betales moms efter hovedreglerne, såfremt en virksomheds samlede salg til forbrugere i EU overstiger 10.000 euro grænsen. Den foreslåede fælles EU-grænse fremgår af forslaget til ny § 21 e i lovforslagets § 1.

Bestemmelsen om, at virksomhederne kan vælge ikke at anvende grænsen, og dermed uanset omsætningen betale moms i forbrugslandet, bibeholdes og vil fremgå af forslaget til § 21 e, stk. 2.

Som konsekvens af indførelsen af den nye samlede grænse for fjernsalg af varer inden for EU og salg af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til forbrugere i EU-lande, hvor sælger ikke er etableret, foreslås den gældende grænse på 10.000 euro i § 21 c, stk. 2 og 3, som alene gælder for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser, ophævet.

Forslaget skønnes at medføre, at flere virksomheder end i dag vil skulle betale moms her i landet af deres fjernsalg af varer til danske forbrugere, og at nogle danske virksomheder, der efter gældende regler anvender andre EU-landes nationale fjernsalgsgrænser og derfor betaler dansk moms af salget, vil skulle betale moms i de andre EU-lande for salg til disse landes forbrugere. Forslaget betyder således mere forbrugslandsbeskatning, hvilket vil skabe mere lige konkurrenceforhold for virksomhederne. Dette sker ved, at den nuværende fordel ved at etablere sig i EU-lande med lave momssatser mindskes væsentligt, da kun meget små virksomheder i EU, der f.eks. kun har lejlighedsvist salg til forbrugere i andre EU-lande, kan undgå at skulle betale moms i forbrugslandene.

2.2. Bortfald af den gældende grænse for momsfri import

2.2.1. Gældende regler

I henhold til afsnit IV om indførsler af ringe værdi i Rådets direktiv 2009/132/EF skal medlemslandene momsfritage indførsel af varer fra lande uden for EU, hvis samlede værdi ikke overstiger 10 euro. Medlemslandene kan vælge at udvide denne momsfritagelse til varer af en værdi, der ikke overstiger 22 euro. Fritagelsen omfatter ikke alkoholholdige varer, parfume og toiletvand, tobak og tobaksvarer, hvoraf der skal betales importmoms ved indførsel af disse varer uanset værdi. Herudover kan EU-landene undlade at momsfritage varer, der indføres i forbindelse med postordre-salg.

Bestemmelsen er gennemført i momslovens § 36, stk. 1, nr. 3, således at import af varer fra lande uden for EU er

momsfritaget, når varens værdi ikke overstiger 80 kr. I overensstemmelse med EU-reglerne omfatter momsfrigagelsen ikke alkoholholdige varer, parfume og toiletvand, tobak og tobaksvarer. Derudover har Danmark, med hjemmel i muligheden for at undtage postordresalg fra fritagelsen, undtaget indførsel af dansksprogede magasiner, tidsskrifter og lign. fra fritagelsen, og indførsel af disse varer er derfor momspligtige uanset værdi.

2.2.2. Den foreslåede ordning

Den gældende momsfrigagelse betyder, at virksomheder etableret uden for EU har en konkurrencemæssig fordel i forhold til EU-virksomheder, idet forbrugerne kan købe og indføre en vare momsfrit fra en virksomhed uden for EU i stedet for at købe den fra en EU-virksomhed med moms.

Endvidere har Kommissionen skønnet, at der er et ikke uvæsentligt omfang af svig i relation til import af forsendelser af ringe værdi. Denne svig opstår f.eks. ved, at virksomhederne underdeklarerer varernes værdi for at få dem indført momsfrit, eller forsendelsen angives som "gaver" (det vil sige salg uden vederlag) fra en privatperson til en anden, som kan indføres momsfrit, hvis gaveforsendelsens værdi ikke overstiger 360 kr.

Med henblik på at afhjælpe eller i hvert fald reducere disse problemer, er det med Rådets direktiv 2017/2455/EU vedtaget med virkning fra den 1. januar 2021 at ophæve afsnit IV i Rådets direktiv 2009/132/EF, som omhandler momsfrigagelse for kommercielle forsendelser af ringe værdi. Herefter vil der skulle betales moms af alle disse forsendelser fra lande uden for EU uanset varernes værdi.

I overensstemmelse med ovennævnte foreslås momslovens § 36, stk. 1, nr. 3, om momsfrigagelse for forsendelser med værdi ikke over 80 kr., ophævet.

Da alle kommercielle forsendelser af varer til forbrugere i EU efter forslaget vil skulle pålægges moms, vil den momsmæssige konkurrencefordel, som virksomheder i lande uden for EU har haft i forhold til f.eks. danske virksomheder, forsvinde. Forslaget skønnes desuden at reducere omfanget af fejl og svig, idet momsfordelen ved underdeklarering af disse varers værdi mindskes væsentligt.

2.3. Ændrede momsregler for visse platforme, markedspladser m.v.

2.3.1. Gældende ret

Virksomheder, der sælger varer gennem elektroniske platforme, markedspladser og lignende elektroniske grænseflader, anses efter gældende momsregler for at være den afgiftspligtige sælger af varen, og platformen m.v. anses for formidler. Platformene m.v. har derfor ikke ansvar for den momsmæssige behandling af selve varen.

2.3.2. Den foreslåede ordning

I takt med den stigende e-handel med varer har skattemyndighederne i EU oplevet stigende vanskeligheder med at sikre en effektiv momsoprævning, i særdeleshed i tilfælde hvor de afgiftspligtige sælgere er mindre virksomheder etableret uden for EU.

En væsentlig del af e-handelen med varer formidles gennem elektroniske grænseflader som platforme, markedspladser og lignende, og ofte ved anvendelse af oplagsprocedurer i forbindelse med distributionscentre. Det foreslås i overensstemmelse med de vedtagne EU-regler, at de elektroniske grænseflader anses for selv at have modtaget og solgt de varer, der formidles gennem deres grænseflader, når disse varer har en værdi på ikke over 150 euro. Reglerne for varer med en værdi over 150 euro, hvor der ud over importmoms også skal ske fortoldning ved indførsel af varerne til EU, ændres ikke.

Efter forslaget vil det momsmæssige ansvar for et stort antal varer fra lande uden for EU (f.eks. fra kinesiske virksomheder) blive samlet hos et begrænset antal større platforme, markedspladser og lignende. Det vurderes, at dette både vil betyde en mere korrekt og effektiv momsbehandling og øge mulighederne for kontrol og eventuel efterfølgende inddrivelse.

Mange varer fra virksomheder, som ikke er etableret i EU, forsendes imidlertid ikke direkte til de enkelte forbrugere, men indføres og oplægges på lagre i EU med henblik på senere salg til europæiske forbrugere. Der er i flere EU-lande konstateret problemer med den momsmæssige behandling af disse varer. F.eks. har der været konstateret tilfælde, hvor der ikke er blevet foretaget momsbetaling af varerne overhovedet, og tilfælde hvor momsens er betalt i det land, hvor lageret er beliggende, men ikke i forbrugslandet.

Det foreslås, at elektroniske platforme, markedspladser og lignende, der formidler leveringen af disse varer til forbrugere, anses for selv at have modtaget og leveret dem, hvorfor de vil være ansvarlige for betaling af moms i forbrugers land. Det vurderes, at dette i højere grad end tilfældet er i dag, vil medføre, at der sker korrekt momsbetaling af varerne i forbrugslandene.

2.4. Udvidelse af Mini One Stop Shop

2.4.1. Gældende ret

Efter gældende regler kan virksomheder med grænseoverskridende salg til forbrugere i EU af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser anvende en Mini One Stop Shop (MOSS). Den MOSS-ordning, der gælder for virksomheder, som er etableret i EU med enten hjemstedet for den økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, men som ikke er etableret i forbrugslandet, kaldes EU-ordningen. Den MOSS, som virksomheder, der ikke er etableret i EU, anvender, kaldes ikke-EU-ordningen. Reglerne findes i momslovens kapitel 16 samt momsbekendtgørelses kapitel 16 og betyder, at virksomheden ikke skal momsregistreres i alle de EU-lande, hvor forbrugerne er bosiddende, men kan nøjes med at være registreret i ét EU-land og angive og betale moms af alle salg til forbrugere i EU til dette land. Myndighederne i registreringslandet fordeler herefter momsbetalingerne til de respektive forbrugslande. Der er således tale om et system, der sikrer virksomheder mod unødige administrative byrder ved salg af disse ydelser, hvor momsens tilfalder forbrugslandet.

Ud over elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser er der andre ydelser solgt til forbrugere, hvor momsen skal betales i et andet EU-land end der, hvor sælger er etableret. Til illustration kan nævnes ydelser vedrørende fast ejendom som f.eks. udlejning, hvor momsen skal betales i det land, hvor ejendommen er beliggende, og moms af formidlingsydelser, hvor momsen skal betales i samme land som den underliggende transaktion.

Herudover skal virksomheder, der ved fjernsalg sælger varer til forbrugere i andre EU-lande, og hvor omsætningen af salgene overstiger de nationale fjernsalgsgrænser, jf. afsnit 2.1.1, momsregistreres og angive og betale moms i de EU-lande, hvor forsendelsen eller transporten til forbrugerne afsluttes.

Efter gældende regler er der derfor en række virksomheder, der skal være momsregistreret og angive og betale moms i flere EU-lande.

2.4.2. Den foreslåede ordning

For at undgå, at virksomheder, der leverer andre ydelser end elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser, skal momsregistreres i alle de EU-lande, hvor momsen af ydelserne skal betales, foreslås det at udvide MOSS (EU-ordningen og ikke-EU-ordningen) til alle ydelser. Forslaget er i overensstemmelse med de vedtagne EU-regler og vil lette de administrative byrder for disse virksomheder.

Herudover foreslås det, at MOSS udvides til at omfatte fjernsalg af varer inden for EU, når den årlige omsætning overstiger grænsen på 10.000 euro, jf. afsnit 2.1.2.

Efter denne udvidelse er der ikke længere tale om en MOSS, men blot en One Stop Shop (OSS). OSS er valgfri for virksomhederne at anvende, men betyder, at såfremt virksomheden vælger ordningen, vil virksomheden ikke skulle momsregistreres og angive og betale moms i mere end ét EU-land. Muligheden for at bruge ordningen betyder, at ophævelsen af de nationale fjernsalgsgrænser, jf. afsnit 2.1.2, ikke medfører unødige administrative byrder for virksomhederne. Virksomheder, der hidtil har haft en omsætning under de nationale fjernsalgsgrænser og derfor har betalt moms af salget i eget land, får med forslaget dog øgede byrder selv ved anvendelse af OSS. Virksomheder, der hidtil har haft omsætning over de nationale fjernsalgsgrænser, kan afregistrere sig i de EU-lande, hvor momsen skal betales, og i stedet registrere sig i OSS i eget land og anvende denne ordning til angivelse og betaling af moms til alle EU-lande. Sådanne virksomheder, der efter gældende regler er registreret i flere EU-lande, vurderes at få en administrativ lettelse.

Endelig foreslås det, at der etableres en importordning i One Stop Shop (IOSS) i relation til varer indført fra lande uden for EU med en værdi, der ikke overstiger 150 euro. I overensstemmelse med de vedtagne EU-regler skal virksomheder, der ikke er etableret i EU, anvende en formidler, der er etableret i EU, hvis IOSS ønskes anvendt. Det kan f.eks. være en transportvirksomhed. Dog foreslås det, at virksomheder etableret i lande uden for EU, som EU har indgået en aftale om gensidig bistand med, selv skal kunne anvende

ordningen. EU har på nuværende tidspunkt en sådan aftale med Norge.

Når IOSS anvendes, skal moms af salg til forbrugere i EU opkræves ved salget og angives og betales månedligt, og der skal ikke betales importmoms ved selve indførslen i EU.

Virksomheder med fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU kan vælge ikke at bruge IOSS, men der skal i så fald betales importmoms efter samme regler, som nu gælder for forsendelser over 80 kr.

2.5. Forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms

2.5.1. Gældende ret

Når varer indføres fra steder uden for EU til forbrugere her i landet, skal der efter gældende regler betales importmoms, men ikke told, når varens værdi overstiger 80 kr., men ikke overstiger 1.150 kr. (svarende til ca. 10 euro og ca. 150 euro). Det er aftageren af varen, det vil sige forbrugeren, der er betalingspligtig for importmomsen, men det er som hovedregel postvæsenet eller den kurer, der ved indførslen håndterer varen i forhold til toldmyndighederne, der opkræver momsen fra forbrugerne og angiver og betaler momsbeløbet til Skatteforvaltningen. Ud over, at aftageren af varen skal betale moms, opkræver postvæsen, kurerer m.v. også et gebyr til dækning af omkostningerne ved opkrævning, angivelse og indbetaling af momsen.

Der er i EU-landene uens regler for, hvordan importmomsen skal angives og indbetales. I nogle lande skal den angives og indbetales for hver enkelt forsendelse, i andre lande kan en uges forsendelser samles, mens andre lande igen har månedlige angivelser og betalinger.

For at lette de administrative byrder hos postvæsen, kurerer m.v. og dermed nedsætte omkostningerne i forbindelse med opkrævning af importmomsen hos forbrugerne, samt indbetaling af denne, kan postvæsen, kurerer m.v. her i landet efter gældende praksis angive og indbetale det samlede opkrævede importmomsbeløb periodevis.

2.5.2. Den foreslåede ordning

Med henblik på at sikre en så ensartet og enkel ordning som muligt, er det i Rådets direktiver 2017/2455/EU og 2019/1995/EU fastsat, at alle EU-lande skal tilbyde postvæsen, kurerer m.v., der håndterer varer med en værdi, der ikke overstiger 150 euro, og hvoraf der skal betales importmoms – det vil sige varer, for hvilke momsen ikke angives og betales gennem IOSS – at anvende en forenklet ordning. Efter ordningen skal postvæsen, kurerer m.v. kunne angive en kalendermåneds importmoms samlet og indbetale den månedligt inden for den frist, der gælder for betaling af importafgifter (told). Ordningen gælder ikke for indførsel af punktafgiftspligtige varer, og EU-landene kan beslutte, at den kun gælder, hvis landets normalsats for moms anvendes.

Den gældende danske praksis, hvorefter postvæsen, kurerer m.v. kan undlade at indbetale importmoms løbende af de indførte forsendelser, og i stedet samle betalingerne sammen periodevis, svarer i væsentligt omfang til den vedtagne fælles forenkledede ordning.

Det foreslås, at de, der ønsker at bruge den forenklede ordning for afregning af importmoms, skal ansøge om tilladelse hertil fra Skatteforvaltningen. Tilladelse gives, hvis ansøger er eller kan blive importregistreret efter toldlovens § 29. Det er en betingelse for tilladelsen, at personer, som ikke er etableret i et EU-land, skal registreres ved en her i landet etableret og solidarisk hæftende repræsentant. I forbindelse med registrering kan Skatteforvaltningen, jf. toldlovens § 29, kræve, at ansøger fremlægger fornødne økonomiske oplysninger om egen virksomhed og om det forventede omfang af importen.

Det foreslås endvidere, at afregningsperioden bliver kalendermåneden, og at importmomsen for en afregningsperiode vil skulle indbetales senest den 16. i måneden efter afregningsperioden. Hermed vil afregningsperioden og betalingsfristen komme til at svare til gældende afregningsperiode og betalingsfrist for virksomheder, der er importregistrerede efter toldlovens § 29 og i henhold til toldlovens § 30 har henstand med betaling af told og importmoms.

Endelig foreslås, at importmoms opkrævet i henhold til den forenklede ordning som udgangspunkt anses for angivet ved månedlige importspecifikationer dannet på baggrund af afgivne elektroniske toldangivelser. Den person, der anvender den forenklede ordning, skal således ikke indsende en egentlig momsangivelse. I tilfælde hvor skyldig importmoms ikke er medtaget i importspecifikationen, påhviler det dog den person, der gør brug af den forenklede ordning, efter påkrav at betale manglende beløb. Dette svarer til kurerens gældende ordning, hvorimod postvæsenet efter gældende ordning ikke modtager en importspecifikation, hvorfor det foreslås fastsat, at modtages der ikke en importspecifikation, eller finder brugeren af den forenklede ordning selv fejl i en importspecifikation, skal vedkommende indsende en opgørelse over afgiftsperiodens skyldige importmoms.

Da der ikke anvendes nedsatte momssatser her i landet, er det ikke relevant at anvende muligheden for at begrænse ordningen til tilfælde, hvor der bruges normalsats.

2.6. Tekniske justeringer og mindre administrative lettelser for virksomheder

2.6.1. Gældende ret

Fakturering

Ved lov nr. 273 af 25. marts 2015 blev der som § 52 a, stk. 11, indsat en bestemmelse i momsloven om, at skatteministeren kan fritage virksomheder, der er omfattet af MOSS, for faktureringspligt. Dette skete på baggrund af en henstilling fra Kommissionen, som vurderede, at fordi der er en række regnskabskrav til virksomhederne i MOSS, herunder oplysninger om leverede ydelser, forbrugsland m.v., er det unødvendigt at stille krav om faktura, når MOSS anvendes.

Med virkning fra den 1. januar 2019 blev EU-reglerne ændret, således at MOSS-registrerede virksomheder skal overholde fakturareglerne i det land, hvor de er registreret for brug af ordningen (identifikationslandet), i stedet for som hidtil i det land, hvor momsen skal betales (forbrugs-

landet). Lovens § 52, stk. 4, er i overensstemmelse med denne EU-regel.

Skatteministeren har i momsbekendtgørelsens § 64 fastsat, at udenlandske virksomheder, der har Danmark som identifikationsmedlemsland, og som er omfattet af MOSS, er fritaget for fakturakravet.

Efter gældende regler, jf. momsbekendtgørelsens § 63, stk. 6, skal der altid udstedes en faktura, når der leveres varer ved fjernsalg til andre EU-lande.

Angivelsesfrist

Virksomheder, der anvender MOSS, skal efter gældende regler indsende momsangivelser inden for 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Korrektioner

Efter gældende regler skal korrektioner af angivelser i MOSS foretages ved korrektion af angivelsen for den afgiftsperiode, som korrektionen vedrører, og ikke i efterfølgende angivelser.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Fakturering

Med dette lovforslag foreslås det at udvide MOSS til også at gælde fjernsalg af varer, og for at reducere byrden for virksomheder, der gør brug af en af særordningerne for fjernsalg af varer (i EU-ordningen og i IOSS), foreslås forpligtelsen til at udstede en faktura i forbindelse med sådanne salg også afskaffet for alle virksomheder, der har Danmark som identifikationsmedlemsland. Det foreslås samtidig, at fritagelsen fastsættes direkte i loven som § 52 a, stk. 2, nr. 3. Som følge af, at fakturareglen foreslås fastsat i loven, foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen i § 52 a, stk. 11, hvorefter skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for fritagelsen, ophæves.

Angivelsesfrist

En evaluering foretaget af Kommissionen af den gældende MOSS (EU-ordningen og ikke-EU-ordningen) for tele-ydelser, radio- og TV-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser, som blev indført den 1. januar 2015, har vist, at kravet om, at momsangivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører, er en utilstrækkelig frist. Dette gælder især for leveringer via et telekommunikationsnet, en grænseflade eller en portal, hvis de ydelser, som leveres via telekommunikationsnettet, grænsefladen eller portalen, formodes at være leveret af operatøren af telekommunikationsnettet, grænsefladen eller portalen, som skal indsamle oplysningerne til udfærdigelse af momsangivelsen hos hver enkelt tjenesteyder.

På denne baggrund og i overensstemmelse med de vedtagne fælles EU-regler foreslås angivelsesfristen forlænget med ca. 10 dage, således at angivelsen for en afgiftsperiode senest skal indgives inden udgangen af den måned, der følger efter den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Korrektioner

Kommissionens evaluering af de gældende MOSS-regler har også vist, at kravet om at foretage korrektion i momsangivelsen for den pågældende afgiftsperiode er meget byrdefuldt for virksomhederne, da det kan medføre, at de skal genindsende flere momsangivelser hver afgiftsperiode.

På denne baggrund og i overensstemmelse med de vedtagne fælles EU-regler foreslås det, at virksomhederne skal korrigerer tidligere momsangivelser i en efterfølgende angivelse i stedet for i angivelserne for den afgiftsperiode, som korrektionerne vedrører. Primært af systemmæssige hensyn er det dog vedtaget i Rådets gennemførelsesforordning 2019/2026/EU, at ændringer af tallene i en afgiftsangivelse vedrørende perioder til og med den sidste angivelsesperiode i 2020 skal foretages i denne afgiftsangivelse og ikke i efterfølgende angivelser. Forordningen er direkte gældende i alle EU-lande.

2.7. Digitale salgsregistreringssystemer

2.7.1. Gældende ret

Et af hovedprincipperne i momslovens regnskabsbestemmelser er en generel pligt til at udstede en faktura ved levering af varer og momspligtige ydelser, uanset om kunden er en anden erhvervsdrivende virksomhed eller en privatperson.

I momsbekendtgørelsen er det fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenkledede fakturaer og kasseboner. Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren samt udgøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En faktura skal indeholde oplysninger om udstedelsesdato (fakturadato), fortløbende nummer, der bygger på én eller flere serier, og som identificerer fakturaen, sælgers momsregistreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), sælgers navn og adresse, købers navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og arten af de leverede ydelser, den dato, hvor levering af varerne eller ydelserne foretages eller afsluttes, forudsat en sådan dato er forskellig fra fakturaens udstedelsesdato (fakturadato), momsgrundlaget, pris pr. enhed uden afgift, eventuelle prisnedslag, bonus og rabatter, hvis disse ikke er indregnet i prisen pr. enhed, gældende momssats og det momsbeløb, der skal betales.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købere, skal udstede en forenklet faktura, jf. momsbekendtgørelsens § 63, stk. 2, medmindre de benytter et salgsregistreringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En forenklet faktura skal indeholde oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer eller omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbeløbets størrelse.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem - f.eks. et kasseapparat - kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysninger, en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenkledede fakturaer eller benytte f.eks. et kasseapparat og udskrive en bon til kunden. En kassebon skal som udgangspunkt indeholde samme oplysninger som en forenklet faktura, bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørelsen.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssigheder i en virksomheds regnskaber, kan Skatteforvaltningen i visse tilfælde pålægge virksomheden at udstede fakturaer eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skatteforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Skatteforvaltningen gennemfører en bred indsats mod sort økonomi. Udeholdt omsætning resulterer i reducerede moms- og skatteindtægter for staten, ligesom sort økonomi kan føre andre negative konsekvenser for erhvervslivet med sig, så som ulige konkurrence. Sort økonomi kan ligeledes være grobund for anden økonomisk kriminalitet.

Det er af afgørende betydning for Skatteforvaltningens kontrol af, om der sker korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering. Formålet med den foreslåede bestemmelse er at kunne påvirke og øge regelefterlevelsen for derigennem i højere grad at kunne sikre en korrekt salgsregistrering.

Forslaget skal således ses i lyset af Skatteforvaltningens behov for, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering, når det skal kontrolleres, om der er sket korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms.

Det foreslås derfor, at der indføres regler om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer. Det vurderes, at de nye regler vil kunne medvirke til at skabe en større regelefterlevelse, da et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem dels vil kunne forbedre Skatteforvaltningens muligheder for kontrol, dels vil kunne øge opdagelsesrisikoen. Forslaget vurderes herudover at ville kunne sikre sporbarhed og gennemsigtighed i relation til virksomhedens salgstransaktioner.

Det er hensigten, at kravene til det digitale salgsregistreringssystem skal gøre det vanskeligere at udeholde omsætning gennem manipulation af data, der er registreret i systemet.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen gives mulighed for at give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen f.eks. konstaterer, at virksomhedens registrering af salgstransaktioner er utilstrækkelige. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil således kunne gives til virksomheder, der

ikke lever op til bogføringslovens og momslovens krav vedrørende salgsregistrering.

Derudover foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om, hvilke brancher der generelt skal have pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Forslaget skal ses i lyset af et ønske om at øge regelefterlevelsen i de brancher, hvor der vurderes at være en særlig høj risiko for fejl i registreringen af virksomhedens salgstransaktioner. Regelefterlevelse påvirkes erfaringsmæssigt af forskellige indsatser på området. Via stikprøvevis kontrol, efterkontrol og dataanalyse opdateres Skatteforvaltningens viden løbende om regelefterlevelse på brancheniveau.

Ved at bemyndige skatteministeren til regelfastsættelse vil valget af brancher hurtigt og effektivt kunne tilpasses i forhold til en eventuel stigning eller et fald i regelefterlevelsen inden for de omfattede eller i øvrige brancher. Virksomheder inden for brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter« vil generelt få pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer. De valgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af bevidste fejl.

Det bemærkes, at der skal være en særlig begrundelse, hvis der skal ske ændringer i valget af brancher, der generelt vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer. Valget af brancher, der vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil således skulle ske på baggrund af et objektivt, begrundet og veldokumenteret grundlag. Skatteforvaltningen indsamler løbende viden om regelefterlevelse for såvel borgere som virksomheder gennem f.eks. complianceundersøgelser. Skatteforvaltningens complianceundersøgelser viser bl.a. hvilke fejltypen, virksomhederne begår, og inden for hvilke brancher der forekommer flest fejl.

Et ønske om at udvide kredsen af brancher omfattet af pligten til at benytte digitale salgsregistreringssystemer vil således kunne ske på baggrund af Skatteforvaltningens complianceundersøgelser m.v.

Endvidere foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

Endelig foreslås det, at de virksomheder, der vil blive omfattet af lovforslagets initiativer om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, og som modtager digitale betalinger, vil skulle opfylde et krav om, at eventuelle digitale betalingsløsninger vil skulle integreres i det digitale salgsregistreringssystem, så modtagne digitale betalinger registreres og lagres i salgsregistreringssystemets elektroniske journal.

Forslaget skal ses i lyset af et ønske om i højere grad at sikre en korrekt registrering af salgstransaktioner blandt virksomheder, som er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativ høj andel af bevidste fejl.

2.8. Håndteringen af beløb vedrørende A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte

beløb ved udbetaling af feriegodtgørelse fra feriegarantiordninger m.v.

2.8.1. Gældende ret

Fra september 2020 indføres et nyt feriesystem med samtidighedsferie, hvor lønmodtagere optjener og afholder deres ferie over samme periode, jf. lov nr. 60 af 30. januar 2018 om ferie. Loven udmønter aftalen om en ny ferielov, som den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Konservative) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik den 31. oktober 2017. Den samlede overgang til samtidighedsferie bygger på Betænkning 1568/2017 afgivet af Beskæftigelsesministeriets Ferielovsudvalg. Den nye lov om ferie (herafter ferieloven) betyder, at nye på arbejdsmarkedet kan afholde betalt ferie allerede det første år af deres ansættelse. Samtidighedsferie indføres fra den 1. september 2020.

Arbejdsmarkedets parter har i vidt omfang benyttet sig af adgangen i den hidtidige ferielov til at fravige kravet om, at feriegodtgørelse skal indbetales af virksomheden til Ferie-Konto. Dette er sket via kollektivt aftalte feriegarantiordninger, som medfører, at feriegodtgørelsen først udtales direkte af virksomheden til lønmodtageren i takt med, at denne holder sin ferie. Muligheden for sådanne kollektive aftaler og kravet til garantien er videreført i den nye ferielov.

Det var en del af aftalen om en ny ferielov, at A-skat m.v. af feriegodtgørelse omfattet af feriegarantiordninger skal indeholdes og afregnes på samme måde som løn under ferie. Dette er indarbejdet i § 20 i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1451 af 6. december 2018 om ændring af bekendtgørelse om kildeskat. Ændringen har virkning fra den 1. september 2020. Hvor de pågældende arbejdsgivere hidtil løbende har afregnet A-skat og arbejdsmarkedsbidrag af feriegodtgørelse til Skatteforvaltningen, vil arbejdsgiverne efter denne ændring først skulle afregne A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af feriegodtgørelsen, når lønmodtageren holder ferie.

Den nye ferielovs § 3, stk. 4, stiller som krav til en feriegarantiordning, at der pr. lønmodtager omfattet af overenskomsten stilles garanti for mindst 1 års feriegodtgørelse efter fradrag af skat og arbejdsmarkedsbidrag. Garantien skal til enhver tid kunne dække det aktuelle antal lønmodtagers krav på feriegodtgørelse. Den kollektive overenskomst skal være indgået af de mest repræsentative arbejdsmarkedsparter i Danmark eller på arbejdsgiverside af en enkelt virksomhed.

Garantien skal sikre, at en lønmodtager modtager feriegodtgørelse, når lønmodtageren holder ferie. Garantien for feriegodtgørelsen stilles typisk enten gennem medlemskab af en arbejdsgiverorganisation, men kan også ske i form af en bankgaranti. Garantien stilles over for vedkommende lønmodtagerorganisation, så f.eks. vedkommende arbejdsgiverorganisations garantiforpligtelse udløses, hvis virksomheden ikke betaler feriegodtgørelse til lønmodtageren. Arbejdsgiverorganisationen afregner nettoferiegodtgørelse direkte til lønmodtageren. Hyppigst sker dette på baggrund af virksomhedens konkurs, men kan også ske, hvis virksomhe-

den af andre grunde ikke betaler feriegodtgørelsen. En række kollektive overenskomster har tillige en tilsvarende garanti for lønmodtagerens opsparede midler til søgnehelligdagsbetaling, særlige feriefridage og fritvalgsordninger. Efter § 20, stk. 4, 5 og 6, i bekendtgørelse om kildeskat beskattes udbetaling fra sådanne ordninger også på udbetalings-tidspunktet.

Det bemærkes, at lønmodtageren forsat skal holde ferie, før en feriegaranti udløses, og der kan ske udbetaling af nettoferiegodtgørelse til lønmodtageren. Samtidig skal lønmodtageren bestille feriepengene via Feriepengeinfo, jf. den nye ferielovs § 32.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Feriegarantiordninger skal sikre, at en lønmodtagers feriegodtgørelse er til stede, når lønmodtageren holder ferie.

Hidtil har arbejdsgivere løbende skullet afregne A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af feriegodtgørelse løbende i takt med, at feriegodtgørelsen op-tjenes. Derved har feriegarantiordningerne alene skullet håndtere en eventuel udbetaling af en nettoferiegodtgørelse til lønmodtageren.

Når arbejdsgiverne efter bekendtgørelse om kildeskat først vil skulle afregne A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af feriegodtgørelse, når lønmodtageren holder ferie, vil der i situationer, hvor feriegarantiforpligtelsen udløses, således fremover være ubetalt A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af den dækkede feriegodtgørelse. Tilsvarende gør sig gældende i relation til garanti for lønmodtagerens opsparede midler til søgnehelligdagsbetaling, særlige feriefridage og fritvalgsordninger.

Det foreslås som følge heraf, at feriegarantiordningerne i situationer, hvor feriegarantiforpligtelsen udløses, vil skulle beregne A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb vedrørende den udbetalte feriegodtgørelse. Efter skatteindberetningslovens § 1 vil de beregnede beløb endvidere skulle indberettes. Tilsvarende foreslås at skulle gælde i relation til garanti for lønmodtagerens opsparede midler til søgnehelligdagsbetaling, særlige feriefridage og fritvalgsordninger.

2.9. Udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog

2.9.1. Gældende ret

Efter kildeskatteovens § 86 A, stk. 1, kan Skatteforvaltningen pålægge arbejdsgivere at foretage daglig registrering af oplysninger om ansatte i en (fysisk) logbog. Beskæftigelsesministeren har i medfør af § 91, stk. 4, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. fastsat nærmere regler om, hvilke oplysninger der skal fremgå af logbogen. Registreringerne i logbogen skal være fortløbende dateret og for hver af de beskæftigede indeholde oplysninger om dato, navn og cpr-nummer, hvilken løn der udbetales, og start- og forventet sluttidspunkt for arbejdet den pågældende dag, jf. § 12 i bekendtgørelse nr. 983 af 29. juni 2016 om tilsynet med de anerkendte arbejdsløsheds-kassers administration.

Den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik i september 2017 aftalen ”Styrket indsats mod sort arbejde”. Et af initiativerne i denne aftale omhandler digitalisering af logbogen.

Den digitale logbog skal efter disse regler føres elektronisk i indkomstregisteret. Dette initiativ træder i kraft den 1. juli 2020.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Ved gennemførelsen af lov nr. 1430 af 5. december 2018, der udmønter initiativet om den digitale logbog, var det forudsat, at den digitale logbog skulle gøres til en del af indkomstregisteret, og at arbejdsgiveres registrering af oplysninger i relation til den digitale logbog skulle ske i indkomstregisteret. Det har imidlertid vist sig ganske vanskeligt at gennemføre initiativet i regi af indkomstregisteret.

Det foreslås derfor at bemyndige skatteministeren til at sætte initiativet i kraft, når der foreligger en endelig afklaring af, hvilke systemer der mest hensigtsmæssigt vil kunne understøtte den digitale logbog.

2.10. Justering i lov om afgifter af spil

2.10.1. Gældende ret

Udbud af væddemål på heste- og hundevæddeløb var oprindeligt en del af spilmonopolet, men blev ved lov nr. 686 af 8. juni 2017 liberaliseret og omfattet af den almindelige tilladelse til udbud af væddemål. Som konsekvens heraf blev § 7, der fastsatte afgiften for væddemål på heste- og hundevæddeløb, og henvisningen til § 7 i § 21 i lov om afgifter af spil, ophævet. Afgiften af væddemål på heste- og hundevæddeløb blev efter liberaliseringen omfattet af den eksisterende afgift for væddemål. § 21 i lov om afgifter af spil regulerer afgiftsperioderne for beregning af afgift af spil. Der er i § 21 henvist til den ophævede bestemmelse om afgift af væddemål på heste- og hundevæddeløb. Denne henvisning er ved en fejl blevet indsat efter, at § 7 blev ophævet.

2.10.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at henvisningen til § 7 i § 21, stk. 1, 1. pkt., udgår, da § 7 er ophævet.

3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer indebærer behandling af persondata, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Ved personoplysninger forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede), jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1. Ved behandling forstås enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling

- som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2. Behandling dækker bl.a. over indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, videregivelse ved transmission, samkøring og sletning m.v.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 opstiller en række grundlæggende principper, som skal være opfyldt ved behandling af personoplysninger, og heri indgår proportionalitetsprincippet med stor vægt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c, samt at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a. Et af de grundlæggende krav til behandling af personoplysninger er, at indsamlede oplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles. Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål.

Af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra f, følger, at personoplysninger skal behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, herunder beskyttelse mod uautoriseret eller ulovlig behandling og mod hændeligt tab, tilintetgørelse eller beskadigelse, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, at behandling af personoplysninger kun må ske, hvis en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil betyde, at den pågældende virksomhed vil have en retlig forpligtelse til at registrere oplysninger digitalt, som i visse situationer vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer. Dermed vil behandlingen af de registrerede oplysninger være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

I nogle situationer vil der blive registreret oplysninger i det digitale salgsregistreringssystem elektroniske journal, som vil kunne identificere de enkelte personer, som har betjent det digitale salgsregistreringssystem. Det gør sig f.eks. gældende, hvis en medarbejder skal logge sig ind på salgsregistreringssystemet for at kunne betjene det.

Det vurderes, at den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, overholder databeskyttelsesforordningens artikel 6 om lovlig behandling samt de grundlæggende principper for behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningens artikel 5.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1, vil den dataansvarlige skulle give den registrerede en række nærmere definerede oplysninger, herunder hvem der er dataansvarlig, formålet med behandlingen, som personoplysningerne skal bruges til, samt retsgrundlaget for behandlingen og om eventuelle modtagere af oplysningerne m.v., når per-

sonoplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede selv.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil blive stilet til virksomheden. Det kan derfor ikke antages, at den beskæftigede, der bliver registreret oplysninger om, er eller vil være bekendt med registreringen. Da personoplysningerne efter den foreslåede bestemmelse vil blive indsamlet hos andre (arbejdsgiveren) end den registrerede selv, vil den dataansvarlige - i dette tilfælde Skatteforvaltningen - skulle underrette den registrerede efter reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 14 i de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen modtager data fra det digitale salgsregistreringssystem, som vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer.

Oplysningspligt over for en registreret person indebærer, at den dataansvarlige på eget initiativ vil have pligt til at give den registrerede en række oplysninger, når der indsamles oplysninger om vedkommende.

Oplysningspligten gælder alle registrerede, der indsamles eller modtages personoplysninger om.

Oplysningspligten vil som udgangspunkt skulle iagttages ved skriftligt at give den registrerede de oplysninger, den pågældende har krav på. Oplysningerne vil kunne gives elektronisk, hvis det er mest hensigtsmæssigt.

For at opfylde oplysningspligten vil oplysningerne skulle gives til den registrerede. Det betyder, at den dataansvarlige vil skulle tage aktive skridt til at give oplysningerne. Det vil ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde. De oplysninger, den dataansvarlige er forpligtet til at give, vil skulle være tydeligt adskilt fra andre oplysninger.

Når personoplysninger - som det vil være tilfældet her - ikke er indsamlet hos den registrerede, vil den dataansvarlige skulle meddele oplysningerne så tidligt som muligt. Det vil normalt betyde, at oplysningerne skal gives inden for 10 dage. Oplysningerne vil som udgangspunkt kun skulle gives én gang - også ved løbende indsamlinger, medmindre oplysningerne anvendes til andre formål end dem, de oprindeligt blev indsamlet til.

Ved administrationen af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, vil såvel databeskyttelsesforordningens regler som reglerne i databeskyttelsesloven, jf. lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordningen om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, skulle overholdes.

Det vurderes, at oplysningspligten i forhold til den registrerede mest hensigtsmæssigt vil kunne opfyldes elektronisk. Oplysningspligten vil kunne opfyldes ved at gøre oplysningerne tilgængelige i borgerens skattemappe, så indholdet af kommunikationen forbliver i et sikkert miljø. Samtidig vil der ved en mail i e-Boks eller mail via Borger.dk skulle adviseres om, at der er lagt nye oplysninger, dokumenter eller lignende i Skattemappen. Er en borger fritaget for tilslutning til offentlig digital post, vil borgeren skulle orienteres ved almindelig post.

Underretningspligten efter databeskyttelsesforordningen vil ikke falde tilbage på arbejdsgiveren, hvis Skatteforvaltningen undlader at opfylde sin underregningspligt over for den registrerede.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Forslagene til modernisering af reglerne om e-handel skønnes med betydelig usikkerhed at indebære et merprovenu på ca. 335 mio. kr. umiddelbart og på ca. 300 mio. kr. efter tilbageløb og adfærd (2020-niveau) fra 2021 og frem, jf. tabel 3.1.1. Finansårsvirkningen i 2020 skønnes at udgøre 0 mio. kr., idet forslaget først træder i kraft fra 2021.

Tabel 3.1.1. Provenumæssige konsekvenser ved modernisering af momsregler for grænseoverskridende handel

Mio. kr. (2020-niveau)	2020	2021	2022	2023	2024	2025	Varigt	Finansår 2020
Umiddelbar virkning	0	335	335	335	335	335	320	0
Virkning efter tilbageløb	0	315	315	315	315	315	300	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	0	300	300	300	300	300	285	-

De nye regler vurderes samlet set at indebære et merprovenu til Danmark, idet der i højere grad vil blive afregnet moms i Danmark i forbindelse med danske forbrugeres køb i netbutikker i udlandet, dvs. der sker en øget forbrugslandsbeskatning.

Merprovenuet kan blandt andet henføres til, at den gældende danske fjernsalgsgrænse på 280.000 kr. for salg af varer til forbrugere i Danmark fra virksomheder inden for EU erstattes med en lavere fjernsalgsgrænse på 10.000 EUR for det samlede salg af varer og elektroniske ydelser m.v. til forbrugere i alle EU-lande fra virksomheder inden for EU. Det vurderes at medføre, at fjernsalgsgrænsen tilnærmelsesvist ophæves i praksis, og at der fremover i langt de fleste tilfælde skal afregnes moms i forbrugslandet og med forbrugslandets momssats ved fjernsalg til forbrugere i EU af varer og ydelser fra virksomheder inden for EU. Det indebærer således, at der i højere grad skal afregnes moms i Danmark, hvilket vurderes at medføre et merprovenu.

Den nye fjernsalgsgrænse kan dog også indebære et begrænset mindreprovenu, hvis der i dag er danske virksomheder, som sælger til forbrugere i andre EU-lande under den gældende fjernsalgsgrænse, men over den nye fjernsalgsgrænse, og som samtidig afregner moms i Danmark. Fremover skal disse virksomheder således afregne moms i de pågældende lande. Der er ikke skønnet over omfanget af dette mindreprovenu, som derfor ikke indgår i skønnet over de samlede provenumæssige konsekvenser. Mindreprovenuet vurderes dog at være begrænset. Det skyldes, at den danske momssats er blandt de højeste i EU, og at danske virksomheder således efter gældende regler kan have et incitament til at lade sig momsregistrere i de EU-lande, hvortil der fjernsælges, hvis momssatsen i de pågældende lande er lavere end i Danmark.

Merprovenuet kan desuden henføres til, at den gældende danske momsfristagelse for indførsel af forsendelser med en værdi under 80 kr. fra virksomheder uden for EU, ophæves. Fremover skal der således afregnes moms i forbrugslandet og med forbrugslandets momssats ved fjernsalg til forbrugere

i EU af alle varer fra virksomheder i lande uden for EU. Det indebærer, at der altid skal afregnes moms i Danmark ved indførsel af forsendelser fra lande udenfor EU, hvilket vurderes at medføre et merprovenu.

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer vurderes som udgangspunkt at ville bidrage til at øge regelefterlevelsen og styrke indsatsen mod sort økonomi. Derved vurderes lovforslaget at ville bidrage til, at skatter og afgifter i højere grad afregnes korrekt. Dette trækker i retning af et merprovenu i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere.

Lovforslagets øvrige elementer har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

4.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Implementeringen af de nye momsregler for e-handel medfører omkostninger til udvikling af ny it-understøttelse. Udviklingsomkostningerne som følge af forslaget er fortløbigt af hensyn til statens forhandlingsposition ved udbud og kontrahering af de projekter, som forslaget berører.

Hertil kommer ikke uvæsentlige løbende omkostninger til bl.a. drift og sagsbehandling samt produktivitetsgevinster som følge af øget automatisering i det nye system. Det er pt. ikke muligt at konsolidere udgifterne og produktivitetsgevinsterne. For at sikre, at virksomhederne kan tilslutte sig One Stop Shop (OSS og IOSS) og benytte ordningerne fra 1. januar 2021, udvikler Skatteforvaltningen de væsentligste funktioner i it-systemerne først, herunder funktionerne for virksomhedernes angivelser og betalinger. Andre funktioner forventes færdiggjort hurtigst muligt derefter, f.eks. rykkerfunktionen, hvilket kan medføre, at der i en kortere tidsperiode vil skulle foretages visse manuelle arbejdsgange i Skatteforvaltningen.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer i udvalgte brancher forventes at medføre begrænsede udgifter for det offentlige. Der er ikke behov for udvikling af ny it-funktionalitet, hvilket betyder, at der forventes at være begrænsede udgifter, som dog først mere præcist kan estimeres i forbin-

delse med kravspecifikationen. Der estimeres udgifter til oplæring af medarbejdere i Skatteforvaltningen på ca. 0,3 mio. kr.

Initiativet påbegyndes i udvalgte brancher af hensyn til bl.a. usikkerheden omkring den forventede effekt. Aftalepartierne er enige om, at initiativet evalueres i 2027. Ønskes initiativet udbredt til flere brancher, må det forventes at medføre yderligere udgifter for Skatteforvaltningen.

Lovforslagets øvrige elementer har ingen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Det vurderes, at lovforslaget opfylder principperne om digitaliseringsklar lovgivning, da lovforslaget vurderes at ville bidrage til en øget digitalisering af indsatsen over for sort økonomi, herunder særligt ved mere digitale sagsge og øgede muligheder for anvendelse af digitale muligheder til at forebygge fejl og snyd.

Anvendelsen af standardiserede datafiler åbner en række muligheder for automatisering og digitalisering af arbejdsgange, der hidtil har været helt eller delvist manuelle. Særligt vil mulighederne for at overdrage de digitale salgsregistreringsdata til f.eks. revisor eller bogføringsbureau som en del af virksomhedens bogføringsgrundlag være oplagt.

Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med principperne om digitaliseringsklar lovgivning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Implementering af de nye momsregler for e-handel vurderes at indebære positive økonomiske konsekvenser for danske virksomheder. Der foreligger dog ikke et tilstrækkeligt grundlag til at skønne over omfanget af effekten.

De nye regler påvirker danske virksomheder, fordi de har betydning for, hvor og hvordan danske virksomheder og de danske virksomheders konkurrenter i andre lande afregner moms. Momsafregningen har betydning for den pris, som virksomhederne kan tilbyde forbrugerne, og da landenes momssatser er forskellige, medfører de gældende regler forskellige konkurrencevilkår.

Den nye fjernsalgsgrænse inden for EU vil skabe mere lige konkurrenceforhold mellem virksomheder inden for EU gennem øget forbrugslandsbeskatning. Det vil indebære, at flere virksomheder inden for EU med salg til Danmark fremover skal afregne moms i Danmark i stedet for hjemlandet.

Da momssatsen i Danmark er blandt de højeste i EU, vurderes den nye fjernsalgsgrænse at forbedre danske virksomheders konkurrencevilkår, da virksomhederne i langt de fleste tilfælde vil skulle afregne den samme momssats. Forslaget vurderes at medføre øget omsætning for danske virksomheder. Der er dog ikke skønnet over omfanget af effekten.

Ophævelsen af den gældende momsfristagelse for indførsel af forsendelser med en værdi under 80 kr. fra virksomheder uden for EU fjerner den momsmæssige konkurrencefordel, som disse virksomheder har haft i forhold til virksomheder

inden for EU. Fremover skal virksomheder uden for EU således altid afregne dansk moms ved fjernsalg af forsendelser til forbrugere i Danmark. Det medfører, at danske virksomheders konkurrencevilkår forbedres, hvilket vurderes at medføre øget omsætning for danske virksomheder. Der er dog ikke skønnet over omfanget af effekten.

For regelefterlevende virksomheder vil initiativet vedrørende et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke have administrative konsekvenser, da disse virksomheder ikke vil blive pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Udvalgte brancher vil efter forslaget generelt have pligt til at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Virksomhederne tilhører brancher, hvor der vurderes at være en særlig forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner. Initiativet retter sig som udgangspunkt mod alle virksomheder inden for de udvalgte brancher. Også regelefterlevende virksomheder inden for disse brancher, som opkræver, angiver og afregner skatter og afgifter korrekt, vil blive omfattet af initiativet. På den baggrund vil lovforslaget medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Der vil være en række erhvervsmæssige byrder forbundet med implementeringen af initiativet om digitale salgsregistreringssystemer bl.a. i form af opgradering af et eksisterende salgsregistreringssystem eller anskaffelse af nye salgsregistreringssystemer. Det er ved opgørelsen af byrderne lagt til grund, at 12.500 virksomheder vil blive omfattet af pligten til at benytte digitale salgsregistreringssystemer, at 65 pct. af de eksisterende salgsregistreringssystemer vil kunne opgraderes til de nye krav, at 35 pct. vil kræve nyanskaffelse, at prisen for opgradering er 3.600 kr., og at merprisen for en nyanskaffelse udgør 9.800 kr. De pågældende virksomheder vurderes derudover at ville have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning. Estimeret tager udgangspunkt i en gradvis indfasning i perioden 2021-2024.

Initiativet om, at visse brancher vil få pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer, vurderes med stor usikkerhed at medføre erhvervsmæssige byrder på ca. 100 mio. kr. i 2021-2024 samt ca. 90 mio. kr. i varige årlige byrder fra 2025. En fremrykning af virkningstidspunktet eller udvidelse af antallet af brancher vil øge de erhvervsmæssige byrder.

Det vurderes, at såvel de virksomheder, der gives et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, som virksomheder inden for de brancher, der generelt vil have pligt til at skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem. De pågældende virksomheder vurderes derudover at ville have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer vurderes ikke at ville have nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet, da lovforslaget ikke ændrer gældende ret vedrørende bogføringspligt og regnskabsaflæggelse m.v.

Lovforslagets øvrige elementer har ingen økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), tidligere TER, vurderer, at lovforslaget om modernisering af momsloven for e-handel, når det bliver udmøntet i praksis, samlet kan medføre administrative lettelser for erhvervslivet på over 4 mio. kr. årligt.

De administrative lettelser består i, at en række virksomheder i dag momsregistrerer sig og betaler moms i hvert enkelt EU-land. Dette gælder både virksomheder, som skal momsregistrere sig, da de sælger varer over det pågældende lands fjernsalgsgrænse, og virksomheder der frivilligt momsregistrerer sig i andre EU-lande for at drage fordel af landets lavere momssats.

På baggrund af lovforslaget får virksomheder, der hidtil har solgt varer enten med frivillige momsregistreringer i andre forbrugslande eller påkrævede momsregistreringer på grund af en omsætning over forbrugslandenes fjernsalgsgrænser, en løbende administrativ lettelse. Lettelsen bunder i, at virksomhederne fremover kan vælge at angive og betale moms kvartalsvis af en omgang gennem One Stop Shop (OSS). Dette vil – afhængigt af det specifikke forbrugslands momsregler – medføre, at virksomhederne skal angive og betale moms færre gange, end de gør i dag.

OBR vurderer, at forslaget også medfører administrative omstillingsbyrder for virksomhederne. Byrderne består i, at virksomhederne skal registrere sig i OSS for at anvende ordningen.

Virksomhederne har hidtil skulle foretage eventuelle korrektioner i momsangivelsen for den pågældende afgiftsperiode. Det har været byrdefuldt for virksomhederne, da de ofte har skulle genindsende flere momsangivelser hver afgiftsperiode. De administrative lettelser består i, at lovforslaget tilsiger, at virksomhederne fremover skal korrigerer tidligere momsangivelser i en efterfølgende angivelse i stedet for i angivelserne for den afgiftsperiode, som korrektionerne vedrører. Dette vil minimere antallet af genindsendelser af momsangivelserne.

OBR vurderer på baggrund af ovenstående, at de samlede administrative lettelser for erhvervslivet kan være over 4 mio. kr. årligt.

Skatteministeriet forventer, at mellem 4.000-12.000 virksomheder vil registrere sig i OSS. Inden populationen kendes nærmere, vil en AMVAB-måling indebære stor usikkerhed om de reelle administrative konsekvenser ved forslaget. Derfor anbefaler OBR at foretage en AMVAB-måling, når det er muligt at kvantificere lettelserne nærmere.

Principper for agil erhvervsrettet regulering

Skatteministeriet har vurderet, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for de konkrete ændringer i lovforslaget. OBR har ingen bemærkninger hertil.

Lovforslagets øvrige elementer har ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel vurderes samlet set ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

Når varer indføres fra lande uden for EU, vil der altid ud over varens faktiske pris være omkostninger til forsendelse m.v. og deklarering til brug for håndtering ved ankomsten her til landet. Med forslaget om, at der skal betales moms af alle forsendelser uanset værdi, vil der for alle varer - også dem under 80 kr. - være omkostninger til opkrævning og betaling af moms.

Det antages, at der for langt hovedparten af forsendelserne under 150 euro vil blive opkrævet moms ved varekøbet, og at denne moms betales gennem IOSS. Det vil sige, at også mange af de varer, der har en værdi over 80 kr., og hvor der efter gældende regler betales importmoms, antages at blive momsafregnet gennem IOSS. Når der anvendes IOSS forventes det, at alle omkostninger, herunder til momsafregning og deklarering, vil blive indregnet i vareprisen og opkrævet på salgstidspunktet. Hermed vil forbrugerne ikke skulle betale f.eks. gebyrer ved varernes ankomst og i denne situation vil forbrugerne få en administrativ lettelse.

For varer, der ikke momsbehandles gennem IOSS, vil importmoms og eventuelt også øvrige omkostninger sandsynligvis først blive opkrævet af forbrugerne ved varernes ankomst her i landet. Det er normalt postvæsen eller kurerer, der i praksis foretager opkrævningen og indbetaler momsen til Skatteforvaltningen. Er varens værdi under 80 kr., vil dette medføre en øget administrativ byrde for forbrugerne set i forhold til i dag.

Fordelingen af forsendelser under 150 euro, hvor IOSS vil blive anvendt, og forsendelser, hvoraf der vil skulle betales importmoms ved ankomsten her til landet, er ikke kendt. Ligeledes er der ikke kendskab til de enkelte virksomheders konkrete prisfastsættelser af de øvrige omkostninger, hverken ved brug af IOSS eller ved almindelig import.

Det er på denne baggrund vurderet, at forslaget samlet set ikke har administrative konsekvenser for borgerne, som dog må påregne at få en fordyrelse af varerne både på grund momsbetalingen og på grund af øgede omkostninger til moms- og toldhåndteringen af forsendelser med værdi under 80 kr. Omkostninger, som det må antages, vil blive overvæltet på forbrugerne.

Lovforslagets øvrige elementer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører de dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer, der skal være gennemført i national ret og træde i kraft den 1. januar 2021. Desuden gennemfører lovfor-

slaget Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag om modernisering af momsreglerne for e-handel har i perioden fra den 13. december 2019 til den 10. februar 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, CEPOS, Cevea, Danmarks Statistik, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Danske Advokater, Datatilsynet, DI, DI Transport, Erhvervsstyrelsen – OBR, FDIH, Finans Danmark, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark, FSR - danske revisorer, IBIS, Justitia, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Landsskatteretten, Mellempøkeligt Samvirke, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteankestyrelsen og SRF Skattefaglig Forening.

Forslaget om en forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms, jf. forslag til §§ 66 v – 66 y i lovforslagets § 1, nr. 45, blev justeret i høringsperioden. De hø-

ringsparter, der havde afgivet høringssvar i forbindelse med den ordinære høring, fik efterfølgende det justerede forslag til den forenkledte ordning i en supplerende høring i perioden 27. januar 2020 til den 11. februar 2020.

Et udkast til lovforslag om håndtering af A-skat m.v. i forbindelse med udbetaling fra feriegarantiordninger m.v. og udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet for den digitale logbog har i perioden fra den 30. januar 2020 til den 13. februar 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, CEPOS, Cevea, Danmarks Statistik, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Danske Advokater, Datatilsynet, DI, DI Transport, Erhvervsstyrelsen – OBR, FDIH, Finans Danmark, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark, FSR - danske revisorer, IBIS, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Landsskatteretten, Mellempøkeligt Samvirke, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Forslaget om justering i lov om afgifter af spil er ikke sendt i høring, da der alene er tale om en teknisk ændring.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel skønnes at indebære et merprovenu efter tilbage og adfærd på ca. 300 mio. kr. fra 2021 og frem. Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at ville medføre et merprovenu i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere.	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel skønnes at medføre produktivitetsevinst som følge af øget automatisering. Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer har ingen positive implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner.	Udviklingsomkostningerne som følge af forslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel er fortrolige af hensyn til statens forhandlingsposition ved udbud og kontrahering af de projekter, som forslaget berører. Herudover kommer ikke uvæsentlige løbende omkostninger til bl.a. drift og sagsbehandling. Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer i udvalgte brancher forventes at medføre begrænsede udgifter for det offentlige, da der ikke er behov for udvikling af ny it-funktionalitet.

		Der estimeres udgifter til oplæring af medarbejdere i Skatteforvaltningen på ca. 0,3 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel vurderes at indebære positive økonomiske konsekvenser. Der foreligger dog ikke et tilstrækkeligt grundlag til at skønne over omfanget af effekten.	<p>Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem for virksomhederne.</p> <p>Virksomhederne vurderes derudover at have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning.</p> <p>Initiativet om, at visse brancher vil få pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer vurderes med stor usikkerhed at medføre erhvervsmæssige byrder på ca. 100 mio. kr. i 2021-2024 samt ca. 90 mio. kr. i varige årlige byrder fra 2025.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	OBR vurderer, at de samlede administrative lettelser for erhvervslivet af forslaget om modernisering af momsreglerne for e-handel kan være over 4 mio. kr. årligt, men anbefaler at en måling først gennemføres, når population m.v. kendes.	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	For varer med værdi over 80 kr., hvor momsen opkræves ved salg og brug af IOSS, vil borgerne, der køber varerne i lande uden for EU, i de fleste tilfælde få en administrativ lettelse.	<p>For varer med værdi til og med 80 kr., hvor der skal betales importmoms ved varenes ankomst, vil borgerne, der køber varerne i lande uden for EU, i de fleste tilfælde få en administrativ byrde.</p> <p>Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget har til hensigt at gennemføre de dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer, der skal være gennemført i national ret og træde i kraft den 1. januar 2021. Desuden gennemfører lovforslaget Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Fodnote 1 til momsloven indeholder henvisninger til de EU-retsakter, som er gennemført i dansk ret gennem momsloven.

I den gældende note er anført, at dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og direktiv 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer er gennemført i momslovgivningen. Disse dele skulle i henhold til direktiverne gennemføres med virkning fra den 1. januar 2019, hvilket skete med § 5 i lov nr. 1726 af 27. december 2018. De resterende dele af direktiverne skal være gennemført den 1. januar 2021.

Det foreslås, at noten ændres, således at det anføres, at Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og direktiv 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer med lovforslaget er gennemført i deres helhed.

Med Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer er der foretaget visse yderligere ændringer af momsreglerne for e-handel, der skal træde i kraft den 1. januar 2021. Disse ændringer gennemføres også med dette lovforslag, hvorfor det foreslås, at noten udvides med en henvisning til dette direktiv.

Til nr. 2

I fodnote 2 til momsloven anføres, at der i loven er medtaget visse bestemmelser fra forordninger. Ifølge artikel 288 i EU-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

Da det af praktiske hensyn og for at give størst mulig sammenhæng og klarhed over momsreglerne for e-handel med dette lovforslag foreslås, at enkelte bestemmelser fra Rådets gennemførelsesforordning 2019/2026/EU af 21. november 2019 gengives i loven, foreslås noten udvidet med en henvisning til denne gennemførelsesforordning. Der er tale om forslagene til momslovens § 66 n, stk. 3, § 66 s og § 66 t, stk. 4.

Til nr. 3

Der findes ikke i dag regler, der pålægger elektroniske platforme, markedspladser m.v., som formidlere af andres varer, et ansvar rent momsmæssigt i forbindelse med salget af selve varen. Dette er tilfældet, uanset om de formidler va-

rer, der indføres fra lande uden for EU, eller som befinder sig i EU. Når varer fra lande uden for EU indføres af forbrugere i EU, er det forbrugerne, der skal betale importmomsen. Dette sker oftest ved, at transportørerne (kurerer eller postvæsen) sørger for opkrævningen hos forbrugerne og indbetalingen til skattemyndighederne. Det er dog sådan, at sælger en platform m.v. i eget navn varer, som befinder sig i EU, er de momsmæssigt ansvarlige. Nogle platforme sælger både i eget navn og som formidlere.

Den stadig stigende e-handel med varer fra virksomheder i lande uden for EU kombineret med, at det i nærværende lovforslag, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås at ophæve reglen om, at varer med værdi indtil 80 kr. kan indføres momsfrit, vil kunne give udfordringer med inddrivelse af skyldig moms og problemer med ophobning af varer ved grænserne i forbindelse med opkrævning af importmoms.

Det skønnes, at en meget stor del af de importerede varer fra lande uden for EU med værdi under 150 euro sælges gennem elektroniske platforme m.v. For at reducere antallet af virksomheder, der skal opkræve moms i forbindelse med varesalget, foreslås det som ny § 4 c, stk. 1, at når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro, anses den afgiftspligtige person for selv at have modtaget og leveret disse varer. Forslaget gennemfører artikel 14 a, stk. 1, i direktiv 2017/2455/EU.

Forslaget betyder, at det vil være disse platforme m.v., og ikke de virksomheder som sælger deres varer gennem platformene, der har ansvaret i forhold til momsreglerne. Anvendes den i lovforslagets § 1, nr. 46 etablerede One Stop Shop ordning (IOSS), er det således platformene m.v., der er ansvarlige for korrekt opkrævning af moms af forbrugerne i EU. Hvis platformen m.v. er etableret i EU, vil den selv kunne anvende IOSS for salget, og hvis den er etableret uden for EU, vil den skulle anvende en EU-etableret formidler til at angive for sig i IOSS. Anvendes IOSS ikke, vil platformen skulle sikre, at forbrugeren ikke opkræves moms i forbindelse med salget, idet der ved indførsel af varen skal betales importmoms.

Det vurderes, at platforme m.v. er mere tilbøjelige end mindre virksomheder til at anvende IOSS og dermed sikre, at varerne ikke skal tilbageholdes, indtil importmomsen er betalt af forbrugerne, og at de desuden er bedre i stand til at foretage korrekt opkrævning af moms hos forbrugerne (fastsætte det korrekte forbrugsland og den rigtige momssats) end de mindre virksomheder.

I § 4 c, stk. 2, foreslås det, at platformene m.v. også skal anses for selv at modtage og sælge varer, der befinder sig i EU, når disse formidles gennem platformen m.v. for en virksomhed, der er etableret i et land uden for EU, og sælges til forbrugere i EU. Der kan f.eks. være tale om varer, som en virksomhed uden for EU har købt i EU og sælger videre til forbrugere i EU gennem en platform, eller varer der tidligere er importeret i EU af virksomheden og lagt på lager i EU, hvorfra de så sælges til forbrugerne gennem en platform.

Forslaget gennemfører artikel 14 a, stk. 2, i direktiv 2017/2455/EU.

Den gældende momslov har i § 14, stk. 1, nr. 2, 3. pkt., en definition af fjernsalg af varer inden for EU. Det fremgår heraf, at der ved fjernsalg forstås salg af varer, bortset fra varer afgiftsberigtiget som brugte varer m.v. efter reglerne i kapitel 17 eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land, fra et EU-land til et andet EU-land, hvor varerne direkte eller indirekte forsendes eller transporteres af sælgeren eller på dennes vegne til en køber, der ikke er registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.

Det betyder, at hovedreglen er, at der er tale om fjernsalg af varer, når varerne købes af forbrugere i et andet EU-land, og hvor sælger direkte eller indirekte sørger for, at varerne forsendes eller transporteres til forbrugeren.

I de nye EU-regler for e-handel vedtaget ved Rådets direktiv 2017/2455/EU er der i artikel 14 tilføjet et nyt stk. 4, som både indeholder en allerede eksisterende definition af fjernsalg af varer inden for EU og en ny definition af fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU. Definition af fjernsalg af varer fra steder uden for EU er nødvendig, idet der indføres nye regler for momsbehandlingen af varer, der importeres, herunder en ophævelse af grænsen på 80 kr. for momsfri import og mulighed for anvendelse af en importordning i OSS (IOSS) til momsangivelse og -betaling. For at disse regler kan fungere ensartet i alle EU-lande, er det væsentligt, at definitionen er fastsat entydigt.

Det foreslås, at de fælles EU-definitioner af fjernsalg af varer fastsættes i momsloven som § 4 c, stk. 3 og 4, og som konsekvens heraf foreslås den gældende definition af fjernsalg af varer inden for EU i § 14, stk. 1, nr. 2 ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 4 og 5. Den i stk. 3 foreslåede definition af fjernsalg af varer inden for EU, svarer til den gældende definition i § 14, stk. 1, nr. 2. Den i stk. 4 foreslåede nye definition af fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU betyder, at dette fjernsalg er leveringer af varer, der af leverandøren eller på dennes vegne forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et sted uden for EU til en køber i EU, der ikke er momsregistreret, og varerne ikke er nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller på dennes vegne efter montering eller installering.

Til nr. 4 og 5

Momslovens § 14 fastsætter det sted, hvor der skal betales moms af leverancer af varer (leveringsstedet). I stk. 1, nr. 2, er fastsat, at leveringsstedet er her i landet, når varen forsendes eller transporteres og varen befinder sig her i landet på det tidspunkt, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren påbegyndes. Leveringsstedet er dog ikke her i landet, når varen installeres eller monteres i udlandet af leverandøren eller på dennes vegne, eller når varen sælges ved fjernsalg til andre EU-lande og virksomheden er registreringspligtig for dette salg i det andet EU-land. Ved fjernsalg forstås salg af varer, bortset fra varer afgiftsberigtiget som

brugte varer m.v. efter reglerne i kapitel 17 eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land, fra et EU-land til et andet EU-land, hvor varerne direkte eller indirekte forsendes eller transporteres af sælgeren eller på dennes vegne til en køber, der ikke er registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.

Som en konsekvens af forslaget i lovforslagets § 1, nr. 3, om at flytte definitionen af fjernsalg af varer inden for EU til stk. 3 i en ny § 4 c, foreslås definitionen at udgå af § 14, stk. 1, nr. 2, hvorfor bestemmelsens 3. pkt. ophæves. Da det endvidere i lovforslaget foreslås at indsætte særlige regler for leveringsstedet for fjernsalg i de nye §§ 14 b og 21 e (jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 10), foreslås der i § 14, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., indsat en henvisning til § 14 b og § 21 e.

Til nr. 6

I momsloven § 14, stk. 1, nr. 3, er det fastsat, at leveringsstedet er her i landet, når en vare sælges ved fjernsalg fra et andet EU-land, og virksomheden er registreringspligtig for dette salg her i landet, jf. § 48, stk. 3. Denne bestemmelse, sammenholdt med gældende § 14, stk. 1, nr. 2 og § 48, stk. 3, betyder, at der kun skal betales moms her i landet af fjernsalg af varer fra virksomheder i andre EU-lande til danske forbrugere, når den danske nationale fjernsalgsgrænse på 280.000 kr. er overskredet.

Som en konsekvens af forslaget om at indsætte særlige regler for leveringsstedet for fjernsalg inden for EU i de nye §§ 14 b og 21 e, samt at ophæve den nugældende fjernsalgsgrænse og erstatte denne med en ny fælles EU-grænse (jf. lovforslagets § 1, nr. 8, 10 og 17) foreslås denne leveringsstedsregel at udgå af § 14, stk. 1, nr. 3.

Til nr. 7

Ved lov nr. 1295 af 5. december 2019 blev Rådets direktiv 2018/1910/EU af 4. december 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår harmonisering og forenkling af visse regler i det fælles merværdiafgiftssystem for beskatning af samhandlen mellem medlemsstaterne gennemført i dansk ret, herunder blev der som § 14 a i momsloven indført nye regler, der præciserer leveringsstedet i forbindelse med kædehandel mellem virksomheder. I ovennævnte direktiv blev fastsat, at disse regler for leveringsstedet ikke finder anvendelse i situationer, hvor elektroniske platforme m.v. efter de nye regler for e-handel, der skal træde i kraft 1. januar 2021, bliver anset for selv at modtage og levere de varer, som sælges gennem deres platforme m.v.

De nye regler for e-handel og dermed reglerne for platforme m.v. gennemføres ved nærværende lovforslag. Det foreslås derfor, at der i § 14 a, indsættes et nyt stk. 4, hvor det fremgår, at de øvrige bestemmelser i § 14 a ikke skal finde anvendelse på de situationer, der er omfattet af lovens § 4 c, stk. 1 og 2, som omhandler reglerne for det momsmæssige ansvar for platformene m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 8

De gældende bestemmelser om leveringsstedet for leverancer af varer – det vil sige det sted, hvor momsen skal be-

tales – fremgår alle i dag af lovens § 14, herunder også leveringsstedet for fjernsalg af varer inden for EU. Hovedreglen er, at leveringsstedet er det land, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter. Indføres en vare fra et sted uden for EU i et andet EU-land end der, hvor transporten til forbrugeren slutter, vil der være tale om to transaktioner. Den første transaktion er en import med betaling af importmoms i importlandet, hvis varens værdi overstiger landet bundgrænse (her i landet 80 kr.), og den næste transaktion er en intern EU-levering med leveringssted der, hvor transporten til forbrugeren slutter.

Som omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås der indført nye momsregler for indførsel af varer fra lande uden for EU til forbrugere i EU (bl.a. ophævelse af 80 kr. grænsen og mulighed for anvendelse af en One Stop Shop (IOSS)). De foreslåede regler betyder, at der ved anvendelse af IOSS ikke skal betales importmoms ved selve indførelsen, og for at understøtte disse regler, er der indført en definition på fjernsalg af varer fra et sted uden for EU.

På linje med, at definitionerne af fjernsalg inden for EU og fra steder uden for EU foreslås samlet i § 4 c, stk. 3 og 4, foreslås det, at hovedreglerne for, hvor moms af fjernsalg skal betales (leveringsstedsreglerne) samles i en ny § 14 b.

Det foreslås fastsat i § 14 b, stk. 1, at leveringsstedet for fjernsalg af varer inden for EU er her i landet, når varerne befinder sig her i landet på tidspunktet for, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren afsluttes. Dette svarer til den gældende hovedregel for leveringssted for fjernsalg i § 14, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., og nr. 3 og er en gennemførelse af artikel 33, stk. 1, litra a, i Rådets direktiv 2017/2455/EU.

Det foreslås fastsat i § 14 b, stk. 2, at leveringsstedet for fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til et andet EU-land end der, hvor forsendelsen eller transporten til forbrugeren afsluttes, skal anses for at være i det land, hvor varerne befinder sig på tidspunktet, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til forbrugeren afsluttes. Forslaget er en gennemførelse af artikel 33, stk. 1, litra b, i Rådets direktiv 2017/2455/EU. Et eksempel på dette kan være, hvis en dansk forbruger over nettet køber en vare fra en virksomhed etableret i et land uden for EU, og denne vare fysisk indføres i Tyskland, før transporten til den danske forbruger slutter i Danmark. I henhold til bestemmelsen er leveringsstedet her i landet, det vil sige, at der skal betales moms af varerne her i landet. Dette svarer til gældende retstilstand, men til forskel fra gældende ret vil der ikke skulle betales importmoms ved indførslen i EU, hvis IOSS anvendes, jf. forslaget til § 66 o i lovforslagets § 1, nr. 46, hvor det foreslås fastsat, at varerne skal anses for at være leveret på det tidspunkt, hvor betalingen for varerne accepteres, og afgiftspligten indtræder derfor på dette tidspunkt – og ikke på tidspunktet for selve indførslen i EU.

Den foreslåede regel i stk. 2 om, at der skal betales moms i det land, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter, gælder således, uanset om der anvendes IOSS eller ej, men anvendes IOSS ikke, skal der betales importmoms.

Hvis virksomheden, der sælger varerne selv, indfører varen og betaler importmomsen, kan virksomheden normalt fradrage denne eller få den godtgjort. Hvis varen indføres f.eks. gennem postsystemet, forsendes varen med transit (toldmæssig forsendelsesordning), og importmomsen betales i det land, hvor forsendelsen til forbrugeren slutter. Forbrugslandet bliver derfor anset for indførselslandet, uanset at varen fysisk blev indført i et andet EU-land.

Det foreslås præciseret i § 14 b, stk. 3, at leveringsstedet ved fjernsalg af varer fra steder uden for EU er i det land, hvor transporten til forbrugeren slutter, når varen indføres i dette land (og ikke som i stk. 2 i et andet EU-land). Reglen gælder kun, når IOSS anvendes, idet der uden anvendelse af ordningen vil skulle betales importmoms i dette land i stedet for. Forslaget er en gennemførelse af artikel 33, stk. 1, litra c, i Rådets direktiv 2017/2455/EU.

Det foreslås præciseret i § 14 b, stk. 4, at bestemmelserne i stk. 1-3 ikke gælder leveringer af brugte genstande, kunstgenstande, samlerobjekter og antikviteter eller leveringer af brugte transportmidler, der pålægges moms i henhold til særordningen for brugte varer i lovens kapitel 17. Dette svarer til gældende regler, hvor det i § 14, stk. 1, nr. 2, 3. pkt., fremgår, at disse leveringer ikke anses som fjernsalg. Tilsvarende bestemmelse findes i momssystemdirektivets artikel 35.

For en vare solgt ved fjernsalg fra steder uden for EU er leveringsstedet (det sted, hvor moms skal betales) det sted, hvor transporten eller forsendelsen til kunden afsluttes, jf. bemærkningerne ovenfor. Når varen sælges gennem en platform m.v., som anses for sælger af varen, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, opdeles salget reelt i to leveringer. Den første levering er fra en virksomhed til platformen, hvilket vil sige en levering mellem to virksomheder (B2B), og den anden levering er fra platformen til forbrugeren (B2C). Da leveringsstedet afhænger af, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter, er det nødvendigt at fastslå, hvilken forsendelse eller transport af varerne leveringen skal henføres til.

Det foreslås derfor i § 14 c, at forsendelsen eller transporten skal henføres til leveringen fra platformen til forbrugeren (B2C leveringen). Forslaget er en gennemførelse af artikel 36, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Til nr. 9

I henhold til § 21 c, stk. 1, i gældende momslov er leveringsstedet for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester, der sælges til forbrugere, dér, hvor forbrugeren er etableret eller har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted. Moms af ydelserne kan angives og betales gennem MOSS, som er det gældende Mini One Stop Shop systems EU-ordning.

I § 21 c, stk. 2, er der en undtagelse fra denne hovedregel, hvorefter visse af disse leveringer i stedet har leveringssted der, hvor leverandøren er etableret (dennes hjemland). Dette gælder leveringer til forbrugere i andre EU-lande end der, hvor virksomheden er etableret, og dens samlede omsætning af ydelserne til forbrugere i de andre EU-lande ikke over-

stiger 10.000 euro i det indeværende kalenderår, og dette heller ikke var tilfældet i det foregående år. I henhold til stk. 3, kan leverandøren vælge ikke at anvende undtagelsen i stk. 2, og i stedet betale moms for alt salg i forbrugslandene. Dette valg skal gælde for en periode på mindst 2 kalenderår.

Det foreslås, at stk. 2 og 3 ophæves, idet der i forbindelse med vedtagelsen i EU af de nye e-handelsregler for varer er vedtaget, at tærsklen på de 10.000 euro skal gælde for en virksomheds samlede leveringer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester samt fjernsalg af varer indenfor EU, som den i teorien kan angive gennem den med dette lovforslags udvidede MOSS EU-ordning. Der henvises til bemærkningerne til nr. 10 i lovforslagets § 1, hvor den nye grænse foreslås indsat i en ny § 21 e.

Til nr. 10

Efter gældende regler i momslovens kapitel 4 har levering af visse ydelser til forbrugere ikke leveringssted efter hovedreglen for ydelser, som er det sted, hvor virksomheden er etableret. Dette gælder f.eks. levering af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester, som har leveringssted der, hvor forbrugeren er etableret/bor, leveringer i forbindelse med fast ejendom (f.eks. udlejning), som har leveringssted der, hvor ejendommen er beliggende, og levering af adgang til arrangementer inden for kultur, sport, videnskab, undervisning, underholdning og lignende, som har leveringssted der, hvor arrangementet finder sted.

Efter gældende regler kan kun leveringer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til forbrugere i andre EU-lande end der, hvor virksomheden er etableret, angives og betales i MOSS (nuværende EU-ordning). Som beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9, kan virksomheder med en omsætning på ikke over 10.000 euro årligt til andre EU-landes forbrugere dog vælge at betale moms i eget land for disse ydelser.

Fjernsalg af varer inden for EU (salg til forbrugere i andre EU-lande end der, hvor virksomheden er etableret) har leveringssted der, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter, når den årlige omsætning til forbrugere i et givent EU-land overstiger dette lands fjernsalgsgrænse. Er omsætningen under grænsen, kan virksomheden betale momsen i eget land. Den danske fjernsalgsgrænse er 280.000 kr. Hvis en virksomhed etableret i et andet EU-land har en omsætning på over 280.000 kr. årligt til danske forbrugere, skal den momsregistreres her i landet og betale dansk moms af hele omsætningen (der kan ikke efter gældende regler angives og betales gennem MOSS).

I nærværende lovforslag foreslås den eksisterende MOSS EU-ordning udvidet til at omfatte alle ydelser, der har leveringssted i et andet EU-land end der, hvor virksomheden er etableret, samt fjernsalg af varer inden for EU, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25 og 26.

Det foreslås, at den gældende særregel for begrænset salg inden for EU af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester på 10.000 euro ændres til også at omfatte en virksomheds omsætning af varer omfattet af fjernsalgsreglerne inden for EU. Forslaget er en gennemførelse

af en ny artikel 59c, som ved Rådets direktiv 2017/2455/EU er indsat i et nyt kapitel 3a i momssystemdirektivet med overskriften: Tærskel for afgiftspligtige personer, der leverer varer omfattet af artikel 33, litra a, og tjenesteydelser omfattet af artikel 58.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 21 e i momsloven under overskriften: Særregel for begrænset salg inden for EU af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester og fjernsalg af varer.

Det foreslås i § 21 e, stk. 1, at leveringsstedet er i det EU-land, hvor virksomheden er etableret, har sin bopæl eller sædvanlige opholdssted, når der er tale om levering af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester eller fjernsalg af varer til forbrugere i andre EU-lande og den samlede værdi uden moms af leveringerne ikke overstiger 10.000 euro i det indeværende og foregående kalenderår. Forslaget er en gennemførelse af artikel 59c, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 2017/2455/EU.

Det foreslås i stk. 2, at virksomheden kan vælge ikke at anvende reglen i stk. 1, men i stedet anvende de almindelige leveringsstedsregler. Dette valg skal gælde for en periode på mindst 2 kalenderår. Forslaget er en gennemførelse af artikel 59c, stk. 3, i Rådets direktiv 2019/1995/EU, som fastsætter, at EU-landene skal give de afgiftspligtige personer dette valg. Bestemmelsen betyder, at danske virksomheder, der sælger for under 10.000 euro årligt af de omhandlede ydelser til forbrugere i andre EU-lande og/eller har fjernsalg af varer til andre EU-lande kan vælge mellem at betale dansk moms af salget eller betale moms i forbrugslandene med disse landes momssatser. Vælger virksomheden at betale dansk moms, vil momsen skulle angives og betales sammen med det almindelige salg til danske forbrugere. Vælger virksomheden at betale forbrugslandets moms vil virksomheden enten skulle momsregistreres i forbrugslandene og betale og angive momsen gennem disse registreringer, eller den skal registreres i OSS og angive og betale forbrugslandenes moms gennem dette system.

Til nr. 11

I den gældende momslovs §§ 23 og 24 er tidspunktet for afgiftens indtræden for levering af varer fastsat (leveringstidspunktet).

I lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås ved indsættelse af § 4 c, stk. 1 og 2, at platforme m.v., der formidler fjernsalg af varer med en værdi på ikke over 150 euro indført fra et sted uden for EU eller levering af varer inden for EU fra en virksomhed, der ikke er etableret i EU, skal anses for at levere varerne selv. For at undgå tvivl om, hvorvidt leveringstidspunktet skal ses i forhold til den underliggende sælger etableret uden for EU eller platformen m.v., er det nødvendigt at fastsætte en særlig regel for, hvornår afgiftspligten indtræder for varer formidlet gennem platformene m.v.

Det foreslås i § 23 a, at når en platform m.v. i henhold til de forslåede § 4 c, stk. 1 og 2, anses for at have modtaget og leveret varerne, er leveringstidspunktet og tidspunktet for afgiftens indtræden det tidspunkt, hvor betalingen for varen er

accepteret. Forslaget er en gennemførelse af artikel 66a i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Til nr. 12

I henhold til den gældende momslovs § 27, stk. 4 og 6, kan en virksomhed fradrage rabatter og foretage korrektioner på grund af tab på debitorer på det tidspunkt, hvor disse rabatter bliver effektive, og tabet på debitorerne konstateres. Dermed skal fradragene tages og korrektioner foretages i afgiftsangivelserne for disse perioder og ikke ved regulering af den afgiftsperiode, hvor den relevante levering af varen eller ydelsen blev leveret. Reglen gælder dog ikke tilsvarende for de elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser, som er omfattet af gældende MOSS ordninger. I lovens § 66 g, stk. 3, der gælder for ydelserne omfattet af MOSS, er fastsat, at fradrag i afgiftsgrundlaget som følge af prisafslag og korrektioner som følge af tab på debitorer, skal foretages i den afgiftsperiode, hvor leveringen fandt sted af den ydelse, som prisafslaget eller tabet vedrører. Tilsvarende gælder i henhold til § 66 g, stk. 2, for alle øvrige ændringer i tallene i en MOSS afgiftsangivelse.

I forbindelse med gennemførelse af de nye regler for e-handel foreslås det i overensstemmelse med direktivbestemmelserne, at rettelser til tidligere angivelser fremover skal foretages i en efterfølgende angivelse, og altså ikke længere ved en rettelse i en allerede indsendt angivelse. Dette foreslås også at gælde ændringer som følge af prisnedslag og tab på debitorer.

Det foreslås, at disse regler samles i § 66 g, stk. 2, og at stk. 3 ophæves. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 38. Som konsekvens heraf foreslås henvisningen til § 66 g, stk. 3, at udgå i § 47, stk. 4 og 6.

I Rådets gennemførelsesforordning til momssystemdirektivet (forordning 2019/2026/EU), der er direkte gældende i alle EU-lande, er det fastsat primært af systemmæssige hensyn, at ændringer af tallene i en afgiftsangivelse, herunder fradrag som følge af prisafslag og korrektioner som følge af konstaterede tab på debitorer, vedrørende perioder til og med den sidste angivelsesperiode i 2020, vil skulle foretages i denne afgiftsangivelse og ikke i efterfølgende angivelser.

Til nr. 13

Leveringer mellem virksomheder er normalt momspligtige, dog således at køber kan fratække momsen på indkøbet, hvis det anvendes af køber til fuldt ud momspligtige formål. Lovens § 34 indeholder dog visse afgiftsfritagelser for leveringer.

Det foreslås i en ny § 34 a, at i situationer omfattet af § 4 c, stk. 2, er B2B leveringen mellem en virksomhed etableret uden for EU og den platform m.v., hvorigennem varerne sælges, afgiftsfri. Det vil sige, at der i B2B leveringen ikke skal opkræves moms, og der er derfor heller ikke en købsmoms at fradrage for platformen m.v. Herefter vil alene B2C leveringen (fra platformen til forbrugeren) blive pålagt moms, og denne moms skal betales i det EU-land, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter. Forsla-

get er en gennemførelse af artikel 136a i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Til nr. 14

I henhold til den gældende lovs § 36, stk. 1, nr. 3, er indførsel af varer fra steder uden for EU fritaget for moms, når varens samlede værdi ved erhvervsmæssige forsendelser (forsendelser fra en virksomhed) ikke overstiger 80 kr. Fritagelsen omfatter dog ikke alkoholholdige varer, parfume og toiletvand, tobak og tobaksvarer. Endvidere omfatter fritagelsen ikke dansksprogede magasiner, tidsskrifter og lign., der sendes til Danmark fra lande uden for EU, samt magasiner, tidsskrifter og lign., der efter trykning i et EU-land sendes ud af EU for derfra at blive sendt til Danmark.

Det vurderes, at fritagelsen skaber konkurrenceforvridning mellem virksomheder inden for og uden for EU, da virksomheder inden for EU ikke har tilsvarende afgiftsfritagelse. Herudover betyder fritagelsen provenutab for EU-landene.

På denne baggrund foreslås afgiftsfritagelsen ophævet således, at der fremover skal betales moms af alle varer indført fra steder uden for EU uanset varens værdi.

For at undgå dobbeltmoms ved indførsel af disse varer fra steder uden for EU foreslås ved ændring af § 36, stk. 1, nr. 3, at importen er fritaget for afgift (importmoms), hvis leverandøren af varerne anvender importordningen (IOSS) til angivelse og betaling af momsen for varerne. Forslaget er en gennemførelse af artikel 143, stk. 1, litra ca, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Til nr. 15

Lovens § 47 indeholder regler for momsregistrering ved leverancer. Hovedreglen i stk. 1 er, at afgiftspligtige personer, der driver virksomhed med levering af varer og ydelser, skal anmelde deres virksomhed til registrering hos Skatteforvaltningen. Der er dog visse undtagelser, f.eks. for virksomheder der driver moms-fritaget virksomhed.

Der er ikke i disse bestemmelser særlige regler for virksomheder, der ønsker at blive registreret i One Stop Shop ordningerne med Danmark som identifikationsmedlemsland. Disse regler findes i kapitel 16, som omhandler disse særordninger, herunder den foreslåede nye importordning (IOSS).

Det foreslås, at det præciseres i § 47 ved indsættelse af et nyt stk. 5, at afgiftspligtige personer, og formidlere der agerer på deres vegne, og som anvender særordningerne i kapitel 16, skal registreres efter reglerne for disse ordninger.

Til nr. 16

Den foreslåede henvisningsændring i § 47, stk. 7, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15, hvor der i § 47 ind sættes et nyt stk. 5, hvorved gældende lovs § 47, stk. 5-8 bliver § 47, stk. 6-9.

Til nr. 17

Efter gældende § 48, stk. 3, skal virksomheder i andre EU-lande ikke registreres og betale afgift her i landet, når de leverer varer (der ikke er punktafgiftspligtige varer) ved

fjernsalg til forbrugere her i landet, og den samlede omsætning her til landet hverken i det løbende eller i det foregående kalenderår overstiger 280.000 kr. Dette skyldes, at leveringsstedet i henhold til gældende lov § 14, stk. 1, nr. 3, for disse leveringer ikke er her i landet, men i virksomhedens hjemland. Dette er en undtagelse fra hovedreglen for leveringsstedet for fjernsalg, som er i det land, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter. Omsætningsgrænsen på 280.000 kr. er den nationale danske fjernsalgsgrænse.

Det foreslås, at fjernsalgsgrænsen ophæves ved at § 48, stk. 3, ophæves. Forslaget er i overensstemmelse med, at artikel 34 er ophævet i momssystemdirektivet gennem Rådets direktiv 2017/2455/EU.

Herefter vil leveringsstedet for al fjernsalg af varer i princippet være i det land, hvor transporten eller forsendelsen til forbrugeren slutter. Det foreslås dog, at der indsættes en fælles EU-grænse i en ny § 21 e, hvorefter leveringsstedet er i virksomhedens land, hvis den samlede omsætning af fjernsalg af varer inden for EU og EU-virksomheders levering af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til forbrugere i EU-lande, hvor virksomheden ikke er etableret, når dens samlede omsætning til forbrugere i andre EU-lande ikke overstiger 10.000 euro i det løbende og foregående kalenderår, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Overstiger virksomhedens omsætning den nye fælles EU-grænse på 10.000 euro, eller fravælger virksomheden at anvende grænsen, skal virksomheden registreres her i landet i henhold til § 47, stk. 1, eller efter reglerne for registrering i kapitel 16, hvis EU-ordningen i OSS anvendes, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 18 og 19

De foreslåede ændringer i § 52a, stk. 2, nr. 1 og 2, er en teknisk konsekvens af, at der i lovforslagets § 1, nr. 20, foreslås indsættelse af et nyt nr. 3.

Til nr. 20

Efter de gældende regler i lovens § 52, stk. 4, skal fakturering ske efter reglerne her i landet, når leverandøren er registreret her i landet for brug af særordningerne i kapitel 16 (MOSS). I henhold til § 52 a, stk. 11, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om lempelse af fakturakravene. I moms bekendtgørelsen er det i § 64 fastsat, at udenlandske virksomheder, der anvender MOSS (EU-ordningen og ikke-EU-ordningen) med Danmark som identifikationsland, er undtaget fra kravet om, at der for leveringer omfattende af ordningerne skal udstedes en faktura til aftageren, når denne er en ikkeafgiftspligtig person (forbruger).

Af hensyn til retssikkerheden foreslås det, at denne undtagelse for at udstede faktura fastsættes i loven, og det foreslås samtidig, at undtagelsen udvides til at omfatte alle virksomheders leveringer, der angives i One Stop Ordningerne, som ved nærværende lovforslag udvides til at omfatte fjernsalg af varer og alle ydelser, med leveringssted i et EU-land, hvor leverandøren ikke er etableret (EU-ordningen, ikke-EU-ordningen og importordningen).

På baggrund af ovenstående foreslås indsat et nyt nr. 3 i § 52 a, stk. 2, hvori det fastsættes, at faktureringspligten ikke omfatter levering af varer og ydelser, der omfattes af virksomhedens anvendelse af en af særordningerne i kapitel 16, når virksomheden er registreret for brug af ordningen her i landet og Danmark dermed er identifikationsland.

Til nr. 21

Med hjemmel i lovens § 52, stk. 11, har skatteministeren i § 64 i moms bekendtgørelsen fastsat de nærmere regler for fritagelse for fakturakrav for virksomheder, der anvender en af særordningerne i lovens kapitel 16 (MOSS-reglerne).

Det foreslås, at § 52 a, stk. 11, ophæves som konsekvens af, at reglerne for fritagelse for fakturakrav for virksomheder registreret her i landet for brug af særordningerne i lovens kapitel 16, foreslås fastsat i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 22

Virksomheder, der anvender gældende MOSS til angivelse og betaling af moms for salg af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser skal føre et detaljeret regnskab over salgene og opbevare disse regnskaber i 10 år fra udgangen af det år, hvor leveringen blev foretaget. Efter anmodning skal regnskaberne gøres elektronisk tilgængelige for de berørte EU-landes skattemyndigheder, jf. lovens § 66 h. De nærmere regnskabskrav er fastsat i Rådets gennemførelsesforordning 282/2011/EU, som er direkte gældende.

I nærværende lovforslag foreslås disse krav til regnskaber udvidet til at gælde for alle virksomheder, herunder platforme m.v., der anvender OSS – herunder også for fjernsalg af varer – jf. lovforslagets § 1, nr. 39 og til § 66 r, som foreslås indsat ved lovforslagets § 1, nr. 46.

For at sikre kontrol med alle elektroniske platforme m.v., der formidler levering af varer og ydelser til forbrugere i EU – men som ikke nødvendigvis bruger OSS – foreslås det i ny § 55 b, stk. 1, at disse platforme m.v. også bliver forpligtede til at føre regnskab over deres leveringer. Regnskaberne skal være tilstrækkelig detaljerede til, at skattemyndighederne i de EU-lande, hvor leveringerne er momspligtige, kan kontrollere, om momsen er bogført korrekt. Forslaget er en gennemførelse af artikel 242a, stk. 1, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Det foreslås i stk. 2, at disse regnskaber skal opbevares i 10 år fra udgangen af det år, hvor de pågældende leveringer fandt sted, og at regnskaberne efter anmodning skal gøres elektronisk tilgængelige for de berørte EU-lande. Forslaget er en gennemførelse af artikel 242a, stk. 2, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

De nærmere krav om oplysninger i regnskabet er fastsat i Rådets gennemførelsesforordning til momssystemdirektivet. Der er tale om navn, postadresse og elektronisk adresse eller websted på den leverandør, hvis leveringer formidles ved hjælp af platformen m.v. For formidling af varer skal regnskabet desuden indeholde beskrivelse af varerne, deres værdi og det sted transporten eller forsendelsen afslutter, leve-

ringstidspunkt og eventuelt ordrenummer/transaktionsnummer. For ydelser skal regnskabet indeholde beskrivelse af ydelserne, deres værdi, oplysninger til at fastslå leveringssted og -tidspunkt samt eventuelle ordrenumre.

Forslaget betyder, at skattemyndighederne kan kontrollere de varer og ydelser, der leveres gennem platforme m.v., selv om disse ikke anvender en One Stop Shop ordning.

Derudover foreslås det, at momslovens §§ 55 b-d af lovtekniske årsager ophæves, jf. lovforslagets § 6. Bestemmelserne foreslås genindsat ved dette lovforslag. Bestemmelserne foreslås indsat som §§55 c-e i momsloven. Forslaget skyldes, at der ikke kan indsættes nye bestemmelser i en lov efter ikke-ikrafttrådte bestemmelser. Denne del af forslaget har ingen materiel betydning.

I momsbekendtgørelsen er det nærmere fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenkledede fakturaer og kasseboner.

Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren og udgøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En fuld faktura skal indeholde en række nærmere definerede oplysninger, jf. § 58, stk. 1, i momsbekendtgørelsen om krav til fakturaens indhold - f.eks. oplysning om den registrerede virksomheds (sælgerens) registreringsnummer, den registrerede virksomheds og køberens navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og arten af de leverede ydelser og det afgiftsbeløb, der skal betales m.v.

I visse situationer kan der udstedes en forenklet faktura, der indeholder færre oplysninger end en fuld faktura, jf. § 63, stk. 1, i momsbekendtgørelsen.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købere, skal udstede en forenklet faktura, jf. § 63, stk. 2, i momsbekendtgørelsen, medmindre de benytter et salgsregistreringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem - f.eks. et kasseapparat - kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysninger en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenkledede fakturaer eller benytte et kasseapparat og udskrive en kassebon til kunden. En kassebon skal grundlæggende indeholde de samme oplysninger som en forenklet faktura, dvs. oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer eller omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbeløbets størrelse - bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørelsen.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssigheder i en virksomheds regnskab, kan Skatteforvaltningen i

visse tilfælde pålægge virksomheden at udstede faktura eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skatteforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

Uregelmæssigheder i regnskabet kan føre til, at Skatteforvaltningen afviser virksomhedens regnskab og i stedet laver et skøn over virksomhedens indkomst. Er uregelmæssighederne af en sådan karakter, at der er sket unddragelse af skatter og afgifter, vil virksomheden kunne ifalde strafansvar varierende fra bødestraf til fængselsstraf, alt afhængig af overtrædelsens karakter og de nærmere omstændigheder herved.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 c, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

De nye regler foreslås at indebære, at virksomhederne ved et sådant påbud vil skulle registrere alle salg digitalt og i et bestemt format, så Skatteforvaltningen vil kunne indhente pålidelige data hos virksomheden om salgsregistreringen. Det vurderes, at et påbud om, at virksomhederne vil skulle registrere alle salg digitalt og ved brug af et salgsregistreringssystem - både de kontante og de digitale salg - vil styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i relation til at kunne afdække såvel ubevidste som bevidste fejl, herunder omfanget af eventuel udeholdt omsætning og manglende opkrævning, angivelse og afregning af salgsmoms.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektronisk journal, som »logger« alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Det bemærkes, at den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Bogføringslovens § 3 definerer, hvad der anses for at være regnskabsmateriale. Efter denne bestemmelse anses registreringer, herunder transaktionssporet, eventuelle beskrivelser af bogføringen, aftaler om elektronisk dataudveksling, eventuelle beskrivelser af systemer til at opbevare og fremfinde opbevaret regnskabsmateriale, bilag og anden dokumentation, oplysninger i øvrigt, som er nødvendige for kontrolsporet, regnskaber, som kræves udarbejdet i henhold til lovgivning, og eventuelle revisionsprotokoller for at være regnskabsmateriale. Også eventuelle årsberetninger og lignende, der knytter sig til regnskabet vil kunne anses som regnskabsmateriale. Efter bogføringslovens § 10, stk. 1, skal den bogføringspligtige opbevare regnskabsmaterialet på betryggende vis i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, den elektroniske journal vedrører. Opbevaringen skal i øvrigt ske på en måde, som i hele opbevaringsperioden muliggør en selvstændig og entydig fremvisning af det pågældende regnskabsmateriale.

Et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem vil f.eks. kunne gives, hvis det konstateres, at virksomheden ikke har opbevaret fakturaer for købte eller solgte varer eller ydelser, hvis der foreligger fakturaer, men det ikke er muligt at identificere leverandøren, hvis der ikke kontinuerligt foretages salgsregistreringer, hvis der ikke udleveres kasseboner til kunder ved kontantkøb, hvis der ikke foreta-

ges daglige kasseafstemninger, eller hvis transaktionsspor på anden måde ikke er til stede - f.eks. hvis der ikke foreligger et regnskab. Det bemærkes, at der alene er tale om eksempler på situationer, hvor et påbud vil kunne gives. Skatteforvaltningen vil således ud fra en konkret vurdering kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem i andre situationer, hvor det er konstateret, at virksomheden ikke lever op til momslovens krav vedrørende salgsregistrering eller registreringer til brug for korrekt regnskabsaflæggelse i øvrigt. Formålet med et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er at styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i forhold til at kunne afdække såvel generelle som bevidste fejl, der relaterer sig til salgsregistrering, herunder unddragelse af skatter og afgifter. Dette forudsætter dog, at et påbud efterleveres.

Det er hensigten, at kravene til det digitale salgsregistreringssystem vil skulle gøre det vanskeligere at udeholde omsætning gennem manipulation af systemet. Ved et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem sikres bl.a., at alle handlinger i salgsregistreringssystemet logges - f.eks. frekvensen for benyttelsen af demoprogrammet i systemet eller antal »nul-salg«. Derved vil det blive vanskeligere for virksomhederne at snyde ved at udeholde omsætning, medmindre virksomheden helt undlader at benytte det digitale salgsregistreringssystem.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er en forvaltningsafgørelse. Virksomheden vil allerede ved kontrollen skulle underrettes om Skatteforvaltningens overvejelser om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. I alle tilfælde vil der som udgangspunkt skulle ske skriftlig partshøring af virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse (virksomheden) om overvejelserne om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, inden den endelige afgørelse herom træffes. Virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse vil i den forbindelse skulle gives en frist på 14 dage til at komme med sine eventuelle bemærkninger hertil.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil skulle indeholde en begrundelse og en klagevejledning med klageadgang. De almindelige forvaltningsretlige regler vil således skulle finde anvendelse ved afgørelser, der vil blive truffet efter momslovens § 55 c, stk. 1, jf. den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 22.

På baggrund af drøftelser med danske leverandører af digitale salgsregistreringssystemer forventes det, at salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne medio 2021. Enkelte danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer er dog formentlig allerede i stand til at levere digitale salgsregistreringssystemer, der lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav.

Det foreslås, at skatteministeren efter momslovens § 55 c, stk. 2, skal kunne fastsætte regler om krav til de digitale salgsregistreringssystemer.

Det, der vil kunne fastsættes regler om, er regler, der definerer de overordnede krav til det digitale salgsregistreringssystem. Dvs. regler, der beskriver, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal have og hvilke funktioner, salgsregistreringssystemet ikke må have.

Der findes en række forskellige salgsregistreringssystemer på det danske marked, herunder de traditionelle kasseapparater, softwarebaserede løsninger på PC eller via tablet og fuldt integrerede løsninger baseret på bagvedliggende Enterprise resource planning systemer (ERP). ERP er betegnelsen for et softwareprogram, der håndterer størstedelen af en virksomheds funktionelle områder.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektronisk journal, som »logger« alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Salgsregistreringssystemet skal kunne benyttes af alle brancher, der har salg til private, og alle handlinger, der foretages via systemet, vil skulle registreres i en elektronisk journal, som vil skulle indeholde et unikt serienummer fra salgsregistreringssystemet, så der findes et transaktionsspor.

Salgsregistreringssystemet skal kunne danne en rapport udvisende dagens omsætning, der efter registrering i den elektroniske journal nulstiller salgstællerne m.v. (en såkaldt Z-rapport).

Der skal kunne dannes en rapport vedrørende virksomhedens omsætning indtil dannelse af rapporten uden nulstilling af salgstællere m.v. (en såkaldt X-rapport).

Salgsregistreringssystemet skal kunne producere en fil direkte fra den elektroniske journal i OECD's standardformat, SAF-T, som let skal kunne overføres digitalt til Skatteforvaltningen. Salgsregistreringssystemet vil skulle indeholde en funktion, der gør det muligt at udlæse den elektroniske journal digitalt og i en sikret form til Skatteforvaltningen i forbindelse med kontrol.

Salgsregistreringssystemet vil skulle indeholde funktioner, der gør det muligt at integrere forskellige typer af betalingsmidler (kontant, kreditkort, mobilbetaling m.v.) med særskilte totaler. De digitale betalingsmidler - f.eks. kreditkort og mobilbetaling m.v. - vil således skulle være koblet til salgsregistreringssystemet. Digitale betalinger (kreditkort- og mobilbetalinger) erstatter i stigende grad kontantbetaling. For at sikre et transaktionsspor for sådanne transaktioner er det afgørende, at disse data registreres og lagres i salgsregistreringssystemet.

Salgsregistreringssystemet vil skulle være udstyret med indbygget ur og dato samt en printerfunktion, bl.a. til udskrivninger af boner - såkaldte forenklede fakturaer, jf. § 63 i momsbekendtgørelsen, hvis ikke salgsregistreringssystemet kan udstede kasseboner elektronisk. Det bemærkes, at elektroniske kasseboner vil blive sidestillet med fysiske kasseboner.

Er salgsregistreringssystemet beregnet til at blive benyttet af flere sælgere, vil det skulle kunne registrere totaler separat for hver sælger.

Ved undervisning i brugen af salgsregistreringssystemet og lignende registreringer, uden et reelt salg ligger bag, vil kassebonen tydeligt skulle mærkes med f.eks. »test - ikke gyldig« eller »undervisning - ikke gyldig« og må ikke kunne forveksles med ordinære kasseboner.

Modtager virksomheden kontanter, vil salgsregistreringssystemet tillige skulle have en kasseskuffe til opbevaring af kontanter eller mulighed for vekselskasse (opgørelse over mønt- og seddeltyper).

Efter den foreslåede bestemmelse vil der tillige blive fastsat regler om, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må indeholde.

Nogle kasseapparater indeholder funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, ligesom det for nogle kasseapparater er muligt at integrere software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal. Denne mulighed er en stor udfordring i relation til at kontrollere virksomhedens salgstransaktioner, herunder om der er opkrævet, angivet og afregnet moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Der vil således blive fastsat regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må indeholde funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, og regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må kunne sammenkobles eller integreres med software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 d, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil skulle integrere de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

Forslaget indebærer, at det ved at integrere forskellige tekniske løsninger vil blive muligt at registrere et transaktions-ID for betalingen i salgsregistreringssystemets elektroniske journal. Forslaget forventes derved at ville have en positiv effekt på antallet af registrerede salgstransaktioner, ligesom transaktionssporet i forhold til digitale betalinger vil være sikret i den elektroniske journal.

Det vil være virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse, der bærer ansvaret for, at integrationen mellem eventuelle betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem fungerer i overensstemmelse med de gældende krav og specifikationer.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 e, hvorefter skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en årlig omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Bemyndigelsen udmøntes således, at pligten til generelt at skulle benytte et salgsregistreringssystem vil skulle gives til

virksomheder inden for brancher, hvor der vurderes at være en særlig forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner.

Det fremgår af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«, at partierne bag aftalen er enige om, at virksomheder inden for brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer, m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter« generelt skal have pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer. Valget af brancher er sket på baggrund af resultaterne fra Skatteforvaltningens compliancedata for årene 2008-2014. De valgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af bevidste fejl.

I brancher med salg til erhverv, såkaldt business-to-business salg, antages det, at køberen er interesseret i at modtage en faktura, som vil skulle anvendes som dokumentation for, at køberen har moms- og skattemæssig fradragsret for købet. Skatteforvaltningen har derfor i sin analyse af relevante brancher afgrænset målgruppen til brancher, der primært eller overvejende har salg til private.

Derudover har Skatteforvaltningen i sin analyse af relevante brancher valgt at fokusere på de brancher, hvori der begås fejl, der relaterer sig til salgsregistrering. Skatteforvaltningen indsamler løbende viden om regelefterlevelsen for såvel borgere som virksomheder i Danmark - f.eks. gennem complianceundersøgelser. Skatteforvaltningens complianceundersøgelser viser bl.a., hvilke fejltypen virksomhederne begår, herunder inden for hvilke brancher der forekommer flest fejl.

Baseret på resultaterne fra complianceundersøgelserne for indkomstårene 2008, 2010, 2012 og 2014 har Skatteforvaltningen identificeret de fejltypen, som vurderes at kunne mindskes ved brug af et digitalt salgsregistreringssystem og dermed øge regelefterlevelsen - f.eks. manglende angivelse af salgsmoms, fejlagtig opgørelse af momstilsvaret, konkrete bogføringsfejl og fradrag af udgifter, der ikke opfylder de almindelige dokumentationskrav eller fradrag af udgifter, der slet ikke findes dokumentation for m.v.

Med udgangspunkt i resultaterne fra complianceundersøgelserne har Skatteforvaltningen identificeret en række brancher, herunder brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer, m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter«, hvori der forekommer relativt mange salgsregistreringsfejl sammenlignet med øvrige brancher. Det bemærkes i den forbindelse at Skatteforvaltningens almindelige kontrolarbejde understøtter complianceundersøgelsesresultater. Derudover er de identificerede brancher kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse.

Det bemærkes, at Skatteforvaltningen alene har udarbejdet en analyse af, hvilke brancher der kan kategoriseres som risikobrancher ud fra fejl relateret til salgsregistrering. Analysen er baseret på Skatteforvaltningens compliancedata fra 2008-2014.

Skatteforvaltningens analyse har dannet grundlag for det politiske valg af, hvilke brancher der vil skulle benytte digi-

tale salgsregistreringssystemer, men Skatteforvaltningen har ikke været involveret i den efterfølgende proces i relation til det endelig valg af, hvilke brancher der foreslås at skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer.

Brancherne er valgt ud fra et hensyn om at målrette pligten mod brancher med flest salgsregistreringsfejl, og hvor en pligt til at anvende digitale salgsregistreringssystemer dermed forventes at ville have den største effekt. De udvalgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af virksomheder, der begår bevidste fejl.

Det bemærkes, at en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke vil kunne omgås ved enten at ændre registreringen af en igangværende virksomhedens branchekode, eller ved at lade sin nyregistrerede virksomhed registrere inden for en anden branche end de fire nævnte, hvis der reelt drives virksomhed inden for en af de nævnte brancher.

Det er virksomhedens faktiske aktivitet, der vil være afgørende for, om den pågældende virksomhed vil være omfattet af kravet om at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem eller ej. Pligten til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem består uanset hvilken branchekode virksomheden måtte være registreret under, hvis virksomhedens faktiske aktivitet er omfattet af de oven for nævnte brancher. Konstaterer Skatteforvaltningen ved kontrol, at en virksomhed reelt udøver aktiviteter inden for en af de brancher, som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, men er registreret med en branchekode, der ikke er omfattet af pligten til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil Skatteforvaltningen kunne træffe afgørelse om, at den pågældende virksomhed er forpligtet til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Det foreslås, at en pligt til generelt at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem alene skal kunne gives til afgiftspligtige personer, jf. momslovens § 3, med en årlig omsætning under 10 mio. kr. Skatteforvaltningens brancheanalyse viser, at langt størstedelen af virksomhederne i de fire brancher har en momspligtig årlig omsætning på under 10 mio. kr. Der er således kun ca. 750 virksomheder, som ikke omfattes af kravet som følge af den valgte omsætningsgrænse.

Det bemærkes i øvrigt, at der med forslaget til § 55 e vil blive givet virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder. Det forventes som nævnt, at digitale salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne af digitale salgsregistreringssystemer medio 2021.

Til nr. 23 og 24

Efter gældende regler kan EU-ordningen og ikke-EU-ordningen i MOSS i lovens kapitel 16 ifølge overskriften før § 66 og definitionerne af ordningerne i § 66 kun anvendes af ikkeetablerede afgiftspligtige personer (virksomheder), der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-

spredningstjenester til ikke afgiftspligtige personer (forbrugere) i EU. EU-ordningen er forbeholdt virksomheder, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet, jf. § 66, nr. 1. Ikke-EU-ordningen kan anvendes af virksomheder, der ikke er etableret i EU, jf. § 66, nr. 2.

Det foreslås, at EU-ordningen udvides til at omfatte alle ydelser, fjernsalg af varer inden for EU og visse indenlandske leveringer. Det foreslås endvidere, at ikke-EU-ordningen udvides til at omfatte alle ydelser til forbrugere i EU. Endelig foreslås indført en ny ordning kaldet importordningen for fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til forbrugere i EU.

Overskriften til kapitel 16 foreslås ændret for at afspejle dette, således at overskriften bliver: Særordninger for afgiftspligtige personer, der leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer eller udfører fjernsalg af varer eller visse indenlandske leveringer af varer.

Forslaget er en gennemførelse af overskriften til afsnit XII, kapitel 6, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Det foreslås endvidere, at definitionerne af ordningerne tilpasses den foreslåede udvidelse af ordningerne. Følgende definitioner af ordningerne foreslås derfor indsat i § 66:

1) EU-ordning: Ordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et EU-land ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet.

2) Ikke-EU-ordning: Ordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.

3) Importordning: Ordning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, undtagen punktavgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro.

I den gældende momslovs § 66, nr. 3, er der en definition af forbrugsmedlemsland, som værende det medlemsland, hvor leveringen af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til forbrugere anses for at finde sted i henhold til leveringsstedsreglerne i § 21 c. Denne definition gælder for begge de gældende ordninger, det vil sige EU-ordningen og ikke-EU-ordningen. Med den foreslåede udvidelse af ordningerne i OSS, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 23, er det nødvendigt at ændre denne definition. Da der endvidere er forskel på leveringsstedsreglerne for ydelser og fjernsalg af varer foreslås det, at den nuværende fælles definition i § 66 udgår, og at der i stedet indsættes specifikke definitioner for hver af de tre ordninger, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26, 31 og til § 66 m i nr. 46.

I den gældende § 66, nr. 4, er der en definition af afgiftsangivelse, som værende en angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland. Denne definition vil fremover gælde for alle ordningerne og foreslås derfor bibeholdt uændret som § 66, nr. 4.

Til nr. 25 og 26

Gældende overskrift før § 66 a er overskriften for ikke-EU-ordningen og lyder: Særordningen for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.

Det foreslås med de nye momsregler for e-handel, at denne særordning udvides til alle ydelser leveret af virksomheder etableret uden for EU til forbrugere i EU, hvor leveringsstedsreglerne fastslår, at leveringen er momspåligtig i et EU-land. På denne baggrund foreslås *overskriften* ændret til: Særordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.

Den gældende definition af forbrugsmedlemsland, som findes i § 66, nr. 3, lyder som følger: Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor leveringen af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer anses for at finde sted i henhold til § 21 c.

Definitionen, der gælder generelt for den gældende MOSS, og således både for EU-ordningen og ikke-EU-ordningen, bygger på, at de gældende ordninger kun omfatter elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser, hvor leveringsstedet er fastsat i § 21 c i kapitel 4.

Med den foreslåede udvidelse af MOSS til at gælde alle ydelser og fjernsalg af varer, vil EU-ordningen omfatte både levering af ydelser og fjernsalg af varer inden for EU, ikke-EU-ordningen vil omfatte alle ydelser leveret til forbrugere i EU af virksomhed etableret uden for EU, og importordningen vil omfatte fjernsalg af varer fra steder uden for EU. Da leveringsstedsreglerne for varer og ydelser er forskellige, betyder udvidelsen af ordningerne, at der ikke for alle ordningerne kan være én fælles definition af forbrugsmedlemsland. På denne baggrund foreslås det, at der for hver ordning indsættes en særlig definition af forbrugsmedlemsland.

Det foreslås, at definitionen af forbrugsmedlemsland i relation til ikke-EU-ordningen indsættes som § 66 a, nr. 3. Da leveringsstedet for ydelser findes i hele kapitel 4, foreslås definitionen af forbrugsmedlemsland at være det medlemsland, hvor leveringen af ydelser anses for at finde sted i henhold til kapitel 4.

Til nr. 27

I den gældende § 66 b, stk. 1, er fastsat, at en virksomhed, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser til forbrugere i EU, kan vælge at tilslutte sig ikke-EU-ordningen.

Bestemmelsen foreslås affattet således, at den afspejler den med dette lovforslag foreslåede udvidelse af ordningen til at omfatte alle ydelser og med præcisering af, at de virksomheder, der kan anvende ordningen ikke må være etableret i EU, men skal være etableret udenfor EU.

Til nr. 28

Ændringen i § 66 b, stk. 4, er alene en konsekvens af, at ikke-EU-ordningen udvides til at omfatte alle ydelser og ikke kun elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser.

Til nr. 29

Der er ikke mulighed for at fradrage købsmoms i ikke-EU-ordningen, og derfor kan de virksomheder, der bruger ordningen, i henhold til den gældende lovs § 66 c få godtgjort købsmoms efter reglerne i § 45, stk. 1. Det vil sige, at har virksomheden momsudgifter her i landet som følge af indkøb her, der anvendes i forbindelse med leveringerne omfattet af ordningen, kan virksomheden søge om godtgørelse af denne moms.

Da anmodning om godtgørelse er administrativt byrdefuldt for virksomhederne, foreslås det, at der som nyt 2. pkt. i § 66 c fastsættes, at hvis virksomheden har aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af ikke-EU-ordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i ikke-EU-ordningen fradrages i den afgiftsangivelse, der skal indgives i forbindelse med momsregistreringen.

Til nr. 30

Den gældende overskrift før § 66 d er overskriften for EU-ordningen og lyder: Særordningen for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet.

Med nærværende lovforslag foreslås det, at denne ordning udvides til alle ydelser, fjernsalg af varer inden for EU og visse indenlandske leveringer foretaget af platforme m.v., der formidler sådanne leveringer. Det betyder, at i EU-ordningen kan medtages f.eks. varer, som sælges til forbrugere i EU, men som en virksomhed/platform etableret uden for EU har på lager i EU, og som sælger dem til forbrugere i EU. Hvis varen befinder sig i et andet EU-land end det, hvor forbrugeren er, og hvor transporten til denne slutter, er der tale om et fjernsalg inden for EU. Men befinder varerne sig på lager i samme land, som hvor forbrugeren er, og hvor transporten til denne slutter, er der tale om et indenlandsk salg, men også disse salg foreslås omfattet af EU-ordningen. For vares vedkommende vil der efter det foreslåede således både være virksomheder/platforme, der ikke er etableret i EU, og visse indenlandske salg, der bliver omfattet af EU-ordningen. For ydelser er det, som efter gældende regler, stadig en forudsætning, at virksomheden er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet.

På denne baggrund foreslås overskriften ændret til: Særordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et medlemsland ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, der leveres af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet. Forslaget er en gennemførelse af overskriften til afsnit XII, kapitel 6, afdeling 6, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

I bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 31, beskrives de foreslåede definitioner i relation til EU-ordningen og i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 32, de virksomheder, der kan tilslutte sig ordningen.

Til nr. 31

Den gældende § 66 d, stk. 1, indeholder definitioner af en afgiftspligtig person og identifikationsmedlemslandet set i forhold til brug af EU-ordningen. Disse definitioner vedrører alene virksomheder, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-sprengningsydelser.

Udvidelsen af ordningen, jf. f.eks. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25 og 26 samt 30, gør det nødvendigt at justere definitionerne.

Den gældende lovs § 66 d, stk. 1, nr. 1, definerer en afgiftspligtig person, som en virksomhed, der har etableret sin økonomiske virksomhed i EU, eller har et fast forretningssted i EU, men som ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted inden for forbrugsmedlemslandets område. Det foreslås, at denne definition af en afgiftspligtig person ikke bibeholdes, da særlig den foreslåede udvidelse af ordningen med fjernsalg af varer betyder, at også afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU, og visse indenlandske salg, bliver omfattet af EU-ordningen, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 30.

I stedet foreslås som § 66 d, stk. 1, nr. 1, ”en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet” defineret som en afgiftspligtig person, der har etableret sin økonomiske virksomhed i EU eller har et fast forretningssted i EU, men som ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted inden for forbrugsmedlemslandets område. Denne definition skal fremover anvendes i forbindelse med salg af ydelser i EU-ordningen. Forslaget er en gennemførelse af artikel 369a, nr. 1, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

I den gældende lovs § 66 d, stk. 1, nr. 2, defineres identifikationsmedlemslandet, som det medlemsland, hvor virksomheden har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller, hvis hjemstedet for den økonomiske virksomhed ikke er i EU, det sted, hvor vedkommende har et fast forretningssted. I stk. 2 bestemmes, at hvis sidstnævnte virksomhed har mere end ét fast forretningssted i EU, kan denne vælge et af disse lande som identifikationsmedlemsland. Valget er bindende for det pågældende kalenderår og de to efterfølgende kalenderår.

Det foreslås, at den nuværende § 66 d, stk. 1, nr. 2, ændres af hensyn til, at EU-ordningen foreslås også at omfatte fjernsalg af varer inden for EU og visse nationale leveringer i tilfælde, hvor virksomheden/platformen hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed i EU eller har et fast forretningssted i EU, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 30.

I § 66, stk. 1, nr. 2, litra a, foreslås det, at identifikationsmedlemslandet er det medlemsland, hvor den afgiftspligtige person har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, eller, hvis hjemstedet for den økonomiske virksomhed ikke er etableret i EU, det sted, hvor den pågældende har et fast forretningssted. Denne bestemmelse er uændret i forhold til gældende § 66, stk. 1, nr. 2.

Herudover foreslås det i § 66 d, stk. 1, nr. 2, litra b, at identifikationsmedlemslandet er det medlemsland med et

fast forretningssted, hvor en afgiftspligtig person, som ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU, men har mere end ét fast forretningssted deri, angiver at ville gøre brug af EU-ordningen. Denne bestemmelse svarer til gældende § 66 d, stk. 2, 1. pkt.

Idet fjernsalg af varer efter lovforslaget omfattes af EU-ordningen, foreslås det endvidere i § 66 d, stk. 1, nr. 2, litra c, at identifikationsmedlemslandet er det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes, når en afgiftspligtig person ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU og ikke har noget fast forretningssted deri. Hvis det er i mere end ét medlemsland, at forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes, skal den afgiftspligtige person angive, hvilken af de pågældende medlemslande der er identifikationsmedlemslandet. En virksomheds transporter eller forsendelser kan starte i flere lande, hvis der f.eks. er lagre i flere lande.

Forslagene til § 66, stk. 1, nr. 2, er en gennemførelse af artikel 369a, nr. 2, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

I § 66 d, stk. 2, foreslås det, at valget af identifikationsmedlemsland i tilfælde, hvor virksomheden har mere end ét fast forretningssted i EU, jf. § 66 d, stk. 1, nr. 2, litra b, eller når virksomheden ikke har noget forretningssted i EU, jf. § 66 d, stk. 1, nr. 2, litra c, 2. pkt., at være bindende i det pågældende kalenderår og de to efterfølgende kalenderår. Tilsvarende bestemmelse findes i gældende lovs § 66 d, stk. 2, 2. pkt.

I den gældende lovs § 66 er en generel definition af forbrugsmedlemsland. Som beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25 og 26, foreslås denne definition ophævet, og nye definitioner indsat i bestemmelserne for henholdsvis ikke-EU-ordningen, EU-ordningen og importordningen.

Da EU-ordningen foreslås at omfatte både ydelser, fjernsalg af varer inden for EU og visse nationale leveringer, hvor reglerne for, hvor moms skal betales (leveringsstedsreglerne) er forskellige, foreslås det i § 66 d, stk. 1, nr. 3, at definitionen af forbrugsmedlemsland deles op i disse tre situationer. Ved levering af ydelser foreslås det i litra a, at forbrugslandet er det EU-land, hvor leveringen anses for at finde sted i henhold til kapitel 4, ved levering af fjernsalg af varer inden for EU foreslås det i litra b, at forbrugsmedlemslandet er det EU-land, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes, og ved levering af varer foretaget af en virksomhed, der formidler disse leveringer i overensstemmelse med § 4 c, stk. 2, og hvor forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes og afsluttes i det samme EU-land, foreslås det i litra c, at forbrugsmedlemslandet er dette land.

Forslagene til § 66 d, stk. 1, nr. 3, er en gennemførelse af artikel 369a, nr. 3, i Rådets direktiv 2019/1995/EU.

Til nr. 32

Den gældende lovs § 66 e, stk. 1, fastslår, at de virksomheder, der er omfattet af EU-ordningen og vælger at tilslutte sig Danmark som identifikationsmedlemsland, skal anmelde

påbegyndelse af aktiviteterne omfattet af ordningen elektronisk til skatteforvaltningen. I bestemmelsen nævnes eksplicit, hvilke afgiftspligtige personer der er tale om, nemlig de, som er omfattet af den gældende EU-ordning, som kun omfatter leverancer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser.

Den foreslåede nye affattelse af § 66 e, stk. 1, er alene en konsekvens af, at EU-ordningen med dette lovforslag foreslås udvidet til at omfatte alle ydelser, fjernsalg af varer inden for EU og visse indenlandske leveringer af varer. Forslaget betyder, at også afgiftspligtige personer, der foretager fjernsalg af varer inden for EU eller formidler levering af varer i henhold til § 4 c, stk. 2, hvis forsendelsen eller transporten af de leverede varer påbegyndes og afsluttes i det samme medlemsland, eller en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet, og som vælger at tilslutte sig EU-ordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen til Skatteforvaltningen

Forslaget er en gennemførelse af artikel 369c, stk. 1, i Rådets direktiv 2017/2455/EU.

Til nr. 33

Den gældende lovs § 66 e, stk. 2, 2. pkt., fastslår, at hvis en virksomhed for første gang leverer ydelser, der kan omfattes af EU-ordningen i løbet af det kalenderkvartal, hvori anmeldelsen om tilslutning til ordningen foretages, gælder ordningen fra den første levering, forudsat at anmeldelsen af påbegyndelse af aktiviteten sker senest den tiende dag i måneden efter at den første levering er foretaget.

Det foreslås, at denne regel udvides til også at gælde levering af varer omfattet af ordningen.

Til nr. 34

Den gældende lovs § 66 e, stk. 3, fastslår, at når en virksomhed har tilsluttet sig EU-ordningen, så finder ordningen anvendelse på alle virksomhedens leveringer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser leveret til forbrugere i EU-lande, hvor virksomheden ikke er etableret.

Det foreslås, at § 66 e, stk. 3, affattes, således at EU-ordningen skal anvendes på alle virksomhedens leveringer af ydelser og varer til forbrugere i EU, der kan omfattes af EU-ordningen. Ændringen er en konsekvens af lovforslagets forslag om, at EU-ordningen udvides til alle ydelser, fjernsalg af varer inden for EU og visse indenlandske leveringer.

Til nr. 35

Under overskriften ”Øvrige bestemmelser for særordningerne” indeholder den gældende lov en række bestemmelser, der er fælles for ikke-EU-ordningen og EU-ordningen.

Da der fortsat efter nærværende lovforslag vil være bestemmelser, der både gælder for den udvidede ikke-EU-ordning og den udvidede EU-ordning, men ikke for den foreslåede nye importordning, foreslås det, at det i overskriften præciseres, at der kun er tale om EU-ordningen og ikke-EU-ordningen og således ikke importordningen.

Til nr. 36 og 37

Den gældende lovs § 66 g, stk. 1, fastsætter regler for den afgiftsangivelse (angivelse af momsen), som virksomheder omfattet af EU-ordningen og ikke-EU-ordningen skal indsende. Det fastsættes blandt andet, at afgiftsperioden er kalenderkvartalet, og på baggrund af regnskaber skal virksomhederne indsende afgiftsangivelser for hver afgiftsperiode inden 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører, uanset om der i perioden er leveret elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningsydelser eller ej.

Det foreslås, som konsekvens af lovforslagets forslag om at udvide ordningerne til alle ydelser og inkludere leveringer af fjernsalg af varer og visse nationale leveringer af varer, at den gældende ordlyd ”elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningsydelser” i bestemmelsens 2. pkt., ændres til ”varer og ydelser omfattet af ordningerne”.

En evaluering af de gældende ordninger foretaget af Kommissionen har vist, at kravet, om at afgiftsangivelsen skal indsendes inden 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører, i flere tilfælde opleves som utilstrækkelig af virksomhederne i de gældende ordninger. Dette tidsproblem anses også for at være aktuelt for portaler m.v., der skal indsamle oplysninger fra de bagvedliggende sælgervirksomheder, og det foreslås derfor i bestemmelsens 4. pkt., at tidsfristen forlænges således, at angivelsen skal indgives inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører. Fristen forlænges således med ca. 10 dage.

Til nr. 38

I den gældende lovs § 66 g, stk. 2, er fastsat, at såfremt en afgiftsangivelse skal ændres, efter at den er indsendt, skal ændringen ske gennem ændring af denne angivelse og ikke i efterfølgende angivelser. I henhold til stk. 3 gælder dette også ved ændringer som følge af prisafslag og tab på debitorer.

En evaluering af de gældende ordninger foretaget af Kommissionen har vist, at kravet, om at rettelser i angivelserne skal foretages i angivelsen for den afgiftsperiode, som den levering rettelser vedrører, er meget byrdefuld for virksomhederne, da det kan medføre, at de skal genindsende flere angivelser hvert kvartal.

§ 66 g, stk. 2 foreslås derfor affattet således, at rettelser i tidligere angivelse skal ske i en efterfølgende angivelse, der alligevel skal indsendes efter de normale regler i stk. 1. Det foreslås, at dette også gælder rettelser som følge af prisafslag og tab på debitorer, hvorfor stk. 3 foreslås ophævet.

For at begrænse it-virkningen hos skattemyndighederne af ændringen af den måde, hvorpå rettelser af tidligere angivelser skal foretages, er det fastsat i Rådets gennemførelsesforordning til momssystemdirektivet, at rettelser forud for ikrafttrædelse af de nye regler – det vil sige rettelser i angivelser vedrørende perioder til og med den sidste angivelsesperiode i 2020 - kun kan ske gennem ændringer i de angivelser, der er afgivet tidligere, og som rettelserne vedrører, og ikke ved tilpasninger i en efterfølgende angivelse. For-

ordningens bestemmelser er direkte gældende og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning.

Til nr. 39 og 40

Gældende lovs § 66 h indeholder regnskabsregler for afgiftspligtige personer, der anvender de gældende MOSS-ordninger, og § 66 i indeholder regler for, hvornår de afgiftspligtige personer, der anvender ordningerne, skal informere Skatteforvaltningen om ophør dermed.

De foreslåede ændringer i § 66 h, 1. pkt. og § 66 i, stk. 1, 1. pkt., er alene konsekvensændringer som følge af udvidelsen af EU-ordningen og ikke-EU-ordningen, og en præcisering af, at bestemmelserne kun omfatter disse to ordninger og ikke importordningen.

Til nr. 41

I den gældende lovs § 66 i, stk. 2, fastslås, at hvis en virksomhed vælger at ophøre med at anvende EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen, selv om den fortsat leverer ydelser, der kan omfattes af den ordning, som den vælger at ophøre med at anvende, udelukkes den fra at anvende den pågældende ordning i to kvartaler fra ophørsdatoen. Bestemmelsen har haft til formål at undgå, at afgiftspligtige personer går ind og ud af ordningerne med korte mellemrum, idet dette eventuelt kunne medføre både administrative og systemmæssige udfordringer hos EU-landenes skattemyndigheder.

I forbindelse med drøftelserne i EU af de nye momsregler for e-handel, der foreslås gennemført i dette lovforslag, var der enighed om, at reglen om udelukkelse i to kvartaler hverken er hensigtsmæssig eller nødvendig. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Til nr. 42-45

De foreslåede ændringer i § 66 j, stk. 1, § 66 j, stk. 1, nr. 1, § 66 j, stk. 2, og § 66 k er alene konsekvensrettelser som følge af udvidelsen af EU-ordningen og ikke-EU-ordningen, samt en teknisk ændring af ordlyden ”8 kvartaler” til ”2 år” i § 66 j, stk. 2.

Til nr. 46

Efter gældende momsregler skal der betales importmoms af varer med en værdi over 80 kr., som en forbruger køber hos en afgiftspligtig person (virksomhed), og som indføres fra et sted uden for EU. Det er aftageren af varen, det vil sige forbrugeren, der som varemottager er betalingspligtig. Det er som hovedregel postvæsenet eller den kurerer, der ved importen håndterer varen, der opkræver momsen hos forbrugerne og angiver og betaler momsbeløbet til Skatteforvaltningen. Ud over at aftageren af varen skal betale momsbeløbet, opkræver postvæsenet, kurerer m.v. også et gebyr til dækning af omkostningerne ved opkrævning, angivelse og indbetalingen af momsen.

Der er ikke i gældende ret en særlig importordning for indførsel af varer fra steder uden for EU med værdi over 80 kr.

Med dette lovforslag foreslås 80 kr.’s grænse ophævet således, at der skal betales moms af alle vareindførslerne uanset værdi, jf. lovforslagets § 1, nr. 14. Dette vil i princippet betyde, at forbrugerne skal betale importmoms ved indførsel af alle varer. For at undgå at store mængder varer ophober sig ved grænserne, da de skal importmomsbehandles og forbrugerne i hvert enkelt tilfælde skal opkræves importmomsen, foreslås det, jf. lovforslagets § 1, nr. 24, at der etableres en ny Import One Stop Shop ordning (IOSS eller også benævnt importordningen) i relation til fjernsalg af varer, bortset fra punktafgiftspligtige varer, indført fra lande uden for EU med en værdi, der ikke overstiger 150 euro. Grænsen på 150 euro er grænsen for, hvornår varer kan indføres toldfrit. For indførsel af varer over 150 euro skal der også fremover toldangives og betales told og importmoms.

Når denne importordning anvendes, skal sælger eller dennes repræsentant opkræve momsen i forbindelse med varekøbet, og virksomheden tilsluttet ordningen skal så angive og betale månedligt for alle deres salg til forbrugere i EU. Når importordningen anvendes, skal der derfor ikke betales importmoms ved selve indførslen i EU.

I overensstemmelse med de vedtagne EU-regler i Rådets direktiver 2017/2455/EU og 2019/1995/EU skal virksomheder, der ikke er etableret i EU, anvende en formidler, der er etableret i EU, hvis importordningen ønskes anvendt. Det kan f.eks. være en transportør. Dog foreslås det, at virksomheder etableret i lande uden for EU, som EU har indgået en aftale om gensidig bistand med, selv kan anvende ordningen. EU har på nuværende tidspunkt en sådan aftale med Norge.

På ovennævnte baggrund foreslås i lovens kapitel 16 indsat en ny overskrift efter § 66 k med ordlyden ”Særorrdning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU (importordningen)”.

I § 66 l foreslås det fastsat, at importordningen omfatter varer indført fra steder uden for EU i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro. Ordningen omfatter dog ikke indførsel af punktafgiftspligtige varer, hvor der allerede efter gældende regler betales importmoms uanset varernes værdi.

I § 66 m, stk. 1, foreslås indsat en række definitioner, som skal anvendes i forbindelse med importordningen.

I nr. 1 er en definition af ”en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU”. Det foreslås, at dette er en afgiftspligtig person (virksomhed), som hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed i EU eller har et fast forretningssted i EU. Dette betyder, at virksomheden ikke er etableret i det land, hvor transporten/forsendelsen til forbrugeren slutter, og hvor momsen skal betales. Virksomheden kan godt have en momsregistrering i forbrugslandet på grund af andre aktiviteter, der kræver registrering, uden at dette er et fast forretningssted.

I nr. 2 foreslås en definition af en formidler, som værende en person, der er etableret i EU og af den virksomhed, der foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, er

udpeget til at være betalingspligtig for momsen og overholde øvrige regler for importordningen på dennes vegne.

I *nr. 3* fastsættes reglerne for, hvilket land der er identifikationsmedlemsland. Det vil sige hvilket EU-land, som virksomheden, der ønsker at anvende importordningen, skal registrere sig i. Det foreslås i *litra a*, at hvis en virksomhed ikke er etableret i EU, kan den frit vælge identifikationsmedlemsland. I *litra b* foreslås, at hvis virksomheden har et eller flere faste forretningssteder i EU, er identifikationsmedlemslandet det EU-land med et fast forretningssted, hvor virksomheden vælger at blive registreret. I *litra c* foreslås, at hvis virksomheden har etableret sin økonomiske virksomhed i EU, er identifikationsmedlemslandet dette land. I *litra d* foreslås, at hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed i et EU-land, er identifikationsmedlemslandet dette land og endelig foreslås det i *litra e*, at hvis formidleren har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed uden for EU, men har et eller flere faste forretningssteder i EU, er identifikationsmedlemslandet det land med et fast forretningssted, hvor formidleren ønsker at registrere sig for brugen af importordningen.

I *nr. 4* foreslås fastsat, at forbrugsmedlemslandet er det EU-land, hvor forsendelsen eller transporten til forbrugeren afsluttes.

I *stk. 2* foreslås fastsat, at når virksomheden eller formidleren har et eller flere faste forretningssteder i EU og vælger et af disse som identifikationsmedlemsland, er dette valg gældende for det pågældende kalenderår og de to efterfølgende kalenderår. Da skift af identifikationsmedlemsland giver administrative byrder for skattemyndighederne i medlemslandene, sikrer denne bestemmelse, at der ikke sker for mange – og unødige – skift af identifikationsmedlemsland.

I § 66 *n, stk. 1*, foreslås fastsat, hvilke virksomheder der kan anvende importordningen.

I *nr. 1* foreslås det, at importordningen kan bruges af alle virksomheder, der er etableret i EU, og som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU. Dette kan f.eks. være en platform, der anses for at være sælger af varer, der formidles gennem deres platform, og kan omfattes af ordningen. I *nr. 2* foreslås endvidere, at enhver virksomhed, der uanset om vedkommende er etableret i EU eller ej, og som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, kan anvende importordningen, hvis virksomheden er repræsenteret ved en formidler, der er etableret i EU. Endelig foreslås i *nr. 3*, at virksomheder etableret i et land uden for EU, med hvilket land EU har indgået en aftale om gensidig bistand, og som fra dette land foretager fjernsalg af varer til forbrugere i EU, kan anvende importordningen. For øjeblikket er der en sådan aftale mellem EU og Norge.

I *stk. 2* foreslås det, at en virksomhed, der ønsker at anvende importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, eller en formidler der agerer på virksomhedens vegne, skal anmelde påbegyndelse af aktiviteter inden for ordningen til Skatteforvaltningen. I forbindelse med denne anmeldelse foreslås det, at både virksomheden og dennes eventuelle formidler skal give en række oplysninger, før

ordningen tages i brug. Hvilke oplysninger, der er tale om, fastsættes i momsbekendtgørelsen, jf. hjemlen i den foreslåede § 66 u. Der vil i overensstemmelse med de vedtagne EU-regler i Rådets direktiv (EU) 2017/2455 være tale om, at en virksomhed, der ikke gør brug af en formidler, skal oplyse navn, postadresse, elektroniske adresser og websteder og momsregistreringsnummer eller nationalt skattnummer. En formidler vil skulle oplyse navn, postadresse, elektronisk adresse og momsregistreringsnummer og for hver virksomhed den repræsenterer dennes navn, postadresse, elektroniske adresser og websteder, momsregistreringsnummer eller nationalt skattnummer samt det momsnummer, som virksomheden er tildelt for brug af importordningen. Det vil endvidere blive fastsat i momsbekendtgørelsen, at vedkommende, der bruger importordningen, eller hvis relevant dennes formidler, skal underrette Skatteforvaltningen om eventuelle ændringer i de tidligere afgivne oplysninger.

I *stk. 2* foreslås det endvidere, at anmeldelse til importordningen og afgivelse af oplysninger skal ske elektronisk.

I *stk. 3* foreslås det, at importordningen finder anvendelse fra den dag, hvor virksomheden og dennes eventuelle formidler har fået tildelt et momsregistreringsnummer til brug i ordningen. Endvidere foreslås, at de tildelte momsregistreringsnumre kun kan anvendes til brug for importordningen. Disse regler er fastsat i Rådets gennemførelsesforordning, som er direkte gældende i alle EU-lande, men foreslås gengivet i loven af praktiske hensyn og for at give størst mulig sammenhæng og klarhed over momsreglerne i forbindelse med registrering i importordningen.

I *stk. 4* foreslås det fastsat, at når en virksomhed har tilsluttet sig importordningen, finder ordningen anvendelse på alle dennes varesalg, der kan omfattes af ordningen. Tilsvarende regel gælder for EU-ordningen og ikke-EU-ordningen.

I *stk. 5* foreslås det, at en virksomhed ikke kan udpege mere end én formidler på samme tid. Bestemmelsen er praktisk, men også nødvendig, for at forbrugslandene i EU kan føre en tilstrækkelig effektiv kontrol både gennem regnskaber fra virksomheden selv og fra den udpegede formidler.

I *stk. 6* foreslås det, at en virksomhed, der anvender importordningen, eller formidleren, der handler på dennes vegne, skal anmelde ændring og ophør af virksomheden, som gør, at virksomheden ikke mere opfylder betingelserne for at være omfattet af ordningen. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal anmeldelsen ske elektronisk til Skatteforvaltningen senest den tiende dag i måneden efter ophør eller ændring.

I lovforslagets § 1, nr. 11 er der foreslået indsat en bestemmelse (§ 23 a) om, at når en platform m.v. anses for at have modtaget og leveret varer som fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU, er leveringstidspunktet og afgiftspligtens indtræden på det tidspunkt, hvor betalingen for varen er accepteret. Tilsvarende bestemmelse foreslås sat ind i § 66 o for alle leveringer af varer, som angives i importordningen. I Rådets gennemførelsesforordning til momsordningsdirektivet er det nærmere beskrevet, at det tids-

punkt, hvor betalingen er accepteret, skal forstås som det tidspunkt, hvor betalingsbekræftelsen, meddelelsen om betalingsanvisning eller forbrugers betalingsforpligtelse er modtaget af eller på vegne af den virksomhed, der gør brug af importordningen, alt efter hvilket tidspunkt der indtræffer først. Dette gælder uanset det tidspunkt, hvornår betalingen rent faktisk er foretaget.

Som § 66 p foreslås indsat regler for indsendelse af afgiftsangivelse i importordningen og betaling af momsen, når Danmark er identifikationsmedlemsland.

I *stk. 1* foreslås det, at hvis Danmark er identifikationsmedlemsland, skal en virksomhed eller dennes formidler elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hver afgiftsperiode til Skatteforvaltningen. Afgiftsperioden er kalendermåneden.

Endvidere foreslås det, at der skal indsendes en angivelse, uanset om der i perioden er foretaget fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU eller ej, hvilket vil sige, at der i så fald skal indsendes 0-angivelser. Det foreslås endelig, at angivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter den måned, som angivelsen vedrører.

I *stk. 2* foreslås det, at når der skal indsendes en afgiftsangivelse i importordningen, pålægges der ikke yderligere forpligtelser eller andre formaliteter i forbindelse med indførslen i relation til moms. Der skal således ikke betales importmoms. Forpligtelser i relation til told, herunder indsendelse af toldangivelser m.v., berøres ikke af dette forslag.

I henhold til *stk. 3* foreslås virksomheden, eller dennes formidler, at være forpligtet til, under henvisning til den relevante afgiftsangivelse, at indbetale momsen til Skatteforvaltningen. Indbetalingen skal ske, når angivelsen indsendes, dog senest ved udløbet af fristen for at indsende angivelse, jf. *stk. 1*.

De nærmere regler for afgiftsangivelsens indhold samt betaling vil blive fastsat i moms bekendtgørelsen med hjemmel i den foreslåede § 66 u. Også de nærmere regler til afgiftsangivelserne og betaling i den gældende EU-ordning og ikke-EU-ordning er fastsat i moms bekendtgørelsen. En afgiftsangivelse i importordningen skal blandt andet indeholde de tildelte momsregistreringsnumre til brug for ordningen og for hvert EU-land, hvor der skal betales moms, vise den samlede værdi uden moms af de fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, for hvilke moms er forfalden i afgiftsperioden, og det samlede tilsvarende momsbeløb opdelt efter sats. Også de gældende momssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal anføres i angivelsen.

I *stk. 4* foreslås fastsat, at ændringer af en afgiftsangivelse efter indsendelsen skal medtages i en efterfølgende angivelse inden for tre år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes. Den efterfølgende angivelse skal angive det relevante forbrugsmedlemsland, afgiftsperioden og det momsbeløb, der ændres. Denne regel kommer til at svare til den regel for ændringer af angivelser, der med dette lovforslag foreslås indført for EU-ordningen og ikke-EU-ordningen, jf. bemærkningerne til lovforslagets nr. 38.

Det er i overensstemmelse med de bagvedliggende EU-regler og på linje med reglerne i de to øvrige særordninger (ikke-EU-ordningen og EU-ordningen) ikke muligt at fradrage købsmoms i importordningen, hvorfor virksomhederne kan søge godtgørelse af momsen efter reglerne i § 45, stk. 1. Det vil sige, at såfremt virksomheden har momsudgifter her i landet som følge af indkøb her, der anvendes i forbindelse med leveringerne omfattet af importordningen, kan virksomheden søge om godtgørelse af denne moms.

Da anmodning om godtgørelse er administrativt byrdefuldt for virksomhederne, foreslås det i § 66 q, at der indsættes en bestemmelse om, at hvis virksomheden har aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af importordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i importordningen fradrages i den afgiftsangivelse, der skal indgives i forbindelse med momsregistreringen. Tilsvarende regel foreslås ved dette lovforslag indsat i EU-ordningen og ikke-EU-ordningen, jf. lovforslagets § 1, nr. 29.

I § 66 r foreslås der regler for regnskabsførelse. Det foreslås, at en virksomhed, der anvender importordningen, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. En formidler skal føre regnskab for hver af de virksomheder, som vedkommende repræsenterer. Regnskaberne skal være tilstrækkelig detaljerede til, at forbrugsmedlemslandets skattemyndigheder kan fastslå, at afgiftsangivelsen er korrekt. Regnskaberne skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for forbrugsmedlemslandet og for identifikationsmedlemslandet. Regnskaberne skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

De nærmere regnskabskrav er fastsat i Rådets gennemførelsesforordning til momssystemdirektivet, som er direkte gældende. Der er lignende regnskabskrav ved anvendelse af EU-ordningen og ikke-EU-ordningen i momslovens § 66 h, som ved dette lovforslags § 1, nr. 39, tilrettes de udvidede ordninger. Også for disse ordninger er de nærmere regnskabskrav fastsat i Rådets gennemførelsesforordning.

Det er frivilligt at anvende One Stop Shop ordningerne og derfor også importordningen. Det foreslås fastsat i § 66 s, at en virksomhed altid kan ophøre med at anvende ordningen. Forslaget betyder, at har virksomheden efter ophøret fortsat fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, vil der skulle betales importmoms af disse varer. Det foreslås endvidere, at hvis Danmark er identifikationsmedlemsland, skal underretning om ophøret ske til Skatteforvaltningen senest 15 dage før udløbet af den måned, i hvilken vedkommende vil ophøre med at bruge ordningen. Ophøret får virkning fra den 1. dag i måneden efter underretningen.

I § 66 t foreslås der regler for, hvornår en virksomhed og en formidler skal slettes fra importordningens identifikationsregister og dermed ikke længere har tilladelse til at anvende ordningen. Det er identifikationsmedlemslandet, der foretager sletningen. EU-reglerne for sletning og udelukkelse af virksomheder og formidlere fra importordningen findes i momssystemdirektivets artikel 369r. Herudover er der fastsat nærmere bestemmelser i Rådets gennemførelsesfor-

ordning til momssystemdirektivet, som er direkte gældende i alle EU-lande. Af hensyn til at sikre klarhed og sammenhæng i momslovens regler er visse af forordningens bestemmelser gengivet i loven.

Stk. 1 indeholder regler for de virksomheder, der ikke anvender en formidler. Det foreslås, at en sådan virksomhed slettes, hvis denne meddeler, at den ikke længere har aktiviteter omfattet af ordningen, eller hvis det på anden måde kan antages, at aktiviteterne er ophørt. Herudover slettes virksomheden, hvis kravene til at deltage i ordningen ikke længere er opfyldt, og hvis virksomheden gentagne gange undlader at overholde reglerne for ordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at en formidler slettes, hvis denne i en periode på to på hinanden følgende kalenderkvartaler ikke har fungeret som formidler, hvis formidleren ikke længere opfylder betingelserne for at anvende ordningen, og hvis vedkommende gentagne gange undlader at overholde reglerne for ordningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at en virksomhed, der anvender en formidler, slettes, hvis formidleren meddeler, at virksomhedens aktiviteter omfattet af ordningen er ophørt, eller hvis det på anden måde kan antages, at aktiviteterne er ophørt. Herudover slettes virksomheden, hvis kravene til at deltage i ordningen ikke længere er opfyldt, og hvis virksomheden gang på gang undlader at overholde reglerne for ordningen. Endelig foreslås det, at virksomheden slettes, hvis formidleren meddeler, at den ikke længere repræsenterer vedkommende.

I Rådets gennemførelsesforordning artikel 58a er fastsat, at en afgiftspligtig person i en periode på to år ikke har foretaget leveringer omfattet af ordningen, antages denne at være ophørt med sin afgiftspligtige virksomhed. Endvidere er der i forordningens § 58b, stk. 2, fastsat nærmere bestemmelser for, hvornår en virksomhed eller formidler anses for gentagne gange at undlade at overholde reglerne.

I *stk. 4* foreslås fastsat, at hvis en virksomhed eller formidler er slettet af identifikationsregistret, fordi vedkommende gentagne gange ikke har overholdt reglerne for importordningen, udelukkes denne fra ordningen i to år efter den angivelsesperiode, hvori udelukkelsen skete. Hvis udelukkelsen af virksomheden alene skyldes, at formidleren ikke har overholdt reglerne, gælder udelukkelsen på to år ikke. I disse tilfælde skal virksomheden udpege en anden formidler. Denne bestemmelse findes i Rådets gennemførelsesforordning § 58b, stk. 1.

I § 66 u foreslås det, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for anvendelse af importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland. Som omtalt ovenfor er det hensigten i moms bekendtgørelsen at fastsætte nærmere regler for de oplysninger, som virksomheder og formidlere skal afgive, når de tilkendegiver, at de ønsker at tilslutte sig importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland og en regel om, at der skal ske underretning, hvis tidligere afgivne oplysninger ændrer sig. Desuden er det hensigten at fastsætte nærmere bestemmelser

om afgiftsangivelsens indhold og bestemmelser i relation til betaling af afgiften.

Ønsker en virksomhed med fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU ikke at anvende importordningen IOSS, skal der i henhold til lovforslaget betales importmoms ved indførslen i EU uanset varernes værdi. Det er aftageren af varen, det vil sige forbrugeren, der er betalingspligtig, men det er som hovedregel postvæsen eller den kurer, der ved importen håndterer varen, der opkræver importmomsen hos forbrugerne og indbetaler momsbeløbet til Skatteforvaltningen.

Der er i EU-landene uens regler for, hvordan importmoms skal angives og indbetales. I nogle lande skal den angives og indbetales for hver enkelt forsendelse, i andre samlet for en uges forsendelser, mens andre lande igen har månedlige angivelser og betalinger. For at lette de administrative byrder hos postvæsen, kurerer m.v. og dermed nedsætte omkostningerne i forbindelse med opkrævning af importmomsen hos forbrugerne samt angivelse og indbetaling af denne, er det vedtaget i Rådets direktiver 2017/2455/EU og 2019/1995/EU, at der skal indføres en forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms. Denne ordning foreslås indsat i lovens §§ 66 v – 66 y under overskriften ”Forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms”.

I § 66 v foreslås det, at hvis importordningen ikke anvendes, kan den person, der på vegne af den person, til hvem varerne er bestemt (forbrugeren), håndterer varerne i relation til forpligtelserne overfor Skatteforvaltningen, bruge en forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms ved indførsel for så vidt angår varer, hvis forsendelse eller transport afsluttes her i landet. Efter gældende praksis kan postvæsen, kurerer m.v., opkræve importmomsen af kunderne (forbrugerne) og indbetale denne moms periodevis og således ikke for hver enkelt import. Kurererne anvender samme regler som importvirksomheder, der er registreret efter toldlovens § 29, og som har henstand med betalingen af importmomsen efter toldlovens § 30, mens postvæsenet afregner importmomsen periodevis, men ikke nødvendigvis med fast månedsafregning.

I § 66 x, *stk. 1*, foreslås det fastsat, at det ved brug af ordningen i § 66 v skal gælde, at den person, til hvem varerne er bestemt, er betalingspligtig for moms, og den person, der håndterer varerne, opkræver importmomsen fra denne person, og foretager indbetalingen af moms til Skatteforvaltningen og hæfter solidarisk for denne moms.

I *stk. 2* foreslås det, at den person, der frembyder varerne ved indførslen og ønsker at anvende den forenkledede ordning for angivelse og betaling af importmoms, forud for anvendelse af ordningen skal ansøge Skatteforvaltningen om tilladelse hertil. Det foreslås, at der gives tilladelse, hvis ansøgeren er eller kan blive importregistreret efter toldlovens § 29, herunder at personer, som ikke er etableret i et EU-land, skal registreres ved en her i landet etableret og solidarisk hæftende repræsentant. I henhold til toldlovens § 29 kan Skatteforvaltningen kræve, at ansøgeren skal fremlægge relevante økonomiske oplysninger om virksomheden samt om den forventede import af varer. Hvis forvaltningen konkret skøn-

ner, at der er nærliggende risiko for, at importmomsen ikke betales rettidigt, vil importregistrering og dermed også registrering for anvendelse af den forenkledede ordning kunne nægtes.

I *stk. 3* foreslås det, at den person, der håndterer varerne, skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at den person, til hvem varerne er bestemt, betaler den korrekte moms.

I § 66 y, *stk. 1*, foreslås det, at importmoms opkrævet i henhold til den forenkledede ordning anses for angivet ved de månedlige importspecifikationer dannet på baggrund af afgivne elektroniske toldangivelser. I tilfælde hvor skyldig importmoms ikke er medtaget i importspecifikationen, påhviler det dog den person, der gør brug af den forenkledede ordning, efter påkrav at betale manglende beløb. Den person, der anvender den forenkledede ordning, skal således ikke indsende en egentlig momsangivelse. Disse regler svarer til reglerne i toldlovens §§ 29 og 30 for importørregistrerede virksomheder med henstand med betaling af told og moms, hvilket er samme regler som kurererne i praksis også anvender. Postvæsenet har ikke efter toldreglerne hidtil skulle indgive elektroniske toldangivelser og har dermed ikke modtaget importspecifikationer. For at sikre, at postvæsenet kan anvende den gældende forenkledede ordning, indtil de begynder at indgive sådanne toldangivelser, der gennem Skatteforvaltningens importsystem kan danne baggrund for importspecifikationer, foreslås det i fastsat i *stk. 2*, at modtageren bruger af den forenkledede ordning ikke en importspecifikation, eller finder brugeren af ordningen selv fejl i specifikationen, skal vedkommende selv indsende en angivelse over afgiftsperiodens skyldige importmoms til Skatteforvaltningen senest på tidspunktet for indbetalingen af moms. Disse oplysninger om afgiftsperiodens forsendelser og importmoms findes hos postvæsenet, kurerer m.v., idet disse skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen, jf. bemærkningerne nedenfor til det foreslåede *stk. 4*.

I *stk. 3* foreslås det, at afregningsperioden bliver kalendermåneden, og at importmomsen for en afregningsperiode skal indbetales senest den 16. i måneden efter. Hermed vil afregningsperioden og betalingsfristen komme til at svare til gældende afregningsperiode og betalingsfrist for virksomheder, der er importregistrerede efter toldlovens § 29 og i henhold til toldlovens § 30 har henstand med betaling af told og importmoms. Efter den gældende forenkledede ordning anvender kurerer den nu foreslåede afregningsperiode og betalingsfrist, mens postvæsenet ikke nødvendigvis anvender samme periode og betalingsfrist, men dog ikke hverken en længere periode eller frist.

I *stk. 4* foreslås det fastsat, at den person, der bruger den forenkledede ordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. Dette regnskab skal være tilstrækkeligt detaljeret til, at Skatteforvaltningen kan fastslå, at den angivne moms er korrekt. Regnskabet skal efter anmodning fra Skatteforvaltningen gøres elektronisk tilgængeligt.

Til nr. 47

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering hos Skatteforvaltningen, § 74, stk. 5, om påbud om at efterleve reglerne for Skatteforvaltningens adgang til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om Skatteforvaltningens mulighed for at give en oplysningspligtig et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

Det foreslås indledningsvist, at henvisningen til § 47, stk. 7 og 8, i momslovens § 77 ændres til § 47, stk. 8 og 9. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der foreslås indsat et nyt *stk. 5* i § 47, jf. bemærkningerne til nr. 15, hvorfor den gældende § 47, stk. 5-8, bliver til § 47, stk. 6-9.

Derudover foreslås en udvidelse af området for, i hvilke situationer Skatteforvaltningen vil kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af et påbud.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen skal kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 c, stk. 1, eller en manglende efterlevelse af en pligt efter § 55 d til at lade eventuelle digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 22.

Det foreslås, at de daglige bøder vil kunne pålægges, indtil et påbud efter momslovens § 55 c, stk. 1, er opfyldt, eller en pligt efter § 55 d er opfyldt.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem. Konstateres det ved kontrol, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, vil Skatteforvaltningen således kunne pålægge virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet eller pligten opfyldes. Bøden vil skulle stiles til virksomheden.

Et påbud vil skulle indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle specificeres, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det vil skulle fremgå, at såfremt påbuddet ikke efterleveres inden for en nærmere fastsat frist, så vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde vil skulle fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Der gælder et almindeligt proportionalitetsprincip i relation til daglige tvangsbøder. Det betyder bl.a., at tvangsmidlet (de daglige tvangsbøder) ikke må stå i misforhold til undladelser.

Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den erhvervsdrivendes økonomiske formåen, således

at tvangsmidlet har effekt, men bødestørrelsen beror i øvrigt på et konkret skøn. En tvangsbøde vil mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af forhold.

De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og eventuelt inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Til nr. 48

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering hos Skatteforvaltningen, § 74, stk. 5, om påbud om at efterleve reglerne for Skatteforvaltningens adgang til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om Skatteforvaltningens mulighed for at give en oplysningspligtig et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

Efter momslovens § 47, stk. 7, kan Skatteforvaltningen give den afgiftspligtige et påbud om at efterleve de bestemmelser, der er fastsat i stk. 1-3, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6 om registrering m.v. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge den afgiftspligtige daglige bøder efter § 77, indtil påbuddet efterleves.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen vil kunne forsøge at fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse. I dette tilfælde, at virksomheden lader sig registrere, jf. momslovens § 47, stk. 1-3, at anmeldelse til registrering skal ske senest 8 dage inden påbegyndelse af registreringspligtig virksomhed, jf. momslovens § 47, stk. 5, 1. pkt., eller at ejeren eller den ansvarlige daglige ledelse af en virksomhed, der ophører med at drive registreringspligtig virksomhed, underretter Skatteforvaltningen om virksomhedens ophør senest 8 dage efter ophøret, jf. momslovens § 47, stk. 6.

Efter momslovens § 47, stk. 8, skal et sådant påbud indeholde en henvisning til den relevante bestemmelse og en anvisning af, hvilke konkrete handlinger eller foranstaltninger virksomheden skal gennemføre for at overholde den pågældende bestemmelse. Påbuddet skal gives skriftligt, og det skal fremgå heraf, at hvis påbuddet ikke efterleves inden for den angivne frist, kan modtageren heraf pålægges daglige bøder, indtil påbuddet efterleves.

Efter momslovens § 74, stk. 5, kan Skatteforvaltningen give en virksomhed påbud om at efterleve reglerne for adgangen til eftersyn samt udlevering og indsendelse af regnskabsmateriale efter momslovens § 74, stk. 1-4. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleves. Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at efterleve reglerne for adgangen til eftersyn

samt udlevering og indsendelse af regnskabsmateriale efter bestemmelserne i momslovens § 74, stk. 1-4. Skatteforvaltningen kan således pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleves.

Efter momslovens § 75, stk. 9, kan Skatteforvaltningen give den oplysningspligtige et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger efter momslovens § 75, stk. 1-5. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleves.

Det foreslås, at momslovens § 77, 1. pkt., ophæves og at bestemmelsen nyaffattes, således at manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 c, stk. 1, pligten til efter § 55 d at lade digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem, eller regler udstedt i medfør af momslovens § 55 e, stk. 1, også vil kunne sanktioneres med tvangsbøder, indtil påbuddet eller pligten er opfyldt.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse.

Det bemærkes, at det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 22, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 c, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, ligesom virksomheder, der vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil være forpligtet til at integrere eventuelle digitale betalingsløsninger i det digitale salgsregistreringssystem, jf. § 55 d.

Efter momslovens § 55 e vil skatteministeren kunne fastsætte regler om, hvilke brancher der skal omfattes af en generel pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen vil Skatteforvaltningen kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter regler udstedt i medfør af § 55 e, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 22.

De daglige bøder skal efter forslaget kunne pålægges, indtil et påbud er opfyldt.

Der vil således kunne anvendes tvangsbøder for at gennemtvinge et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, en pligt til efter § 55 d at lade digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem eller en pligt til generelt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, som følge af, at virksomheden tilhører en branche, som er omfattet af den generelle pligt til at skulle anvende digitale salgsregistreringssystemer.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem eller integration mellem eventuelle betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem. Det foreslås, at hvis det ved kontrol konstateres, at et påbud eller en pligt ikke er opfyldt, skal Skatteforvaltningen kunne pålægge virksomhedsejeren

eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet opfyldes. Bøden vil skulle stiles til virksomheden.

Et påbud skal indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle specificeres, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det vil skulle fremgå, at såfremt påbuddet ikke efterleves inden for en nærmere fastsat frist, så vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde vil skulle fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Der gælder et almindeligt proportionalitetsprincip i relation til daglige tvangsbøder. Det betyder bl.a., at tvangsmidlet (de daglige tvangsbøder) ikke må stå i misforhold til undladelsen.

Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den erhvervsdrivendes økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen beror i øvrigt på et konkret skøn. En tvangsbøde vil mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af forhold.

De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og eventuelt inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Der er med nyaffattelsen ikke tilsigtet ændringer i forhold til gældende ret for så vidt angår anvendelsen af bestemmelsen i relation til momslovens § 47, stk. 7 og 8, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9.

Til nr. 49

Det foreslås, at henvisningen til stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6, ændres til stk. 6, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 7. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der foreslås indsat et nyt stk. 5 i § 47, jf. bemærkningerne til nr. 15, hvorfor den gældende § 47, stk. 5-8, bliver til § 47, stk. 6-9.

Til nr. 50

Momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, indeholder en opremsning af en række af momslovens bestemmelser, som indeholder forskellige forpligtelser. Der er bødestraf for overtrædelse af de bestemmelser, som er omfattet af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 c eller har pligt hertil efter regler udstedt i medfør af § 55 e, vil skulle integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder kravet om integration mellem betalingsløsning og det digitale salgsregistreringssystem, vil skulle kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når kravet om integration mellem det digitale salgsregistreringssystem og eventuelle betalingsløsninger ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse vil være uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af kravet om integration mellem digitale betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem, vil det være af afgørende betydning, at et sådant krav vil kunne sanktioneres – i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af kravet om integration mellem eventuelle betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 d, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det er hensigten med forslaget, at sanktionen som udgangspunkt herefter vil skulle stige med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Henvisningen til § 55 d i momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 48, betyder, at det vil blive gjort muligt at sanktionere overtrædelse af kravet om at integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet med bøde, jf. momslovens § 55 d.

Til nr. 51

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

I lovforslagets § 1, nr. 22, foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 c, stk. 1, hvorefter Skatteforvaltningen vil kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 c, stk. 1, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når et eventuelt påbud efter § 55 c, stk. 1, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil det være af afgørende betydning, at et sådant påbud vil kunne sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det er hensigten med forslaget, at sanktionen som udgangspunkt herefter vil skulle stige med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe undladelsen af at efterkomme et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Til nr. 52

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Momslovens § 29, stk. 2, fastsætter, hvordan momsgrundlaget skal opgøres ved handel, når der er interessefællesskab mellem køber og sælger. Reglerne om interessefællesskab i momsloven skal anvendes i specifikke situationer, hvor modværdien enten er lavere end indkøbs- og fremstillingsprisen eller højere end normalværdien. Dvs. når modværdien for en momspligtig leverance er lavere end kostprisen, og modtageren ikke har fuld fradragsret efter momslovens § 37, stk. 1, når modværdien for en momsfristaget leverance, jf. momslovens § 13, er lavere end kostprisen, og leverandøren har delvis fradragsret efter momslovens § 38, stk. 1, og når modværdien for en momspligtig leverance er højere end normalværdien, og leverandøren har delvis fradragsret efter momslovens § 38, stk. 1.

Der er som udgangspunkt ingen definition af begrebet interessefællesskab, men der er en formodning for, at der foreligger interessefællesskab i momslovens forstand, når parterne er nært forbundet gennem familie eller andre nære personlige bindinger, parterne er nært forbundet gennem retlige, ledelsesmæssige eller medlemsmæssige bindinger, eller når en af parterne har økonomisk interesse i den anden parts virksomhed eller ejendom.

Momsgrundlaget er normalværdien, defineret som det beløb, som en kunde i samme omsætningsled, som det, hvori leverancen finder sted, under frie konkurrencevilkår skulle have betalt for de pågældende varer eller ydelser til en selvstændig leverandør her i landet på tidspunktet for transaktionen.

Efter momslovens § 38, stk. 3, 1. pkt., kan Skatteforvaltningen efter forudgående ansøgning give tilladelse til eller

påbyde, at fradragsretten i virksomheder med flere sektorer opgøres særskilt for hver sektor inden for virksomheden.

Afgiftspligtige personer, som driver flere forskellige virksomheder, eller har forskellige driftsaktiviteter i virksomheden, kan anmode om tilladelse til, at det delvise fradrag for fællesomkostninger efter momslovens § 38, stk. 3, opgøres for en del af virksomheden.

Baggrunden for reglen om sektorisk opdeling er, at der som udgangspunkt skal opgøres én samlet momsfradragsprocent, som anvendes på alle fællesomkostninger. Ved beregningen af denne momsfradragsprocent anvendes den afgiftspligtige persons samlede omsætning. Der kan derved opstå en skævridning af fradraget for fællesomkostninger, der kun anvendes i en sektor af virksomheden.

Reglerne skal således sikre, at fradragsretten for fællesomkostninger i sektoren, i højere grad svarer til den faktiske anvendelse af fællesomkostningen, end hvis den generelle fradragsprocent, som er beregnet ud fra den afgiftspligtige persons samlede omsætning, blev anvendt.

Der er med nyaffattelsen ikke tilsigtet ændringer i forhold til gældende ret for så vidt angår anvendelsen af bestemmelsen i relation til momslovens § 29, stk. 2, og § 38, stk. 3, 1. pkt.

Det bemærkes, at det i lovforslagets § 1, nr. 22, foreslås dels, at Skatteforvaltningen skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 c, stk. 1, dels at skatteministeren ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte regler om, at udvalgte brancher generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 e. I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 c, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 e skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når et eventuelt påbud efter § 55 c, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 e ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om eller en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, er det af afgørende betydning, at et sådant påbud eller en sådan pligt kan sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det er hensigten med forslaget, at sanktionen som udgangspunkt herefter vil skulle stige med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag

foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe tilsidesættelse af et påbud om eller en overtrædelse af en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen vil den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader af efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 c, stk. 1, eller en pligt efter § 55 e kunne straffes med bøde.

Til § 2

Til nr. 1

Efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, 1. pkt., kan en lønaftale mellem ægtefæller, der begge deltager i driften af den ene ægtefælles eller begges erhvervsvirksomhed, tillægges skattemæssig virkning, hvis pligterne til at indeholde og indbetale A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt beløb, som skal indeholdes efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overholdes.

Kildeskattelovens § 48, stk. 5, omhandler fastsættelsen af den indeholdelsesprocent, der påføres skattekortet, og dermed den procent, arbejdsgivere m.v. bruger ved indeholdelse af skat ved udbetaling af løn m.v. Det fremgår af bestemmelsens 5. pkt., at til den indeholdelsesprocent, der er opgjort for indeholdelse af A-skat, lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsen i kildeskattelovens § 48, stk. 7, omhandler udstedelse af frikort til personer med så små indkomster, at det ikke forventes, at vedkommende vil skulle betale indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejendomsværdiskat og kirkeskat. Af bestemmelsens 3. pkt. fremgår, at hvis der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen i stedet for et frikort et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsen om lønindeholdelse i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, suppleres af § 10 a i samme lov om særskilt lønindeholdelse.

Det følger af bestemmelsen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav, der skyldes, at skyldneren i forbindelse med en særskilt lønindeholdelse har modtaget et for meget indeholdt beløb, der viser sig at være udbetalt med urette, biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens

med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Særskilt lønindeholdelse er en særlig form for lønindeholdelse, der supplerer den almindelige lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Særskilt lønindeholdelse kan gennemføres, selv om der også foretages almindelig lønindeholdelse i forhold til skyldneren.

Når der gennemføres særskilt lønindeholdelse over for en skyldner, sker det på samme måde, som ved almindelig lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det vil sige, at trækprocenten på skyldnerens skattekort forhøjes. For en skyldner under lønindeholdelse udgøres trækprocenten på skattekortet således af indeholdelsesprocenten til brug for A-skattetræk og lønindeholdelsesprocenten, som udgøres af summen af en særskilt lønindeholdelsesprocent og/eller en almindelig lønindeholdelsesprocent. En arbejdsgiver m.v. vil ikke ud fra oplysningerne på skattekortet kunne afgøre, hvilken del af det indeholdte beløb der udgøres af henholdsvis A-skat, en særskilt lønindeholdelsesprocent og en almindelig lønindeholdelsesprocent.

Imidlertid indeholder kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, eller § 48, stk. 5 eller 7, ikke henvisninger til reglen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås derfor at indsætte en henvisning til § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, og § 48, stk. 5 og 7.

Det foreslås således, at det skal være en forudsætning for, at en lønaftale mellem ægtefæller skal kunne tillægges skattemæssig virkning, at pligterne til at indeholde og indbetale A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt beløb, som skal indeholdes efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overholdes. Det er derved de samlede forpligtelser til indeholdelse og indbetaling, der skal overholdes, herunder pligten til at foretage særskilt lønindeholdelse efter i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der foreslås herudover, at der til den indeholdelsesprocent, der er opgjort for indeholdelse af A-skat, vil skulle lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og en eventuel særskilt lønindeholdelsesprocent efter samme lovs § 10 a.

Det foreslås endelig, at hvis der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller særskilt lønindeholdelse efter samme lovs § 10 a, vil Skatteforvaltningen i stedet for et frikort skulle udstede skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenterne efter disse bestemmelser.

Til nr. 2

Når A-indkomst udbetales gennem Lønmodtagernes Garantifond, påhviler det efter kildeskattelovens § 83, stk. 1, den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af Lønmodtagernes Garantifond at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag til det of-

fentlige, som Lønmodtagernes Garantifond efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond fratrækker inden udbetalingen.

I lovforslagets § 2, nr. 2, foreslås det, at også eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil skulle fratrækkes, forinden Lønmodtagernes Garantifond foretager udbetaling af feriegodtgørelse, og at arbejdsgiveren hæfter for beløbene.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at Skatteforvaltningen har mulighed for at foretage lønindeholdelse hos skyldnere, som ikke betaler deres gæld inden for en nærmere angivet betalingsfrist. Lønindeholdelse foretages i praksis ved, at Skatteforvaltningen forhøjer trækprocenten på skyldnerens skattekort, hvorved skyldneren får udbetalt mindre i løn eller dagpenge m.v., end skyldneren ellers skulle have haft. Det lønindeholdte beløb benytter Skatteforvaltningen til at afdrage på skyldneres gæld.

I forbindelse med udbetaling af A-indkomst skal den indeholdelsespligtige – typisk en arbejdsgiver – indeholde og indberette A-skat m.v., som beregnes på grundlag af skattekortoplysningerne for den skattepligtige. Skattekortet indeholder oplysninger om trækprocent og fradrag. Lønindeholdelse sker gennem A-skattetrækket, så virksomhederne alene skal indeholde og afregne et samlet beløb. Det fremgår herefter ikke af skattekortet, hvilken del der er A-skat, og hvilken del der er udtryk for lønindeholdelse. Et pålæg om lønindeholdelse er således ikke rettet til den enkelte arbejdsgiver, men til alle, som udbetaler A-indkomst. I og med at lønindeholdelse sker ved skattetrækket, er lønindeholdelsen indregnet i trækprocenten på det skattekort, en arbejdsgiver modtager eller rekvirerer. Lønindeholdelse gennem A-skattetrækket indebærer tillige, at reglerne for A-skat om indeholdelse, indbetaling af de indeholdte beløb, renter ved manglende indbetaling m.v. også kan anvendes på lønindeholdte beløb.

Da skattekortet indeholder en samlet trækprocent, vil den indeholdelsespligtige ikke kunne adskille den del af trækprocenten, der knytter sig henholdsvis til den egentlige afregning af A-skat m.v., almindelig lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller særskilt lønindeholdelse efter § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Lønmodtageren, dagpengemodtageren m.v., dvs. skyldneren, vil i forhold til restanceinddrivelsesmyndigheden blive frigjort fra betaling af beløb, der er indeholdt i indkomsten. Det gælder også i de tilfælde, hvor den indeholdelsespligtige ikke afregner beløbet, og uanset om Skatteforvaltningen har mulighed for at inddrive beløbet hos den indeholdelsespligtige. Har den indeholdelsespligtige indeholdt beløbet, skal det altså afskrives på skyldnerens restance, uanset om der sker afregning eller ej.

Beløb, som den indeholdelsespligtige ikke indeholder, hæfter den indeholdelsespligtige umiddelbart for, medmindre den indeholdelsespligtige kan godtgøre, at der ikke er udvist forsømmelighed, jf. kildeskattelovens § 69, stk. 1.

Samtidig vil lønmodtageren, dagpengemodtageren m.v. ikke være frigjort for betaling af eventuelle ikke indeholdte beløb, idet lønmodtageren, dagpengemodtageren m.v. hæfter for det beløb, der skulle have været indeholdt efter kildeskattelovens § 68.

Der er således tale om, at det beløb, der skal fratrækkes forinden udbetaling af feriegodtgørelse, og som træder i stedet for A-skat m.v., også omfatter eventuelle lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen er udtryk for, at Lønmodtagernes Garantifond heller ikke hæfter for eventuelle lønindeholdte beløb, som arbejdsgiveren skulle have opkrævet, indberettet og indbetalt, hvis ikke garantiordningen var blevet udløst.

Til nr. 3

Når A-indkomst udbetales gennem Lønmodtagernes Garantifond, påhviler det efter kildeskattelovens § 83, stk. 1, den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af Lønmodtagernes Garantifond, at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag til det offentlige, som Lønmodtagernes Garantifond efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond fratrækker forinden udbetalingen.

En tilsvarende ordning findes ikke for feriegarantiordninger og kollektivt aftalt garantier for uforrentet opsparingsordninger (fritvalgsordninger), særlige feriefridagsordninger eller søgnehelligdagsordninger.

Formålet med feriegarantiordninger er at sikre lønmodtageres krav på feriegodtgørelse i tilfælde af arbejdsgivers eventuelle konkurs, død, likvidation eller ophør af virksomhed, hvis arbejdsgiveren ikke selv kan betale kravet.

En aftalt fritvalgsordning indebærer, at lønmodtageren kan opspare en del af sin løn på en særlig konto og senere efter eget valg få den udbetalt som f.eks. løn eller overført til pension. Særlige feriedage følger som udgangspunkt de samme regler som ordinære feriedage. Betaling for feriefridagene sker dog ikke i form af feriegodtgørelse. Den konstante godtgørelse for særlige feriedage udgør 2½ pct. af lønnen i optjeningsåret. En søgnehelligdagsbetaling (S/H-ordning) skal dække løn, som lønmodtageren ikke ellers ville få på søgnehelligdage, hvor der ikke arbejdes. Udbetales saldoen i S/H-ordningen ikke, f.eks. fordi der lige i det år ikke er så mange søgnehelligdage i året, udbetales saldoen til lønmodtageren, f.eks. en gang om året og eventuelt sammen med feriepenge. I begge ordninger ligger pengene uforrentet hos arbejdsgiveren. Det er ikke alle overenskomster, hvor arbejdsgiverforeningen garanterer for søgnehelligdagsopsparing, særlig feriefridagsordning eller opsparing på en fritvalgsordning, men det er ofte forekommende.

Som følge af ændringen af bekendtgørelse om kildeskat, jf. bekendtgørelse nr. 1451 af 6. december 2018 om ændring af bekendtgørelse om kildeskat, vil arbejdsgivere først skulle indberette og indbetale A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af feriegodtgørelse, når løn-

modtageren holder ferie. I de situationer, hvor feriegaranti-forpligtelsen udløses, vil der således altid være ubetalt A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af den dækkede feriegodtgørelse. Dette har virkning fra 1. september 2020. Det har hidtil ikke været tilfældet, idet arbejdsgiveren har skullet afregne A-skat og arbejdsmarkedsbidrag af feriegodtgørelse løbende i takt med, at feriegodtgørelsen blev optjent. Feriegarantiordningerne ville således efter ændringen af bekendtgørelse om kildeskat principielt være forpligtet til at beregne, indberette og indbetale A-skat m.v. i forbindelse med udbetaling af feriegodtgørelse, som er A-indkomst.

Efter § 20, stk. 4, 5 og 6, i bekendtgørelse om kildeskat, beskattes udbetaling fra garanti for lønmodtagerens opsparede midler til søgnehelligdagsbetaling, særlige feriefridage og fritvalgsordninger også på udbetalingstidspunktet. En tilsvarende problemstilling knytter sig således til disse garantiordninger.

Som følge heraf foreslås det i lovforslagets § 2, nr. 3, at kildeskattelovens § 83, stk. 2, ophæves og at der i stedet ind sættes to nye stykker.

Det foreslås i den nye bestemmelse i kildeskattelovens § 83, stk. 2, at det, når der udbetales A-indkomst (feriegodtgørelse) gennem en feriegarantiordning eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning, påhviler den, der skulle have foretaget indeholdelse, hvis udbetalingen ikke var foretaget af den pågældende ordning, at foretage indbetaling til det offentlige af den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter § 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som den pågældende ordning fratrukker forinden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse foreslås herved at skulle finde anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med foranstående.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at feriegarantiordninger m.v. under samme vilkår og betingelser som Lønmodtagernes Garantifond ikke vil hæfte for den A-skat, det arbejdsmarkedsbidrag eller det eventuelle lønindeholdte beløb, som arbejdsgiveren skulle have opkrævet, indberettet og indbetalt, hvis ikke garantiordningen var blevet udløst. Bestemmelsen medfører også, at garantiordningerne i samme omfang som Lønmodtagernes Garantifond vil skulle indberette en række nærmere definerede oplysninger i forbindelse med udbetaling af A-indkomst (feriegodtgørelse), herunder oplysning om, hvilken arbejdsgiver der retteligt burde have indeholdt A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb, hvis ikke garantiordningen var blevet udløst.

Normalt er det den, for hvis regning udbetalingen sker, der er forpligtet til at indhente skattekort, beregne og indeholde A-skat m.v. og indberette de beregnede beløb, og det er ligeledes denne, der hæfter for de indeholdte beløb. Det foreslås, at disse regler vil skulle finde anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med foranstående. I situationer, hvor en garantiordning dækker feriegodtgørelse m.v. vil der herefter skulle ske en opsplnitning af disse for-

pligtelser mellem garantiordningen og arbejdsgiveren. Hvor det er garantiordningen, der indhenter skattekort og beregner og indberetter A-skat m.v., er det fortsat arbejdsgiveren, der hæfter for afregning af den beregnede A-skat m.v.

Derudover foreslås det i den nye bestemmelse i kildeskattelovens § 83, stk. 3, at det beløb, som Lønmodtagernes Garantifond vil skulle fratrage efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond, og beløb, som feriegarantiordningerne eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning vil skulle fratrage efter den foreslåede bestemmelse i kildeskattelovens § 83, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, i forhold til indkomstmodtageren, vil skulle træde i stedet for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af indkomsten, så lønmodtageren i forbindelse med årsopgørelsen vil blive godskrevet indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, henholdsvis få afskrevet det lønindeholdte beløb på vedkommendes gæld.

Efter den foreslåede bestemmelse vil lønmodtageren skulle godskrives den del af kravet, som arbejdsgiveren skulle have indeholdt som A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af indkomsten.

Den foreslåede bestemmelse er delvist en videreførelse af gældende ret, dog med den ændring, at beløb, som feriegarantiordninger m.v. fratrukker, forinden der sker udbetaling, i forhold til lønmodtageren vil skulle træde i stedet for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af indkomsten.

Efter den foreslåede ændring vil beløb, der fratrukes af henholdsvis Lønmodtagernes Garantifond og feriegarantiordninger m.v. i forbindelse med udbetaling af feriegodtgørelse m.v., skulle træde i stedet for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb, og beløbene vil skulle godskrives lønmodtageren i forbindelse med årsopgørelsen. Derved sikres lønmodtageren samme retsstilling, uanset om en løn m.v. dækkes af Lønmodtagernes Garantifond eller af en feriegarantiordning, eller om der er tale om en udbetaling fra en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning.

Lønmodtageren hæfter ikke for indeholdt A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb, som Lønmodtagernes Garantifond eller feriegarantiordningerne m.v. har beregnet. Tilsvarende gælder i relation til kildeskattelovens § 75 om strafansvar for den, der lader sig udbetale A-indkomst velvidende, at der ikke er indeholdt A-skat m.v. af indkomsten. Lønmodtageren vil således ikke kunne ifalde strafansvar efter kildeskattelovens § 75, når feriegarantiordningen m.v. har fratrukket A-skat m.v. inden udbetalingen.

Skatteforvaltningens krav på A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb er i det hele stillet på samme måde, som hvis udbetalingen til lønmodtageren ikke var foretaget af henholdsvis Lønmodtagernes Garantifond eller en feriegarantiordning m.v., men på sædvanlig vis af arbejdsgiveren.

Til § 3

Ved indberetning af beløb efter skatteindberetningslovens § 1 skal der bl.a. oplyses om størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag, det samlede beløb af indeholdt A-skat og beløb indeholdt efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vedrørende den enkelte modtager, jf. skatteindberetningslovens § 2, nr. 4.

Reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omhandler lønindeholdelse. Lønindeholdelse kan ske gennem A-skattetrækket, så virksomhederne alene skal indeholde og afregne et samlet beløb. Det fremgår herefter ikke af skattekortet, hvilken del der er A-skat, og hvilken del der er udtryk for lønindeholdelse. Et pålæg om lønindeholdelse er således ikke rettet til den enkelte arbejdsgiver, men til alle, som udbetaler A-indkomst. I og med at lønindeholdelse sker ved skattetrækket, er lønindeholdelsen indregnet i trækprocenten på det skattekort, en arbejdsgiver modtager eller rekvirerer. Lønindeholdelse gennem A-skattetrækket indebærer tillige, at reglerne for A-skat om indeholdelse, indbetaling af de indeholdte beløb, renter ved manglende indbetaling m.v. også kan anvendes på lønindeholdte beløb.

Det foreslås, at henvisningen i skatteindberetningslovens § 2, nr. 4, til § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres til en henvisning til §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter bestemmelsen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav, der skyldes, at skyldneren i forbindelse med en særskilt lønindeholdelse har modtaget et for meget indeholdt beløb, der viser sig at være udbetalt med urette, biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Særskilt lønindeholdelse er en særlig form for lønindeholdelse, der supplerer den almindelige lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Særskilt lønindeholdelse kan gennemføres, selv om der også foretages almindelig lønindeholdelse i forhold til skyldneren.

Når der gennemføres særskilt lønindeholdelse over for en skyldner, sker det på samme måde som ved almindelig lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det vil sige, at trækprocenten på skyldnerens skattekort forhøjes. For en skyldner under lønindeholdelse udgøres trækprocenten på skattekortet således af indeholdelsesprocenten til brug for A-skattedelen og lønindeholdelsesprocenten, som udgøres af summen af en særskilt lønindeholdelsesprocent og/eller en almindelig lønindeholdelsesprocent. En arbejdsgiver m.v. vil ikke ud fra oplysningerne på skattekortet kunne afgøre, hvilken del af de indeholdte beløb der udgøres af henholdsvis A-skat, en særskilt lønind-

eholdelsesprocent og en almindelig lønindeholdelsesprocent.

Det foreslås derfor at præcisere, at det, der skal indberettes efter skatteindberetningslovens § 2, nr. 4, er størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag, det samlede beløb af indeholdt A-skat og lønindeholdte beløb, hvad enten der er tale om almindelig lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller om der er tale om særskilt lønindeholdelse efter reglen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 4

Det følger af § 21 i lovekændtgørelse nr. 337 af 7. april 2016 om afgifter af spil med senere ændringer, at afgiftsperioden for udbud af væddemål (§ 6), puljevæddemål på heste- og hundevæddeløb (§ 7), landbaseret kasino (§ 10), onlinekasino (§ 11) og gevinstgivende spilleautomater (§ 12) er kalendermåneden og for udbud af spil i forbindelse med offentlige forlystelser (§ 14) er afgiftsperioden kvartalet.

§ 7 fastsatte, at tilladelsesindehavere til udbud af puljevæddemål på heste- og hundevæddeløb skulle betale en afgift på 11 pct. af bruttospilindtægten og en tillægsafgift på 19 pct. af den del af den månedlige bruttospilindtægt, der oversteg 16,7 mio. kr.

Ved lov nr. 686 af 8. juni 2017 om ændring af lov om spil, lov om afgifter af spil og lov om Danske Spil A/S, der bl.a. liberaliserede væddemål på heste- og hundevæddeløb, blev § 7 ophævet og henvisningen til § 7 i § 21 udgik.

Ved lov nr. 1728 af 27. december 2018 blev afgiftsperioden for spil i forbindelse med offentlige forlystelser ændret fra kalendermåneden til kvartalet for at lette de administrative byrder for disse spiludbydere. Afgiftsperioden for de øvrige spil forblev den samme. Ved ændringen blev henvisningen til den ophævede § 7 indsat på ny.

Det foreslås, i § 21, stk. 1, 1. pkt., i lovekændtgørelse nr. 337 af 7. april 2016 om afgifter af spil med senere ændringer, at henvisningen til §§ 6, 7 og 10-12 ændres til §§ 6 og 10-12, således at henvisningen til den ophævede § 7 udgår. Forslaget betyder, at der ikke længere vil være en henvisning til en ophævet bestemmelse.

Til § 5

Ved lov nr. 1430 af 5. december 2018 om ændring af kildeskatteloven og forskellige andre love (Initiativer mod sort arbejde m.v.) blev der indført bestemmelser, hvorefter Skatteforvaltningen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (STAR) og kommunerne skal kunne pålægge en arbejdsgiver at foretage daglig digital registrering af oplysninger (logbog) om de personer, der er beskæftiget hos den pågældende arbejdsgiver. At arbejdsgivere skal kunne pålægges at foretage en digital registrering af oplysninger om de personer, der er beskæftiget hos arbejdsgiveren, betyder, at logbogen vil skulle gøres digital.

Efter kildeskattelovens § 86 A, stk. 1, kan Skatteforvaltningen pålægge arbejdsgivere at foretage daglig registrering af oplysninger om ansatte i en logbog. Beskæftigelsesministeren har i medfør af § 91, stk. 4, i lov om arbejdsløsheds-

forsikring m.v. fastsat nærmere regler om, hvilke oplysninger der skal fremgå af logbogen. Registreringerne i logbogen skal være fortløbende dateret og for hver af de beskæftigede indeholde oplysninger om dato, navn og cpr-nummer, hvilken løn der udbetales, og start- og forventet sluttidspunkt for arbejdet den pågældende dag, jf. § 12 i bekendtgørelse nr. 983 af 29. juni 2016 om tilsynet med de anerkendte arbejdsløshedskassers administration.

En logbog skal efter gældende ret på begæring forevises de ovennævnte myndigheder til brug for kontrol, jf. kildeskattelovens § 86 A, stk. 2, uanset hvilken af ovennævnte myndigheder pålægget er udstedt af.

Ved vedtagelsen af lovforslaget, der udmønter initiativet om den digitale logbog, var det forudsat, at den digitale logbog skulle gøres til en del af indkomstregisteret, og at arbejdsgiveres registrering af oplysninger i relation til den digitale logbog skulle ske i indkomstregisteret, og at dette skulle træde i kraft den 1. juli 2020, jf. § 9, stk. 2, i lov nr. 1430 af 5. december 2018 om ændring af kildeskatteloven og forskellige andre love (Initiativer mod sort arbejde m.v.). Det har imidlertid vist sig ganske vanskeligt at gennemføre initiativet i regi af indkomstregisteret.

Det foreslås som følge heraf at nyaffatte § 9, stk. 2, i lov nr. 1430 af 5. december 2018 om ændring af kildeskatteloven og forskellige andre love (Initiativer mod sort arbejde m.v.). Det foreslås således at bemyndige skatteministeren til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for §§ 1, nr. 2, og §§ 2, 7 og 8.

Den i lovforslagets § 5 foreslåede bestemmelse om at ændre ikrafttrædelsesreglen (ikrafttrædelse 1. juli 2020) for den digitale logbog til en bemyndigelse til skatteministeren til at sætte initiativet i kraft er nødvendig, da der ikke foreligger en endelig afklaring af, hvilke systemer der mest hensigtsmæssigt vil kunne understøtte den digitale logbog.

Når den endelige afklaring heraf foreligger, herunder omfanget af nødvendig systemudvikling og -tilpasning, vil skatteministeren kunne fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for de omhandlede bestemmelser. En bemyndigelse til skatteministeren vil således betyde, at Skatteforvaltningen får den nødvendige tid til at foretage såvel den endelige afklaring i forhold til den systemmæssige understøttelse af den digitale logbog som den egentlige systemudvikling og -tilpasning.

Til § 6

Ved lov nr. 1310 af 6. december 2019 blev bestemmelserne i momslovens §§ 55 b-55 d om digitale salgsregistreringssystemer indsat. Af lovt tekniske årsager foreslås det at ophæve de vedtagne endnu ikke ikrafttrådte bestemmelser. Det foreslås, at §§ 55 b-55 d genfremføres som §§ 55 c-55 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 22.

Til § 7

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 30. juni 2020, jf. dog *stk. 2* og *3*. Dette skyldes, at det ved lovforslagets § 5 foreslås at affatte § 9, stk. 2, i lov nr. 1430 af 5. december 2018, der er en ikrafttrædelsesbestemmelse om, at

dele af lov nr. 1430 af 5. december 2018 træder i kraft den 1. juli 2020. For at undgå tvivl er det nødvendigt, at denne lovs § 5 træder i kraft, før § 9, stk. 2, i lov 1430 af 5. december 2018 sætter dele af lov nr. 1430 af 5. december 2018 i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1-21, nr. 22, for så vidt angår momslovens § 55 b, og § 1, nr. 23-46 og 49, og §§ 2-4 træder i kraft den 1. januar 2021.

Det foreslås, at momslovens § 55 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, skal træde i kraft den 1. januar 2021, da moderniseringen af momsreglerne for e-handel skal træde i kraft den 1. januar 2021, mens bestemmelserne i momslovens §§ 55 c-55 e, som også affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, først skal sættes i kraft på et senere tidspunkt, da systemunderstøttelsen endnu ikke er klar.

Det foreslås i *stk. 3*, at Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 22, for så vidt angår momslovens §§ 55 c-55 e i momsloven, og for § 1, nr. 47, 48 og 50-52. Skatteministeren kan herunder fastsætte, at momslovens §§ 55 c-55 e, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22, og § 1, nr. 47, 48 og 50-52, træder i kraft på forskellige tidspunkter. Det er hensigten, at bestemmelserne i §§ 55 c-55 e vil blive sat i kraft i kronologisk rækkefølge.

Bemyndigelsen til, at skatteministeren kan fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for momslovens §§ 55 c-55 e i momsloven, er nødvendig, da der endnu ikke foreligger en endelig afklaring af, hvordan data fra de digitale salgsregistreringssystemer vil skulle overføres til Skatteforvaltningen. Når den endelige afklaring heraf foreligger, herunder omfanget af eventuel nødvendig systemudvikling og -tilpasning, vil skatteministeren kunne fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for de nævnte bestemmelser.

Det forudsættes, at momslovens §§ 55 c og 55 d skal træde i kraft samtidig, når det er afklaret, hvordan data fra de digitale salgsregistreringssystemer kan overføres til Skatteforvaltningen, og at momslovens § 55 e vil træde i kraft efterfølgende, når virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher har haft en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder.

Derudover sikrer bemyndigelsesbestemmelsen fleksibilitet i forhold til at kunne sikre, at de danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer får den nødvendige tid til at kunne tilpasse og udvikle de digitale salgsregistreringssystemer, så systemerne lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav.

Enkelte danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer er formentlig allerede i stand til at levere digitale salgsregistreringssystemer, der lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav. Henset til et ønske om at sikre en velfungerende konkurrence på det danske marked vil det dog være hensigtsmæssigt med en udviklings- og tilpasningsperiode, som tilgodeser udbydere af digitale salgsregistreringssystemer. En bemyndigelse til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet vil således kunne modvirke, at specifikke

udbydere af salgsregistreringssystemer favoriseres med konkurrenceforvridning til følge.

Endelig vil det skulle sikres, at virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher gives en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder.

Bestemmelsen indebærer, at skatteministeren vil kunne sætte de bestemmelser, der relaterer sig til digitale salgsregi-

streringssystemer, i kraft, når dels den nødvendige systemudvikling og -tilpasning hos Skatteforvaltningen er på plads, dels når udbydere af digitale salgsregistreringssystemer kan udbyde systemer med de påkrævede krav.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende lov**Lovforslaget*

§ 1

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets trettende direktiv 86/560/EØF af 17. november 1986 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område, EF-Tidende 1986, nr. L 326, side 40, Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, EU-Tidende 2006, nr. L 347, side 1, Rådets direktiv 2006/138/EF af 19. december 2006 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem hvad angår anvendelsesperioden for merværdiafgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektronisk leverede tjenesteydelser, EU-Tidende 2006, nr. L 384, side 92, Rådets direktiv 2008/8/EF af 12. februar 2008 om ændring af direktiv 2006/112/EF med hensyn til leveringsstedet for tjenesteydelser, EU-Tidende 2008, nr. L 44, side 11, Rådets direktiv 2008/9/EF af 12. februar 2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat, EU-Tidende 2008, nr. L 44, side 23, Rådets direktiv 2008/117/EF af 16. december 2008 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem med henblik på forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet, EU-Tidende 2009, nr. L 14, side 7, Rådets direktiv 2009/69/EF af 25. juni 2009 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles mervær-

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 26. september 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1548 af 18. december 2018, § 4 i lov nr. 1295 af 5. december 2019, § 1 i lov nr. 1310 af 6. december 2019 og lov nr. 1434 af 17. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I fodnote 1 til lovens titel ændres »dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU« til: »Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017«, »L 311, side 3, og« ændres til: »L 311, side 3,« og »L 83, side 42« ændres til: »L 83, side 42, og Rådets direktiv 2019/1995/EU af 21. november 2019 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår bestemmelserne om fjernsalg af varer og visse indenlandske leveringer af varer, EU-Tidende 2019, nr. L 310, side 1«.

diavgiftssystem for så vidt angår afgiftssvig i forbindelse med indførsel, EU-Tidende 2009, nr. L 175, side 12, Rådets direktiv 2009/132/EF af 19. oktober 2009 om fastlæggelse af anvendelsesområdet for artikel 143, litra b) og c), i direktiv 2006/112/EF for så vidt angår fritagelse for merværdiafgift ved visse former for endelig indførsel af goder, EU-Tidende 2009, nr. L 292, side 5, Rådets direktiv 2009/162/EU af 22. december 2009 om ændring af visse bestemmelser i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem, EU-Tidende 2010, nr. L 10, side 14, Rådets direktiv 2010/23/EU af 16. marts 2010 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår en fakultativ og midlertidig anvendelse af ordningen for omvendt betalingspligt ved levering af bestemte tjenesteydelser, som kan være udsat for svig, EU-Tidende 2010, nr. L 72, side 1, Rådets direktiv 2010/45/EU af 13. juli 2010 om ændring af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem for så vidt angår faktureringsreglerne, EU-Tidende 2010, nr. L 189, side 1, Rådets direktiv 2013/43/EU af 22. juli 2013 om ændring af momssystemdirektivet for så vidt angår en fakultativ og midlertidig anvendelse af ordningen for omvendt betalingspligt ved levering af bestemte varer og tjenesteydelser, som kan være udsat for svig, EU-Tidende 2013, nr. L 201, side 4-6, Rådets direktiv 2013/61/EU af 17. december 2013 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2008/118/EF hvad angår de franske regioner i den yderste periferi og særlig Mayotte, EU-Tidende 2013, nr. L 353, side 5-6, Rådets direktiv 2016/1065/EU af 27. juni 2016 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår behandlingen af vouchere, EU-Tidende 2016, L 177, side 9, dele af Rådets direktiv 2017/2455/EU af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer, EU-Tidende 2017, L 348, side 7, og Rådets direktiv 2018/1713/EU af 6. november 2018 om ændring af direktiv 2006/112/EF, for så vidt angår momssatser for bøger, aviser og tidskrifter, EU-Tidende 2018, nr. L 286, side 20.

2) I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Rådets forordning (EU) nr. 967/2012 af 9. oktober 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 290, side 1, og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1042/2013 af 7. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 284, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 4. Der betales afgift af varer og ydelser, der leveres mod vederlag her i landet. Ved levering af en vare forstås overdragelse af retten til som ejer at råde over et materielt gode. Levering af en ydelse omfatter enhver anden levering.

Stk. 2-5. - - -

2. I fodnote 2 til lovens titel ændres i 1. pkt. »L 290, side 1, og« til: »L 290, side 1,« og »L 284, side 1« ændres til: »L 284, side 1, og Rådets gennemførelsesforordning 2019/2026/EU af 21. november 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 313, side 14«.

3. Efter § 4 b indsættes:

»§ 4 c. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstige 150 euro, anses den afgiftspligtige person for selv at have modtaget og leveret disse varer.

Stk. 2. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade, såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler, formidler levering af varer inden for EU fra en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, til en ikkeafgiftspligtig person, anses den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, for selv at have modtaget og leveret disse varer.

Stk. 3. Ved fjernsalg af varer inden for EU forstås levering af varer, der af leverandøren eller på dennes vegne forsendes eller transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et andet EU-land end det, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til en køber afsluttes, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Køber er ikke registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.

2) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller på dennes vegne efter montering eller installering.

Stk. 4. Ved fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU forstås levering af varer, der af leverandøren eller på dennes vegne forsendes eller

§ 14. Leveringsstedet for varer er her i landet i følgende tilfælde:

1) - - -

2) Når varen forsendes eller transporteres og varen befinder sig her i landet på det tidspunkt, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren påbegyndes. Leveringsstedet er dog ikke her i landet, når varen installeres eller monteres i udlandet af leverandøren eller for dennes regning, eller når varen sælges ved fjernsalg til andre EU-lande og virksomheden er registreringspligtig for dette salg i det andet EU-land. Ved fjernsalg forstås salg af varer, bortset fra varer afgiftsberigtiget som brugte varer m.v. efter reglerne i kapitel 17 eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land, fra et EU-land til et andet EU-land, hvor varerne direkte eller indirekte forsendes eller transporteres af sælgeren eller på dennes vegne til en køber, der ikke er registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.

3) Når varen forsendes eller transporteres her til landet og varen installeres eller monteres her i landet af en udenlandsk leverandør eller for dennes regning eller varen sælges ved fjernsalg fra et andet EU-land, når virksomheden er registreringspligtig for dette salg her i landet, jf. § 48, stk. 3.

§ 14 a. Når samme varer leveres successivt, og disse varer forsendes eller transporteres fra et EU-land til et andet EU-land direkte fra den første le-

transporteres, herunder hvor leverandøren indirekte medvirker ved transporten eller forsendelsen af varerne, fra et sted uden for EU til en køber i EU, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Køber er ikke registreret efter §§ 47, 49-50 a eller 51 eller 51 a eller efter tilsvarende regler i et andet EU-land.

2) De leverede varer er hverken nye transportmidler eller varer, der med eller uden afprøvning leveres af leverandøren eller på dennes vegne efter montering eller installering.«

4. § 14, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., affattes således:

»Leveringsstedet er dog ikke her i landet, når varen installeres eller monteres i udlandet af leverandøren eller på denne vegne, eller når varen sælges ved fjernsalg, jf. §§ 14 b og 21 e.«

5. § 14, stk. 1, nr. 2, 3. pkt., ophæves.

6. I § 14, stk. 1, nr. 3, udgår »eller varen sælges ved fjernsalg fra et andet EU-land, når virksomheden er registreringspligtig for dette salg her i landet, jf. § 48, stk. 3«.

7. I § 14 a, indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på situationer, der er omfattet af § 4 c, stk. 1 og 2.«

verandør til den sidste kunde i kæden, henføres forsendelsen eller transporten kun til leveringen til mellemhandleren.

Stk. 2. Uanset stk. 1 henføres forsendelsen eller transporten kun til leveringen af varen foretaget af mellemhandleren, hvis mellemhandleren har meddelt leverandøren det momsregistreringsnummer, som vedkommende er blevet tildelt af det EU-land, hvorfra varerne forsendes eller transporteres.

Stk. 3. Ved anvendelsen af stk. 1 og 2 forstås ved "mellemhandler" enhver leverandør i kæden, bortset fra den første leverandør, som enten selv forsender eller transporterer varerne eller på sine vegne lader en tredjemand forsende eller transportere varerne.«

8. Efter § 14 a indsættes før overskriften før § 15:

»§ 14 b. For fjernsalg af varer inden for EU er leveringsstedet her i landet, når varerne befinder sig her i landet på tidspunktet, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren afsluttes.

Stk. 2. For fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til et andet EU-land end der, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til aftageren afsluttes, anses leveringsstedet for at være i det land, hvor varerne befinder sig på tidspunktet, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til aftageren afsluttes.

Stk. 3. For fjernsalg af varer indført fra et sted uden for EU til det EU-land, hvor forsendelsen eller transporten til aftageren afsluttes, anses leveringsstedet for at være i dette EU-land, forudsat at afgiftsangivelsen for disse varer foretages i henhold til reglerne for importordningen i kapitel 16.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på leveringer af brugte genstande, kunstgenstande, samlerobjekter og antikviteter eller på leveringer af brugte transportmidler, der pålægges moms i henhold til særordningen i kapitel 17.

§ 14 c. Når en afgiftspligtig person anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 1 og 2, henføres forsendelsen eller transporten af varerne til den levering, der er foretaget af denne afgiftspligtige person.«

§ 21 c. - - -

9. § 21 c, stk. 2 og 3, ophæves.

Stk. 2. Uanset stk. 1 er leveringsstedet i det land, hvor leverandøren er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted, når følgende betingelser er opfyldt:

1) Leverandøren leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted i et andet medlemsland end der, hvor leverandøren er etableret, og

2) den samlede værdi uden moms af leveringerne omfattet af nr. 1 overstiger ikke 10.000 euro omregnet til 74.415 kr. i det indeværende kalenderår, og dette var heller ikke tilfældet i det foregående kalenderår.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 2-5.

10. Efter § 21 d indsættes før overskriften før § 22:

»Særregel for begrænset salg inden for EU af elektronisk leverede ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester og fjernsalg af varer

§ 21 e. Uanset reglen for leveringssted i § 21 c for elektronisk leverede ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningsydelser samt reglen for leveringsstedet for fjernsalg af varer i § 14 b, stk. 1, er leveringsstedet i det land, hvor leverandøren er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted, når alle følgende betingelser er opfyldt:

1) Leverandøren er etableret eller, i mangel af et etableringssted, har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted i ét EU-land.

2) Ydelser leveres til ikkeafgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl eller sædvanligt opholdssted i et andet EU-land end der, hvor leverandøren er etableret, eller varerne forsendes eller transporteres til et andet EU-land end der, hvor leverandøren er etableret.

3) Den samlede værdi uden moms af leveringerne omfattet af nr. 2 ikke overstiger 10.000 euro i det indeværende kalenderår, hvilket heller ikke var tilfældet i det foregående kalenderår.

Stk. 2. Leverandøreren, der opfylder betingelserne i stk. 1, kan fravælge at anvende det efter stk. 1 fastlagte leveringssted, således at leveringsstedet i stedet fastlægges i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i kapitel 4. Dette valg skal gælde for en periode på mindst 2 kalenderår.«

§ 27. - - -

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. I afgiftsgrundlaget kan fradrages rabatter, der er betinget af vilkår, som ikke er opfyldt ved leveringen, for så vidt rabatten senere bliver effektiv. Fradraget foretages, når rabatten bliver effektiv, og er betinget af, at der udstedes kreditnota over den ydede rabat med angivelse af afgiften, jf. dog § 66 g, stk. 3. Tilsvarende gælder for andre prisafslag.

Stk. 5. - - -

Stk. 6. I afgiftsgrundlaget kan fradrages 80 pct. af konstaterede tab på uerholdelige fordringer vedrørende leverede varer og ydelser. Fradraget foretages, når tabet konstateres, jf. dog § 66 g, stk. 3. Såfremt fordringerne senere betales helt eller delvis, skal 80 pct. af modtagne beløb medregnes i afgiftsgrundlaget, medmindre betalingen opnås efter konkurslovens § 96. Beløbet medregnes i den afgiftsperiode, hvor betalingen finder sted, jf. dog § 66 g, stk. 3.

§ 36. Indførsel af varer fra steder uden for EU er fritaget for afgift

1-2) - - -

3) når varens samlede værdi ved erhvervsmæssige forsendelser ikke overstiger 80 kr. Afgiftsfritagelsen omfatter ikke alkoholholdige varer, parfume og toiletvand, tobak og tobaksvarer. Afgiftsfritagelsen i forbindelse med postordresalg omfatter

11. Efter § 23 indsættes:

»§ 23 a. Uanset § 23 er leveringstidspunktet og tidspunktet for afgiftens indtræden for leveringen af varer fra en afgiftspligtig person, der anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 1 og 2, og for leveringen af varer til denne afgiftspligtige det tidspunkt, hvor betalingen er accepteret.«

12. I § 27, *stk. 4, 2. pkt.*, og *stk. 6, 2. og 4. pkt.*, udgår », jf. dog § 66 g, stk. 3«.

13. Efter § 34 indsættes før overskriften før § 35:

»§ 34 a. Når en afgiftspligtig person anses for at have modtaget og leveret varerne i overensstemmelse med § 4 c, stk. 2, er levering af disse varer til denne afgiftspligtige person fritaget for afgift.«

14. § 36, *stk. 1, nr. 3*, affattes således:

»3) når afgift skal angives i henhold til importordningen i kapitel 16, og når det individuelle momsregistreringsnummer til anvendelse af denne særordning, som er tildelt leverandøren eller den formidler, der handler på vedkommendes vegne, i

ikke dansksprogede magasiner, tidsskrifter og lign., der sendes til Danmark fra lande uden for EU, samt magasiner, tidsskrifter og lign., der efter trykning i et EU-land sendes ud af EU for derfra at blive sendt til Danmark. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for gennemførelsen af afgiftsfriheden,

4-6) - - -

§ 47. - - -

Stk. 1-4. - - -

Stk. 7. Told- og skatteforvaltningen kan give den afgiftspligtige et påbud om at efterleve de i stk. 1-3, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6 fastsatte bestemmelser om registrering m.v. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge den afgiftspligtige daglige bøder efter § 77, indtil påbuddet efterleves.

Stk. 8. - - -

§ 48. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Afgiftspligtige personer, der leverer varer ved fjernsalg her til landet fra andre EU-lande, jf. § 14, nr. 3, skal uanset § 47, stk. 1 ikke registreres og betale afgift her i landet, når leveringen vedrører andre varer end punktafgiftspligtige varer, jf. § 34, stk. 1, nr. 3, og den samlede levering her til landet ved fjernsalg hverken i det løbende eller i det foregående kalenderår overstiger 280.000 kr.

52 a. - - -

Stk. 2. Faktureringspligten efter stk. 1 omfatter ikke

1) levering af varer eller ydelser, der er afgiftsfritaget efter § 13, hvis leveringsstedet for varerne og ydelserne er her i landet efter reglerne i kapitel 4, eller

2) levering af ydelser, der er afgiftsfritaget efter § 13, stk. 1, nr. 10 og 11, hvis leveringsstedet for

henhold til bestemmelser fastsat af skatteministeren, jf. § 66 u, senest ved indgivelsen af indførselsangivelsen er blevet oplyst til det kompetente toldsted i indførselsmedlemslandet,«.

15. I § 47 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:
»*Stk. 5.* Afgiftspligtige personer og formidlere der agerer på deres vegne, som anvender særordningerne i kapitel 16, skal registreres efter reglerne for disse ordninger.«

Stk. 5-8 bliver stk. 6-9.

16. I § 47, *stk. 7, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 5, 1. pkt., og stk. 6« til: »stk. 6, 1. pkt., og stk. 7«.

17. § 48, *stk. 3*, ophæves.

18. I § 52 a, *stk. 2, nr. 1*, ændres »kapitel 4, eller« til: »kapitel 4,«.

19. I § 52 a, *stk. 2, nr. 2*, ændres »kapitel 4« til: »kapitel 4, eller«.

ydelserne er i et andet EU-land som bestemt efter reglerne i kapitel 4.

Stk. 3-10. - - -

Stk. 11. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fritagelse for faktureringspligt for virksomheder, der er tilmeldt særordningen i kapitel 16.

20. I § 52 a, stk. 2, indsættes som nr. 3:

»3) levering af varer og ydelser, der er omfattet af virksomhedens anvendelse af en af særordningerne i kapitel 16, når virksomheden er registreret her i landet for brug af særordningen.«

21. § 52 a, stk. 11, ophæves.

22. Efter § 55 a indsættes:

»§ 55 b. Når en afgiftspligtig person ved hjælp af en elektronisk grænseflade såsom en markedsplads, platform, portal eller tilsvarende midler formidler levering af varer eller ydelser til ikkeafgiftspligtige personer i EU i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 4, er den afgiftspligtige person, som formidler leveringen, forpligtet til at føre et regnskab over de pågældende leveringer. Sådanne regnskaber skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at skattemyndighederne i de EU-lande, hvor de pågældende leveringer er afgiftspligtige, kan kontrollere, om momsen er bogført korrekt.

Stk. 2. Regnskaberne nævnt i stk. 1 skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor en transaktion blev foretaget, og efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for de berørte medlemslande.

§ 55 c. Told- og skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem.

§ 55 d. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere den eller de forskellige ty-

per af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 e. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en årlig omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem.«

23. Overskriften til kapitel 16 affattes således:

Kapitel 16

Særordninger for ikkeetablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer

»Kapitel 16

Særordninger for afgiftspligtige personer, der leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer eller udfører fjernsalg af varer eller visse indenlandske leveringer af varer«.

§ 66. Ved anvendelse af reglerne om særordningerne i dette kapitel forstås ved:

1) EU-ordning: Ordning for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men som ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet.

2) Ikke-EU-ordning: Ordning for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.

3) Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor leveringen af elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer anses for at finde sted i henhold til § 21 c.

4) Afgiftsangivelse: En angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland.

Særordning for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU

24. § 66 affattes således:

»§ 66. Ved anvendelse af særordningerne i dette kapitel forstås ved:

1) EU-ordning: Ordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et EU-land ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet.

2) Ikke-EU-ordning: Ordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU.

3) Importordning: Ordning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, undtagen punktavgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro.

4) Afgiftsangivelse: En angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland.«

25. Overskriften før § 66 a affattes således:

»Særordning for ydelser leveret af afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i EU (ikke-EU-ordningen)«.

§ 66 a. Ved anvendelse af reglerne om ikke-EU-ordningen forstås ved:

1-2) - - -

§ 66 b. En afgiftspligtig person, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU, kan vælge at tilslutte sig ikke-EU-ordningen.

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig ikke-EU-ordningen, finder ordningen anvendelse på alle dennes leveringer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer inden for EU.

§ 66 c. Den afgiftspligtige person kan få godtgjort afgift efter reglerne i § 45, stk. 1.

Særordning for elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester leveret af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet

§ 66 d. Ved anvendelse af reglerne om EU-ordningen forstås ved:

1) En afgiftspligtig person: En afgiftspligtig virksomhed, som har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed i EU eller har et fast for-

26. I § 66 a indsættes som nr. 3:

»3) Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor leveringen af ydelser anses for at finde sted i henhold til kapitel 4.«

27. § 66 b, stk. 1, affattes således:

»En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, og som leverer ydelser til ikkeafgiftspligtige personer i EU, kan vælge at tilslutte sig ikke-EU-ordningen.«

28. I § 66 b, stk. 4, ændres »elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer inden for EU« til: »ydelser, der kan omfattes af ordningen«.

29. I § 66 c indsættes som 2. pkt.:

»Har den afgiftspligtige person aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af ikke-EU-ordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i særordningen dog fradrages i afgiftsangivelsen, der skal indgives i forbindelse med denne momsregistrering.«

30. Overskriften før § 66 d affattes således:

»Særordning for fjernsalg af varer inden for EU, for levering af varer i et medlemsland ved hjælp af elektroniske grænseflader, der formidler sådanne leveringer, og for ydelser, der leveres af afgiftspligtige personer, der er etableret i EU, men ikke i forbrugsmedlemslandet (EU-ordningen)«.

31. § 66 d affattes således:

»§ 66 d. Ved anvendelse af reglerne om EU-ordningen forstås ved:

1) En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet: En afgiftspligtig person, som har etableret sin økonomiske virksomhed i

retningssted i EU, men som ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed og ikke har et fast forretningssted inden for forbrugsmedlemslandets område.

2) Identifikationsmedlemsland: Det medlemsland, hvor den afgiftspligtige person har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, eller, hvis hjemstedet for den økonomiske virksomhed ikke er etableret i EU, det sted, hvor den pågældende har et fast forretningssted.

Stk. 2. Har en afgiftspligtig person, der ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed i EU, men som anvender EU-ordningen, mere end ét fast forretningssted i EU, er identifikationsmedlemslandet det land med et fast forretningssted, hvor den afgiftspligtige person angiver at gøre brug af særordningen. Den afgiftspligtige person er bundet af denne beslutning for det pågældende kalenderår og de 2 efterfølgende kalenderår.

EU eller har et fast forretningssted i EU, men som ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted inden for forbrugsmedlemslandenes område.

2) Identifikationsmedlemsland:

a) Det medlemsland, hvor den afgiftspligtige person har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, eller, hvis hjemstedet for den økonomiske virksomhed ikke er etableret i EU, det sted, hvor den pågældende har et fast forretningssted.

b) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor en afgiftspligtig person, som ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU, men har mere end ét fast forretningssted deri, angiver at ville gøre brug af EU-ordningen.

c) Det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes, når en afgiftspligtig person ikke har etableret sin økonomiske virksomhed i EU og ikke har noget fast forretningssted deri. Hvis der påbegyndes forsendelser eller transporter af varer i mere end ét medlemsland, skal den afgiftspligtige person angive, hvilken af de pågældende medlemslande der er identifikationsmedlemslandet.

3) Forbrugsmedlemslandet er et af følgende:

a) I tilfælde af levering af ydelser det medlemsland, hvor leveringen anses for at finde sted i henhold til kapitel 4.

b) I tilfælde af fjernsalg af varer inden for EU det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.

c) I tilfælde af levering af varer foretaget af en afgiftspligtig person, der formidler disse leveringer i overensstemmelse med § 4 c, stk. 2, hvis forsendelsen eller transporten af varerne påbegyndes og afsluttes i det samme medlemsland, dette medlemsland.«

Stk. 2. Den afgiftspligtige person er bundet af beslutningen om valget af identifikationsmedlemsland truffet i henhold til stk. 1, nr. 2, litra b og litra c, 2. pkt., for det pågældende kalenderår og de 2 efterfølgende kalenderår. «

32. § 66 e, *stk. 1*, affattes således:

§ 66 e. En afgiftspligtig person, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU-lande, hvor den afgiftspligtige person ikke har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted, og som vælger at tilslutte sig EU-ordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal elektronisk til told- og skatteforvaltningen anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen.

Stk. 2. EU-ordningen gælder, fra den første dag i kalenderkvartalet efter at anmeldelsen i henhold til stk. 1 er afgivet. Hvis en afgiftspligtig person for første gang leverer ydelser, der kan omfattes af ordningen, i løbet af det kalenderkvartal, hvori anmeldelse foretages, gælder ordningen imidlertid fra den første levering, forudsat at anmeldelse af påbegyndt virksomhed sker, senest den tiende dag i måneden efter at den første leverance er foretaget.

Stk. 3. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig EU-ordningen, finder ordningen anvendelse på alle virksomhedens leveringer af elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU-lande, hvor den afgiftspligtige person ikke er etableret.

Stk. 4-5. - - -

Øvrige bestemmelser for særordningerne

§ 66 g. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal den afgiftspligtige person med udgangspunkt i det efter § 66 h førte regnskab elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hver afgiftsperiode til told- og skatteforvaltningen. Afgiftsperioden er kalenderkvartalet. 1. pkt. gælder, uanset om der er leveret elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester omfattet af den anvendte særordning eller ej. Afgiftsangivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den

»En afgiftspligtig person, der foretager fjernsalg af varer inden for EU eller formidler levering af varer i henhold til § 4 c, stk. 2, hvis forsendelsen eller transporten af de leverede varer påbegyndes og afsluttes i det samme medlemsland, eller en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i forbrugsmedlemslandet, og som leverer ydelser til en ikkeafgiftspligtig person, og som vælger at tilslutte sig EU-ordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal til told- og skatteforvaltningen anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen«.

34. § 66 e, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig EU-ordningen, finder denne anvendelse på alle virksomhedens leveringer af varer og ydelser, der kan omfattes af ordningen.«

35. Overskriften før § 66 g affattes således:

»Øvrige bestemmelser for EU-ordningen og ikke-EU-ordningen«.

36. I § 66 g, stk. 1, 3. pkt., ændres »leveret elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester« til: »foretaget leveringer af varer og ydelser omfattet af ordningerne«.

37. I § 66 g, stk. 1, 4. pkt., ændres »20 dage efter« til: »udgangen af den måned, der følger efter«.

afgiftsperiode, som angivelsen vedrører. Den afgiftspligtige person skal under henvisning til den relevante afgiftsangivelse indbetale afgiften til told- og skatteforvaltningen, når afgiftsangivelsen indsendes, dog senest ved udløbet af fristen for indsendelse af afgiftsangivelsen.

Stk. 2. Ændringer af tallene i en momsangivelse kan efter indsendelse kun foretages gennem ændring af angivelsen og ikke ved tilpasning af en efterfølgende angivelse.

Stk. 3. Fradrag i afgiftsgrundlaget som følge af prisafslag og korrektioner i afgiftsgrundlaget som følge af konstaterede tab på uerholdelige fordringer, jf. § 27, stk. 4 og 6, skal foretages som korrektioner i den afgiftsperiode, hvor leveringen fandt sted af den ydelse, som prisafslaget eller tabet vedrører.

§ 66 h. En afgiftspligtig person, der anvender en særordning, skal føre et regnskab med de transaktioner, der er omfattet af særordningen. Regnskabet skal være tilstrækkelig detaljeret til, at forbrugsmedlemslandets skattemyndigheder kan fastslå, om momsangivelsen er korrekt. Regnskabet skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængeligt for forbrugsmedlemslandet og for identifikationsmedlemslandet. Regnskabet skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

§ 66 i. En afgiftspligtig person, der anvender en særordning, kan ophøre med at anvende ordningen, uanset om vedkommende fortsat leverer ydelser, der kan omfattes af ordningen. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal underretning om ophøret ske til told- og skatteforvaltningen senest 15 dage før udløbet af kvartalet inden det kvartal, som ophøret ønskes at have effekt fra. Ophøret får virkning fra den første dag i det efterfølgende kvartal.

Stk. 2. Hvis en afgiftspligtig person ophører med at anvende en særordning i overensstemmelse med stk. 1, udelukkes denne fra at anvende den pågældende ordning i 2 kvartaler regnet fra ophørsdatoen.

38. § 66 g, stk. 2 og 3 ophæves og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis det er nødvendigt at foretage ændringer af afgiftsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse inden for 3 år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til stk. 1, 3. pkt. Den efterfølgende afgiftsangivelse skal angive det relevante forbrugsmedlemsland, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.«

39. I § 66 h, 1. pkt., ændres »en særordning« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«.

40. I § 66 i, stk. 1, 1. pkt., ændres »en særordning« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«, og »ydelser« ændres til: »varer eller ydelser«.

41. § 66 i, stk. 2, ophæves.

§ 66 j. En afgiftspligtig person, der anvender en af særordningerne, afmeldes og udelukkes fra den pågældende særordning, hvis

1) den afgiftspligtige person meddeler, at denne ikke længere leverer elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester,

2-4) - - -

Stk. 2. Hvis en afgiftspligtig person er blevet udelukket fra en af særordningerne, fordi vedkommende til stadighed undlader at overholde reglerne for den pågældende ordning, udelukkes denne person fra at anvende særordningerne i 8 kvartaler efter det kvartal, hvor den pågældende blev udelukket.

§ 66 k. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for anvendelse af særordningerne for ikke-etablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU med Danmark som identifikationsmedlemsland eller forbrugsmedlemsland.

42. I § 66 j, *stk. 1*, ændres »en af særordningerne« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«.

43. I § 66 j, *stk. 1, nr. 1*, ændres »elektroniske ydelser, teleydelser eller radio- og tv-spredningstjenester« til: »varer eller ydelser, der kan omfattes af den anvendte ordning«.

44. I § 66 j, *stk. 2*, ændres »en af særordningerne« til: »EU-ordningen eller ikke-EU-ordningen«, og »8 kvartaler« ændres til: »2 år«.

45. I § 66 k ændres »særordningerne for ikke-etablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske ydelser, teleydelser og radio- og tv-spredningstjenester til ikkeafgiftspligtige personer i EU« til: »EU-ordningen og ikke-EU-ordningen«.

46. Efter § 66 k indsættes i *kapitel 16*:

»Særordning for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU (importordningen)

§ 66. l. Særordningen for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU omfatter fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, undtagen punktavgiftspligtige varer, i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro.

§ 66 m. Ved anvendelse af reglerne om importordningen forstås ved:

1) En afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU: En afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted i EU.

2) Formidler: En person, der er etableret i EU og af den afgiftspligtige person, der foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, er udpeget til at være betalingspligtig for momsen og opfylde de forpligtelser, der er fastlagt i ordnin-

gen, i den afgiftspligtige persons navn og på dennes vegne.

3) Identifikationsmedlemsland:

a) Det medlemsland, hvor en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i EU, vælger at blive registreret.

b) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor en afgiftspligtig person, der har etableret sin økonomiske virksomhed uden for EU, men har ét eller flere faste forretningssteder i EU, angiver at ville gøre brug af importordningen.

c) Hvis den afgiftspligtige person har etableret sin økonomiske virksomhed i et medlemsland, dette medlemsland.

d) Hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed i et medlemsland, dette medlemsland.

e) Det medlemsland med et fast forretningssted, hvor formidleren angiver at ville gøre brug af importordningen, hvis formidleren har etableret sin økonomiske virksomhed uden for EU, men har et eller flere faste forretningssteder i EU.

4) Forbrugsmedlemsland: Det medlemsland, hvor forsendelsen eller transporten af varerne til kunden afsluttes.

Stk. 2. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 3, litra b og e, gælder, at hvis den afgiftspligtige person eller formidleren har mere end ét fast forretningssted i EU, er vedkommende bundet af beslutningen om valget af identifikationsmedlemsland det pågældende kalenderår og de 2 efterfølgende kalenderår.

§ 66 n. Følgende afgiftspligtige personer, som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, kan anvende importordningen:

1) Enhver afgiftspligtig person, der er etableret i EU, og som foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU.

2) Enhver afgiftspligtig person der, uanset om vedkommende er etableret i EU eller ej, foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU, og som er repræsenteret ved en formidler, der er etableret i EU.

3) Enhver afgiftspligtig person, der er etableret i et land uden for EU, med hvilket EU har indgået

en aftale om gensidig bistand, og som foretager fjernsalg af varer fra dette land.

Stk. 2. En afgiftspligtig person eller en formidler, der handler på vedkommendes vegne, som vil anvende importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal anmelde påbegyndelse af afgiftspligtig virksomhed inden for ordningen til told- og skatteforvaltningen. Herudover skal både den afgiftspligtige person og dennes eventuelt udpegede formidler give nærmere oplysninger til told- og skatteforvaltningen, før ordningen tages i brug. Anmeldelsen og afgivelse af oplysninger skal ske elektronisk.

Stk. 3. Importordningen finder anvendelse fra den dag, hvor den afgiftspligtige person og den eventuelt udpegede formidler er blevet tildelt momsregistreringsnummer til ordningen. De tildelte momsregistreringsnumre anvendes kun ved brug af importordningen.

Stk. 4. Når en afgiftspligtig person har tilsluttet sig importordningen, finder ordningen anvendelse på alle dennes fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU.

Stk. 5. En afgiftspligtig person kan ikke udpege mere end én formidler på samme tid.

Stk. 6. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, eller formidleren, der handler på den afgiftspligtige persons vegne, skal anmelde ændring og ophør af virksomheden, som gør, at den afgiftspligtige person ikke mere opfylder betingelserne for at være omfattet af ordningen. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal anmeldelsen ske elektronisk til told- og skatteforvaltningen senest den tiende dag i måneden efter ophør eller ændring.

§ 66 o. For fjernsalg af varer fra steder uden for EU, hvor moms angives i henhold til denne ordning, anses varerne for at være leveret på det tidspunkt, hvor betalingen accepteres, og afgiftspligten indtræder således på dette tidspunkt.

§ 66 p. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal den afgiftspligtige person eller dennes formidler elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hver afgiftsperiode til told- og skatteforvaltningen. Afgiftsperioden er kalendermåneden. 1. pkt. gæl-

der, uanset om der er foretaget fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU eller ej. Afgiftsangivelsen skal indsendes inden udgangen af den måned, der følger efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Stk. 2. Skal en afgiftsangivelse indsendes i overensstemmelse med stk. 1, pålægges der ikke yderligere forpligtelser eller andre formaliteter ved indførsel i relation til moms.

Stk. 3. Den afgiftspligtige person eller dennes formidler skal under henvisning til den relevante afgiftsangivelse indbetale momsen til told- og skatteforvaltningen, når angivelsen indsendes, dog senest ved udløbet af fristen for indsendelse af angivelsen.

Stk. 4. Hvis det er nødvendigt at foretage ændringer af afgiftsangivelsen efter indsendelsen, medtages sådanne ændringer i en efterfølgende angivelse inden for 3 år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes i henhold til stk. 1, 3. pkt. Denne efterfølgende afgiftsangivelse skal angive det relevante forbrugsmedlemsland, afgiftsperioden og det momsbeløb, der skal ændres.

§ 66 q. Den afgiftspligtige person kan få godtgjort afgift efter reglerne i § 45, stk. 1. Har den afgiftspligtige person aktiviteter her i landet, som ikke er omfattet af særordningen, og for hvilke der kræves momsregistrering her i landet, skal moms af udgifter i forbindelse med aktiviteterne i særordningen dog fradrages i afgiftsangivelsen, der skal indsendes i forbindelse med denne momsregistrering.

§ 66 r. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. En formidler skal føre regnskab for hver af de afgiftspligtige personer, som vedkommende repræsenterer. Regnskaberne skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at forbrugsmedlemslandets skattemyndigheder kan fastslå, at afgiftsangivelsen er korrekt. Regnskaberne skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængelige for forbrugsmedlemslandet og for identifikationsmedlemslandet.

Stk. 2. Regnskaberne nævnt i stk. 2 skal opbevares i en periode på 10 år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

§ 66 s. En afgiftspligtig person, der anvender importordningen, kan ophøre med at anvende ordningen, uanset om vedkommende fortsat udfører fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU. Er Danmark identifikationsmedlemsland, skal underretning om ophøret ske til told- og skatteforvaltningen mindst 15 dage før udgangen af måneden før den måned, i hvilken vedkommende påtænker at ophøre med at anvende ordningen. Ophøret får virkning fra den første dag i den næste måned, og den afgiftspligtige person har ikke længere tilladelse til at anvende ordningen for leveringer foretaget fra denne dag.

§ 66 t. En afgiftspligtig person, der ikke gør brug af en formidler, slettes af identifikationsmedlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

- 1) den afgiftspligtige person meddeler, at denne ikke længere foretager fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU,
- 2) det på anden måde antages, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige aktiviteter omfattet af importordningen er ophørt,
- 3) den afgiftspligtige person ikke længere opfylder betingelserne for at anvende importordningen, eller
- 4) den afgiftspligtige person gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen.

Stk. 2. En formidler slettes af identifikationsmedlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

- 1) formidleren i en periode på 2 på hinanden følgende kvartaler ikke har fungeret som formidler på vegne af en afgiftspligtig person, der gør brug af importordningen,
- 2) formidleren ikke længere opfylder de øvrige betingelser for at fungere som formidler, eller
- 3) formidleren gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen.

Stk. 3. En afgiftspligtig person, der er repræsenteret ved en formidler, slettes af identifikations-

medlemslandet fra importordningens identifikationsregister, hvis

1) formidleren meddeler, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige virksomhed med fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU er ophørt,

2) det på anden måde antages, at den afgiftspligtige persons afgiftspligtige aktiviteter omfattet af importordningen er ophørt,

3) den afgiftspligtige person ikke længere opfylder betingelserne for at anvende importordningen,

4) den afgiftspligtige person gentagne gange undlader at overholde reglerne for importordningen, eller

5) formidleren meddeler, at vedkommende ikke længere repræsenterer den afgiftspligtige person.

Stk. 4. En afgiftspligtig person eller en formidler, der er blevet slettet af identifikationsmedlemslandet, fordi vedkommende gentagne gange ikke har overholdt reglerne for importordningen, udelukkes denne fra ordningen i 2 år efter den angivelsesperiode, hvori udelukkelsen skete. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udelukkelsen af den afgiftspligtige person udelukkende skyldes manglende overholdelse af reglerne fra formidleren, som handler på vegne af den afgiftspligtige person.

§ 66 u. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for anvendelse af importordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland eller forbrugsmedlemsland.

Forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms

§ 66 v. Hvis særordningen for fjernsalg af varer indført fra steder uden for EU (importordningen) ikke anvendes på indførsel af varer i forsendelser med en reel værdi, der ikke overstiger 150 euro, kan den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, på vegne af den person til hvem varerne er bestemt, bruge en forenklet ordning for angivelse og betaling af importmoms ved indførsel for så vidt angår varer, bortset fra punktavgiftspligtige varer, hvis forsendelse eller transport afsluttes her i landet.

§ 66 x. Ved anvendelsen af den forenklede ordning, jf. § 66 v, gælder følgende:

1) Den person, til hvem varerne er bestemt, er betalingspligtig for importmomsen.

2) Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, opkræver importmomsen fra den person, til hvem varerne er bestemt, og foretager betaling af momsbeløbet til told- og skatteforvaltningen.

3) Den person, der frembyder varerne, hæfter solidarisk for importmomsbeløbet.

Stk. 2. Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen og ønsker at anvende den forenklede ordning, skal forud for anvendelse af ordningen ansøge om tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen. Tilladelse gives, hvis ansøger er eller kan blive importregistreret efter toldlovens § 29, idet det dog er et krav for tilladelsen, at personer, der ansøger om tilladelse til at anvende den forenklede ordning, men som ikke er etableret i et EU-land, skal registreres ved en her i landet etableret og solidarisk hæftende repræsentant.

Stk. 3. Den person, der frembyder varerne til told- og skatteforvaltningen, skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at den person, til hvem varerne er bestemt, betaler den korrekte importmoms.

§ 66 y. Importmoms opkrævet i henhold til den forenklede ordning, jf. § 66 x, nr. 2, anses for angivet ved de månedlige importspecifikationer dannet på baggrund af afgivne elektroniske toldangivelser, hvor det skyldige beløb til indbetaling fremgår. I tilfælde, hvor skyldig importmoms ikke er medtaget i importspecifikationen, påhviler det dog den person, der gør brug af den forenklede ordning, efter påkrav fra told- og skatteforvaltningen at betale manglende beløb, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Modtager brugeren af den forenklede ordning ikke den i stk. 1 nævnte importspecifikation, eller finder brugeren af ordningen fejl i en importspecifikation, skal vedkommende selv indsende en angivelse over afgiftsperiodens skyldige importmoms til told- og skatteforvaltningen senest på tidspunktet for indbetalingen af moms.

§ 77. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

§ 81. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) - - -

2) overtræder § 8, stk. 1, 4. pkt., § 23, stk. 4, 2. pkt., § 30, stk. 2, § 38, stk. 3, 3. pkt., § 43, stk. 3, nr. 1, 4 eller 5, § 47, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. eller 2. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6, § 50, 1. pkt., § 50 b, § 50 c, § 52 a, stk. 1, 3, 5, 6 eller 8, § 52 b, § 52 c, stk. 1-5, § 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 56, stk. 3, 2. pkt., § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. og 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 62, stk. 9, § 64, stk. 2, 1. pkt., § 65, stk. 1, § 70, stk. 2, § 72, stk. 3 eller 4, § 74, stk. 2 eller 4, § 75, stk. 1, 2, 3, 4 eller 7, eller § 78, stk. 1.

3)-4) - - -

Stk. 3. Afregningsperioden er kalendermåneden. Uanset toldlovens §§ 32 og 33 skal importmomsen nævnt i stk. 1 betales senest den 16. i måneden efter afregningsperioden.

Stk. 4. Personer, der gør brug af den forenklede ordning, skal føre regnskab over de transaktioner, der er omfattet af ordningen. Dette regnskab skal være tilstrækkeligt detaljeret til, at told- og skatteforvaltningen kan fastslå, at den betalte importmoms er korrekt. Regnskabet skal efter anmodning fra told- og skatteforvaltningen gøres elektronisk tilgængeligt.«

47. I § 77, 1. pkt., ændres »§ 47, stk. 7 og 8« til: »§ 47, stk. 8 og 9, § 55 c, stk. 1, § 55 d,«, og efter »stk. 9« indsættes: », indtil påbuddet eller pligten efterkommes «.

48. § 77, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 47, stk. 8 og 9, § 55 c, stk. 1, § 55 d, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9, eller regler udstedt i medfør af § 55 e. Dagbøderne ifaldes, indtil påbuddet eller pligten efterkommes.«

49. I § 81, stk. 1, nr. 2, ændres »stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6« til: »stk. 6, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 7«.

50. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.,«: »§ 55 d,«.

52. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.

»5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 c, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 e.«

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1310 af 6. december 2019 og senest ved § 4 i lov nr. 1583 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

§ 25 A. - - -

Stk. 7. En lønaftale mellem ægtefæller, der begge deltager i driften af den ene ægtefælles eller begges erhvervsvirksomhed, kan tillægges skattemæssig virkning, hvis pligterne efter denne lov og lov om arbejdsmarkedsbidrag til at indeholde og indbetale A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt beløb, som skal indeholdes efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overholdes. I de indkomstår, hvor en lønaftale finder anvendelse i hele året eller en del af året, kan stk. 3 og 8 ikke anvendes. Lønaftalen kan først tillægges skattemæssig virkning fra det tidspunkt, hvor aftalen træder i kraft. Lønnen til den ægtefælle, der ikke i overvejende grad driver virksomheden, må ikke stå i åbenbart misforhold til ægtefællens arbejdsindsats i erhvervsvirksomheden. Den ægtefælle, der efter stk. 1 skal medregne indkomst vedrørende erhvervsvirksomheden, betragtes som arbejdsgiver med de pligter, der følger af skattelovgivningens almindelige regler. Den anden ægtefælle betragtes som lønmodtager.

Stk. 6-9. - - -

§ 48. - - -

Stk. 5. Told- og skatteforvaltningen drager omsorg for, at det på skattekort og bikort, anføres med hvilken procent indeholdelse skal foretages. Indeholdelsesprocenten fastsættes under hensyn til den skattepligtiges forventede indkomstforhold og under hensyn til forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven. 153 Skatteministeren kan fastsætte regler om op- eller nedrunding af de beregnede indeholdelsesprocenter, som dog i intet tilfælde må forhøjes eller nedsættes med mere end 1,5. Skatte-

1. I §§ 25 A, *stk. 7, 1. pkt., 48, stk. 5, 5. pkt.*, og to steder i § 48, *stk. 7, 4. pkt.*, ændres »§ 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige« til: »§§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

ministeren fastsætter endvidere regler om, hvorledes der ved beregningen af skattekortets fradragsbeløb og indeholdelsesprocenten skal tages hensyn til den skattepligtiges personfradrag efter personskattelovens §§ 9, 10 og 12. Til den efter 2.-4. pkt. opgjorte indeholdelsesprocent lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 7. Når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, således når det er åbenbart, at den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at han skal svare de i § 40 nævnte skatter, bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, kan told- og skatteforvaltningen med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når sådan bestemmelse er truffet, udarbejder told- og skatteforvaltningen et frikort. Hvis der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder told- og skatteforvaltningen dog i stedet skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort efter 4. pkt.¹⁵⁴ Skatteministeren kan, når særlige forhold taler derfor, bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort. I så fald ses der ved beregningen af fradragsbeløb efter stk. 3 bort fra udgiftsfradrag, der er knyttet til den omhandlede art af A-indkomst.

Stk. 8-11. - - -

§ 83. Når A-indkomst udbetales gennem Lønmodtagernes Garantifond, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af fonden, at indbetale som A-skat og arbejdsmarkedsbidrag til det offentlige det beløb, som fonden efter § 2, stk. 1, 2. pkt. i loven om Lønmodtagernes Garantifond fratrækker forinden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse finder herved anvendelse i det omfang,

2. I § 83, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »og arbejdsmarkedsbidrag til det offentlige« til: », arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige«.

3. § 83, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

de efter deres indhold er forenelige med foranstående.

Stk. 2. I forhold til indkomstmodtageren træder det beløb, som fonden fratrækker efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond, i stedet for A-skat og arbejdsmarkedsbidrag af indkomsten.

»*Stk. 2.* Når A-indkomst udbetales gennem en feriegarantiordning eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af den pågældende ordning, at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som den pågældende ordning fratrækker inden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse finder herved anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med 1. pkt.

Stk. 3. I forhold til indkomstmodtageren træder det beløb, som Lønmodtagernes Garantifond fratrækker efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Garantifond og beløb, som feriegarantiordningen eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning) eller søgnehelligdagsordning fratrækker efter stk. 2, i stedet for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb af indkomsten.«

§ 3

I skatteindberetningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1536 af 19. december 2017, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1575 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

§ 2. Ved indberetning af beløb efter § 1 skal følgende oplyses:

1)-3) - - -

4) Størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag og det samlede beløb af indeholdt A-skat samt beløb indeholdt efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vedrørende den enkelte modtager.

5)-7) - - -

1. I § 2, nr. 4, ændres »§ 10 i lov om inddrivelse« til: »§§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse«.

§ 4

I lov om afgifter af spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 7. april 2016, som ændret blandt andet ved § 2 i lov nr. 686 af 8. juni 2017, § 18 i lov nr. 1728 af 27. december 2018 og senest ved § 24 i

§ 21. For spil nævnt i §§ 6, 7 og 10-12 er afgiftsperioden kalendermåneden, og for spil nævnt i § 14 er afgiftsperioden kvartalet. Angivelse og indbetaling af afgiften skal ske senest den 15. i måneden efter udløbet af afgiftsperioden.

Stk. 2-3. - - -

§ 9. - - -

Stk. 2. §§ 1, 2, 7 og 8 træder i kraft den 1. juli 2020.

1. Efter § 55 a indsættes i kapitel 13:

§ 55 b. Told- og skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem.

§ 55 c. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

lov nr. 1126 af 19. november 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 21, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§§ 6, 7 og 10-12« til: »§§ 6 og 10-12«.

§ 5

I lov nr. 1430 af 5. december 2018 om ændring af kildeskatteloven og forskellige andre love (Initiativer mod sort arbejde m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 9, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Skatteministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for §§ 1, 2, 7 og 8.«

§ 6

I lov nr. 1310 af 6. december 2019 om ændring af momsloven, kildeskatteloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (Digitale salgsregistreringssystemer og ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere) foretages følgende ændring:

1. § 1, *nr. 1-6*, ophæves.

§ 55 d. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en årlig omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. § 55 b, stk. 2.«

2. I § 77, 1. pkt., indsættes efter »§ 47, stk. 7 og 8,«: »§ 55 b, stk. 1, § 55 c,«, og efter »stk. 9« indsættes: », indtil påbuddet eller pligten efterkommes«.

3. § 77, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 47, stk. 7 og 8, § 55 b, stk. 1, § 55 c eller regler udstedt i medfør af § 55 d, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. Dagbøderne ifaldes, indtil påbuddet eller pligten efterkommes.«

4. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.,«: »§ 5 c,«.

5. I § 81, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.,« til: »§ 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 b, stk. 1,«.

6. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 b, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 d,«.